

*O iubire
imposibilă*

volumul 2

MARY JO
PUTNEY

Mary Jo Putney

O iubire imposibilă

Volumul 2

Capitolul 19

Stephen sorbi niște vin din pocal, privind-o fix pe Rosalind, care stătea de cealaltă parte a mesei rotunde. Își periasese părul și și-l lăsase liber pe umeri, iar coama grea strălucea în nuanțe de aur vechi și stropi de ambră, de fiecare dată când ea se mișca. Sugestia ei de a mânca în cameră fusese inspirată, întrucât se puteau bucura aici de acea intimitate care ar fi fost imposibilă în sufrageria cea mare.

El își dorise anticipare, iar camera încălzită de foc promitea multe. Fiecare înghițitură și fiecare gură de vin era dublată de plăcerea de a ști cum se va încheia masa.

Stephen avea o senzație absurdă de ambivalență legată de noaptea nunții. Pe de o parte, o dorea cu încrâncenare, mistuit de o foame neabătută. Își dorea să facă dragoste cu ea până se săturau, să-și petreacă restul nopții cu ea în brațe, apoi să se

trezească și să facă din nou același lucru.

Și totuși, în același timp, se simțea la fel de neîndemânatic ca un băiețuș fără experiență. Înainte de prima lui căsătorie, avusese parte de experiențele obișnuite ale unui tânăr bogat, bucurându-se de câteva dintre cele mai frumoase curtezane din Londra, fără vreo complicație.

Însă toate acestea încetaseră după ce se căsătorise. Nu că Louisa i-ar fi reproșat dacă își lua amante, întrucât fusese educată să creadă că o soție bine-crescută nu ar trebui să dea atenție micilor păcate ale soțului, dar ar fi fost rănită în mândria ei și el reușise să facă atât de puține lucruri pentru Louisa, încât nu putea să nu îi fie fidel. De asemenea, nu dorea să calce pe urmele tatălui său în privința lipsei de moralitate.

La început, fusese greu să se mulțumească cu patul rece și nesatisfăcător pe care i-l aducea căsătoria lui și se regăsise de nenumărate ori de-a lungul nopților reci, lipsite de somn, visând că se pierdea în carne de femeie caldă, binevoitoare. Totuși, în timp, acceptase că acelea erau limitele vieții lui. Până la urmă, nu avea o fire atât de profund pățimașă, și nici nu se aștepta să fie ușor să facă ce se cuvenea.

Cel puțin așa crezuse el, că nu este prea pățimaș, dar apoi o întâlnise pe Rosalind și să facă dragoste cu ea fusese cea mai intensă și satisfăcătoare experiență din viața lui. Dar asta fusese doar o scurtă furtună de senzații, care se încheiase prea curând. Avea de gând să se asigure că în seara aceea va fi altfel, ca și în toate nopțile care le mai rămâneau.

Oare cât de mult va reuși să o satisfacă pe Rosalind? Ea era o femeie senzuală, sensibilă, în timp ce el nici nu mai văzuse o femeie dezbrăcată de când se căsătorise cu Louisa. Primei lui

soții îi displăcuse atât de mult sexul, încât trebuia ca actul să se petreacă pe întuneric sub pături și în cămăși de noapte, iar ea se dădea înapoi cu scârbă de fiecare dată când el încercase orice altceva decât cele mai fundamentale mișcări. Prin urmare, nu prea era un maestru al subtiliei arte carnale.

Și nici nu avea prea mult timp să învețe acum ceva, căci, în ciuda faptului că speranțele lui că vor avea o zi destul de bună se împliniseră, durerea îi aducea în mod constant aminte că trupul începea să îl trădeze. Nu mai avea nici atât de multă putere și, nu peste multă vreme, nu îi va servi la mare lucru lui Rosalind ca soț. Desigur, ea nu i-ar fi reproșat asta, avea prea multă compasiune pentru el, dar el dorea cu ardoare să-i lase amintiri pe care nici un alt bărbat să nu le poată șterge. Asta însemna că trebuia să se disciplineze și să facă dragoste cu ea încet, nu cu graba la care îl îndemna corpul lui aprins de dorință.

Zâmbi trist la gândul că trebuia să se disciplineze, când era pe jumătate înnebunit de dorință. Ea purta încă magnifica rochie a Ofeliei, și decolteul ei era uluitor de fiecare dată când se apleca. Văzuse mai mult din ea în podul cu fân decât văzuse din Louisa în toți anii lor de căsnicie. De fapt, și acum vedea destul din ea.

Nu numai că Rosalind era incredibil de atrăgătoare, dar în timpul mesei îi spusese tot felul de povești minunate despre teatru.

— Apoi pisica, despre care regizorul de scenă se jurase că e cât se poate de blândă, se trezi și scoase capul afară din coș în mijlocul scenei. Mama pur și simplu a împins-o înapoi și a spus răspicat: „Nu fi o mătă așa de ambițioasă, asta nu e Dick Whittington⁹!”, concluzionă ea punând jos furculița.

— Mi-aș fi dorit să văd asta, spuse Stephen râzând. Chiar

există o piesă despre Dick Whittington și pisica lui?

— Da, spuse ea cu ochi strălucitori. Nu e prea grozavă, dar îmi amintesc cu drag cum jucam în ea rolul pisicii, când eram mică.

Și-o imaginea ca un copil adorabil cu mustăți și coadă și râse din nou. Punându-și vinul deoparte, tăie câteva feliuțe de brânză din bucata de pe masă.

— Vrei să guști din brânza asta excelentă de Cheshire? întrebă el.

— Da, te rog, răspunse Rosalind cu un zâmbet leneș.

El se aplecă în față și îi dădu să guste.

— Delicioasă, murmură ea, trecându-și buzele și peste degetele lui, în timp ce lua brânza sfărâmicioasă. Vrei și tu?

— Cred că da.

Ea tăie o felie și o ținu aproape de buzele lui, cu degetele calde și puternice. El le atrase în gura lui și își trecu limba peste ele într-un gest senzual.

— A... ai observat cât este de cald? spuse ea, retrăgându-și încet mâna.

— Să las focul mai mic?

— Am o idee mai bună, zise ea ridicându-se în picioare și întorcându-se cu spatele la el. De vreme ce Jessica nu se află aici să o facă pe camerista, vrei te rog să îmi dezlegi șireturile rochiei?

El se ridică, simțind cum sângele începe să-i curgă mai repede prin corp și desfăcu funda de la șiretul încrucișat.

Chiar și doar în ciorapi, vârful capului ei îi atingea nasul. Îi plăcea că era înaltă și bine făcută, nu fragilă ca Louisa.

Dar să nu se mai gândească la Louisa, întrucât comparațiile

nu ar fi fost în beneficiul nici uneia dintre femei.

— Asta este cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată, spuse el, începând să tragă șireturile prin găici. Este mult prea delicată pentru a se pierde pe o plângăcioasă precum Ofelia.

— Întotdeauna m-am gândit că acest costum era mai potrivit pentru o regină, spuse ea chicotind, sau pentru o ducesă.

În timp ce desfăcea șireturile, partea din spate a rochiei ei se deschise, descoperindu-i linia elegantă a șirei spinării. Pielea de deasupra cămășii ei răscoite era netedă ca mătasea.

Îi plăcuse mai devreme când îi sărutase umărul, așa că se aplecă și îi mângâie ceafa prin vălul de păr strălucitor. Ea scoase un mic oftat și își arcui gâtul. Lăsă un șir de sărutări pe gâtul ei și îi urmă conturul urechii cu limba, dorind să o audă din nou reacționând.

— Asta... e mult mai plăcut decât să ai o cameristă, spuse ea, tremurând din tot corpul.

— Scopul meu e să-ți ofer plăcere, ducesă, spuse el, slăbind și restul șireturilor și scoțându-i brațele din mâneci.

Ea se scutură cu un gest delicios, în încercarea de a se elibera de rochie și corsajul și mânecile alunecară până la talie. El simți cum i se usucă gâtulejul în timp ce trăgea mătasea grea peste șoldurile ei pline. Rochia căzu cu un foșnet pe podea și ea rămase doar în cămășuță, ciorapi și cu corsetul matlasat care susținea rochia. Trase de curelușa corsetului și îi îndepărtă cămașa de pe umărul drept, ca să-i poată săruta pielea fără cusur.

— Deși am mai puține haine acum, îmi este chiar mai cald decât înainte, spuse ea cu o urmă de râs.

— Atunci asta înseamnă că ai încă prea multe haine pe tine.

Șireturile corsetului se desfăcură mult mai ușor decât cele ale rochiei.

— Aaaa, mult mai bine, spuse el îndepărtând lenjeria ripsată de corp și mângâindu-i talia subțire.

Ea se sprijini de el. Areolele sânilor erau perfect vizibile prin țesătura de batist a cămășii, iar parfumul ei propriu, atât de seducător, se combina cu mireasma mai puternică a trandafirilor. O, Doamne! Îi cuprinse sâni calzi în mâini, simțind greutatea lor somptuoasă în palme, și ea tresări în timp ce el îi mângâia.

— Am așteptat destul? întrebă ea cu o voce guturală, frecându-și fundul de el pentru a-și sublinia gândul nerostit.

El simți cum devine și mai aprins.

Nu, avea să mai fie atât de puține nopți precum aceasta! Totuși ea avea dreptate că era prea cald în cameră, așa că se îndepărtă puțin și își dădu jos haina. Se întreba dacă să dea jos și iveria, când Rosalind se întoarse și începu să-i desfacă nasturii.

— E rândul meu, Înălțimea Voastră, spuse ea tachinându-l cu un zâmbet.

Ea dădu drumul ultimului nasture și-i scoase iveria, aruncând-o peste umăr astfel încât ateriză pe un fotoliu aflat lângă șemineu, apoi își trecu mâinile peste umerii și pieptul lui.

Stephen simți cum inima îi bate mai tare și cum fiecare atingere a ei trezește în el senzații noi.

În timp ce-i desfacea lavaliera, îl privi admirativ.

— Dacă nu aveai nenorocul de a fi duce, puteai să faci o carieră strălucitoare în teatru, jucând eroi neînfricați și făcându-le pe doamnele din public să leșine de dor, spuse ea lăsând să

cadă bucata de țesătură boțită și mângâindu-i gâtul cu degetele reci.

— Nu doresc să impresionez doamnele necunoscute din public, pentru mine e destul că mă găsești tu interesant, spuse el, prinzându-i mâna și sărutându-i palma.

— Mă interesezi grozav, Stephen, mai mult decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea, ridicându-și spre el ochii întunecați, încetoșăți de dorință.

Buzele ei erau pline și incredibil de atrăgătoare, așa că el se aplecă și o sărută. Avea gustul vinului fin franțuzesc pe care îl băuseră, tare, dulce amărui și îmbătător.

Concentrându-se la acel sărut nesfârșit, amețitor, de-abia observă când ea îi scoase poalele cămășii din pantaloni și îi descheie nasturii de la pantaloni. Apoi îi mângâie părțile intime prin lenjerie și el simți cum se crispează și sângele începe să-i fiarbă în vene, devenind orb la tot ceea ce îl înconjură, în afara atingerii ei și a dorinței brute. Patul era prea departe, în celălalt capăt al camerei. Așa că o ridică în brațe și o purtă câțiva pași mai încolo până la canapea, așezând-o pe brocartul uzat și prăvălindu-se asupra ei în timp ce se lăsa în voia nebuniei. Oare de câte ori vor mai sta așa împreună? Viața și pasiunea lui erau asemenea unei lumânări care luminează în întuneric, arzând până se mistuie și nu mai rămâne nici o urmă din ea. Cât de des va simți atingerea părului ei mătăsos și parfumul ei feminin atrăgător și misterios, sarea pielii ei?

De câte ori îi va mai arde sângele în vene cu o furie pe care doar ea o putea ostoi?

Îi trase cămașa în jos și gura îi coborî asupra sânelui stâng. Asemenea unui afrodisiac, geamătul ei înăbușit îl făcu să se

înverșuneze asupra sfârcului, până când acesta se întărește sub limba lui.

— Stephen, o, Doamne, Stephen, exclamă ea frământându-i părul cu mâinile în același ritm cu respirația ei sacadată.

El îi ridică marginea cămășii deasupra genunchilor și desfăcu cu dinții fundița jartierei drepte brodate cu boboci de trandafiri roșii. Jartiera căzu, dar gura lui înaintă în sus pe picior gustându-i interiorul pulpei și simțind pulsația cărnii netede sub limba lui.

Părul dintre pulpe era de o nuanță mai deschisă de șaten, observă el. Ea dădu un țipăt plin de uimire simțindu-i respirația caldă prin buclele suave. Și totuși țipătul ei era și unul de plăcere, de plăcere și de nerăbdare. Cu un sentiment de putere, el plonjă în adâncimile lunecoase ale părților ei intime. Ea își arcui coapsele cu un strigăt, reacționând primitoare la mișcările ritmice ale limbii lui.

El simți cum trupul ei tremura din ce în ce mai puternic și se pregăti nerăbdător când îi simți coapsele înălțându-se și coborându-se violent. Rămase acolo, stimulându-i carnea fierbinte până când contracțiile încetară și trupul ei se relaxă pe pernele canapelei.

Își odihni capul pe burta ei în timp ce își recăpăta suflarea și simți mâna ei în buclele lui dezordonate.

— O, Doamne, șopti ea, habar nu aveam că...

Urmă un lung moment de tăcere și apoi, tremurând de tensiune, își smulse hainele și se urcă deasupra ei, despărțindu-i picioarele cu coapsele lui.

Își croi drum înăuntru cu un entuziasm aproape de nesuportat și simți cum îl învăluie o căldură primitoare și fină.

Ea își pierdu răsuflarea și ochii i se măriră, apoi își trase

genunchiul drept spre speteaza canapelei, lăsându-și piciorul stâng să cadă pe podea, deschizându-se în timp ce își înnodea brațele în jurul mijlocului lui, trăgându-l aproape și începând să-și miște coapsele. Își croi din nou drum, încă o dată și încă o dată, simțind cum e cuprins de valuri de plăcere înnebunitoare. Se ridică și cobora...

Se prăbuși ca într-o transă amețitoare, apropiindu-și obrazul de al ei și gemând neputincios în fața triumfului rapid și de durată. Moarte și transfigurare.

Se prăbuși peste ea, cu trupul palpitând epuizat, în timp ce încerca să-și regăsească suflarea. Când reuși să se miște, se ridică într-un cot și îi examinează chipul îmbujorat. Câteva bucle blond-roșcate i se lipiseră de frunte, iar ochii languroși trădau satisfacția, ceea ce îl făcu și pe el să se simtă mulțumit. Deși nu era un expert, reușise să o satisfacă și pe ea, resimțind și el, la rândul lui, acel extaz devastator.

— Nu pot să cred că am făcut iar asta, spuse el mâhnit, sărutându-i tâmpla. Aveam de gând să fac totul în tihnă, făcând din fiecare bucățică din tine o sărbătoare.

— Dar eu m-am bucurat de fiecare bucățică din tine! spuse ea obraznic.

El râse în timp ce se ridică și se așează pe marginea canapelei. Poalele cămășii mai degrabă descopereau decât să acopere trupul ei minunat.

— Ești cea mai delicioasă perversă femeie pe care o cunosc.

Ea se crispă, și el își dădu seama că făcuse o greșală, întrucât ea se gândise că este o aluzie la trecutul ei de actriță. Îi atinse fața, îndepărtându-i buclele umede de pe frunte.

— A fost un compliment, roti el încet. Întrucât nu am prea

avut parte de asta, apreciez deschiderea ta, reacțiile tale.

Rosalind se relaxă, dar deveni brusc conștientă de cum arăta. Își trase cămașa, acoperindu-și sânii și genunchii.

El stinse lumânările, lăsând doar focul din cămin să lumineze încăperea, apoi îi întinse mâna. Ea se ridică și i-o oferă pe a ei și împreună traversară camera. Când ajunseră la pat, el se întoarse și îi puse mâinile pe umeri. Deși își satisfăcuseră dorința pentru moment, îi plăcea nespus să o privească și ar fi vrut să vadă chiar ceva mai mult.

Un gentleman i-ar fi respectat pudoarea, dar un bărbat care nu mai avea timp la dispoziție nu își putea permite un asemenea lux. Își trecu încet mâinile pe brațele ei până ajunse la talie, apucând apoi faldurile cămășii.

— Pot?

Ea dădu din cap afirmativ, puțin sfioasă, și el îi trase cămașa peste cap, îngenunche și îi desprinse cealaltă jartieră, cu degetele de data aceea, apoi îi rulă ciorapul rămas. Simți cum gleznelor și gambele ei îi umpleau palmele și se opri, bucurându-și ochii. Eliberată de tirania hainelor, era magnifică. Era făcută pentru dragoste, pentru a da și a primi plăcere.

— Ești frumoasă, îi spuse el cu o voce răgușită. Grozav de frumoasă, atât de frumoasă, încât simt că mă doare inima.

— Chiar mă faci să mă simt frumoasă, spuse ea, înghițind în sec.

— Să nu te îndoiești niciodată de asta, Rosalind, spuse el ajutând-o să urce în patul cu baldachin, apoi își scoase și el hainele, dându-și seama că, deși boala nu lăsase semne exterioare, era mai slab decât trebuia.

Se pare că vanitatea era un alt viciu de-al lui pe care nici nu îl

bănuise. Eh, având în vedere că nu avea cum să arate mai bine decât arăta acum, putea la fel de bine să uite de vanitate. Se sui și el în pat.

— Sunt obosit, dar nu vreau să se încheie ziua atât de repede.

— Știi ce vrei să spui, răspunse Rosalind luându-i mâna într-a ei în timp ce el stătea lungit pe o parte, sprijinindu-i capul astfel încât să o poată privi.

Era chiar cald, așa că lăsară plapuma unde era, la piciorul patului, și se întinseră pe cearșafurile reci, mână în mână.

Lui Rosalind îi plăcea la nebunie să-și privească noul partener, să-i observe oasele lungi și mușchii bine definiți, desenele trasate de părul negru pe piept și pe trunchi, masculinitatea pură care nu avea nevoie să demonstreze nimic nimănui.

Fusese o noapte a surprizelor, începând cu revelația propriei capacități de a simți pasiune. Deși ea și Charles avuseseră o căsnicie sănătoasă din acest punct de vedere, relația lor fizică era destul de simplă și presupunea un Charles care se întorcea pe cealaltă parte și adormea după o repriză scurtă. Uneori, ea se simțea satisfăcută, în timp ce altelei stătea trează privind lung în întuneric până când frustrările i se risipeau. O singură noapte de căsnicie cu Stephen îi arătase că acesta era un iubit mai generos și mai plin de imaginație.

Îi plăcea cum stăteau așa împreună, mândri de goliciunea lor. Era așa cum trebuia să fie, confortabil.

— Există un termen vechi pentru a fi dezbrăcat, murmură ea, îmbrăcat cu cerul¹⁰. Nu e drăguț?

— Îmbrăcat cu cerul, repetă el. Îmi place cum sună. Ți se potrivește să fii dezbrăcată. Păcat că nu putem fi așa tot timpul,

dar dată fiind vremea din Anglia, nu ar fi prea practic. În plus, spuse el cu un zâmbet strâmb, nu aş vrea să te vadă şi alţi bărbaţi aşa.

— Te deranjează că am jucat roluri în care trebuia să port pantaloni scurţi de bărbat în faţa publicului?

— Cum aş putea obiecta la un lucru pe care l-ai făcut înainte să te cunosc? Deşi... ezită el. Ştiu că nu e treaba mea, dar a mai existat altcineva în afara lui Jordan?

— Dacă am mai avut iubiţi, vrei să spui? Niciodată, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Au existat destul de mulţi interesaţi să se culce cu o actriţă, mai ales una cu o siluetă destul de generoasă. Dar nimic nu se compară cu a fi înşfăcată de un țăranoi care miroase a bere, după un spectacol obositor care te face să-ţi pierzi interesul pentru flăcăii de prin partea locului.

— Nu ai o siluetă generoasă, spuse el scoţând un trandafir cu tija lungă dintr-o vază de lângă pat şi mângâind cu el partea inferioară a sânilor ei. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Ea râse, bucurându-se de senzaţia lăsată de petalele reci pe pielea ei şi de parfumul subtil împrăştiat de floare, diferit de mireasma aranjamentelor florale.

— Sunt potrivit de atrăgătoare, ceea ce e util pentru o actriţă, mai ales una care nu prea are talent, ca mine. Dar perfectă, n-aş zice. În cazul tău, au mai existat multe alte femei? întrebă ea privind în altă direcţie, de vreme ce el deschisese subiectul trecutului, dar îi păru imediat rău că întrebuse, întrucât oameni cu puterea şi avera lui Stephen aveau acces la cele mai frumoase femei din Anglia, atât din rândul curtezanelor, cât şi al soţilor amorale ale celor de acelaşi rang cu el.

Din câte ştia ea despre nobilime, majoritatea profitau de

asemenea oportunități, iar Stephen părea un bărbat cu un apetit destul de sănătos.

— Nu după prima mea căsnicie, răspuse el, spre surprinderea ei. Nu mă omoram după adulter, iar după moartea Louisei... bănuiesc că nu am avut dispoziția necesară să-mi caut o amantă.

Așadar, atât de mult își iubise prima soție! Rosalind recunoscuse crispată că ar fi preferat ca el să-i înșiruie un lanț întreg de cuceriri. Doamne, ce proastă era! Deocamdată, era al ei și nici că putea cere mai mult.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea simplu.

El îi trecu ușor trandafirul și peste celălalt sân.

— Probabil că știam că mă așteaptă ceva mai bun, sau mai degrabă cineva.

— Te pricepi la cuvinte romantice, spuse ea, distrasă de modul în care tachina sfârcul cu floarea, făcându-l să se întărească și să-i producă o furnicătură de plăcere.

— Doar dacă sinceritatea e romantică, chicoti el.

Trandafirul coborî către buric și apoi începu să lunece spre abdomen, desenând leneș diverse forme.

— Ce ironic e că nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă nu ar fi fost boala ta la mijloc, murmură ea liniștită de finețea de catifea a atingerii. Se opri apoi brusc, întrebându-se dacă nu cumva comisese un groaznic *faux pas*¹¹ aducând vorba despre boala lui, apoi consideră că era mai bine să continue. Dacă m-ai fi văzut pe scenă, nu te-ai mai fi gândit la mine.

— Să știi că nu este așa, protestă el, trasând cu floarea contururile suple dintre abdomen și coapsă. Mi-ai atras atenția de îndată ce ți-ai dat jos capul de maimuță. Aș fi venit în culise,

alături de țărănoii care miros a bere, dacă am fi fost în Londra și... și dacă lucrurile ar fi stat altfel, spuse el pe un ton trist, după ce se opri pentru o clipă.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, aruncând o umbră asupra dispoziției lor vesele. Primul ei impuls fu să deschidă un alt subiect, dar își dădu seama că s-ar fi întâmplat din nou același lucru.

— Boala ta e... că un elefant într-o cameră, spuse ea cu grijă. Enormă, imposibil de uitat, întotdeauna prezentă. Nu știu cum să vorbesc despre ea și nu sunt sigură că vreunul dintre noi știe, spuse ea căutându-i privirea și încercând să-i citească expresia. Preferi să pretind că nu ești bolnav, Stephen? Sau să vorbesc despre ea pe un ton obișnuit, ca și cum ar fi vorba de impozite sau de iarnă, sau un alt subiect regretabil care nu poate fi ignorat?

Chipul lui deveni imobil. Era atât de liniște, că ea putea auzi fâșâitul petalelor pe pielea ei.

— Un elefant într-o cameră, repetă el. Așa este, nu? Amândoi ne învârtim în jurul acestei morți apropiate, de parcă am sta pe ouă, spuse el, continuând să o mângâie cu floarea în timp ce se gândea la răspuns. Cred că prefer sinceritatea. De fapt, știu sigur asta. Nu avem destul timp, așa că nu ne putem permite să pierdem nici un minut având grijă ce cuvinte folosim.

Ușurarea ei îl făcu să-și dea seama cât de îngrijorată fusese în sinea ei să nu spună vreun lucru greșit.

— Chiar ești un om remarcabil.

— Eu? spuse el surprins. Singurul lucru remarcabil în ceea ce mă privește este că mi-am ales cu grijă strămoșii.

— Chiar crezi asta, nu? râse ea. Crede-mă, venind din partea

unei femei care a intrat în contact cu oameni din toate straturile sociale și nu întotdeauna în cele mai bune momente ale lor, pot spune cu siguranță că ai fi remarcabil, indiferent ce strămoși ți-ai fi ales.

— Mă bucur că tu crezi asta, spuse el zâmbind.

Trandafirul se rostogoli de-a lungul zonei unde pulpele ei se întâlneau și ea își ținu răsuflarea în timp ce senzația de ușoară plăcere se transformă în ceva mai mult.

— Scuză-mă, te gândil, spuse el, oprindu-se.

— Nu într-un mod neplăcut, zise ea cu răsuflarea întretăiată, în timp ce tăciunii dorinței se aprindeau în ea, doar că sunt surprinsă că pot simți așa din nou, atât de repede după... după ceea ce tocmai am făcut.

— Interesant, și eu mă gândeam la același lucru, murmură el în timp ce trandafirul atinse buclele moi dintre picioarele ei; ea îl simți rece, în contrast cu căldura din interiorul ei.

— Este absurd, cine a auzit să fii sedusă de o floare? spuse ea cu un hohot de râs, pe jumătate amuzată, pe jumătate rușinată.

— Dacă cercetăm, sigur vom afla de vreo legendă grecească în care Zeus s-a transformat în floarea-soarelui pentru a putea urmări o nimfă, spuse Stephen cu pretinsă seriozitate. Sau poate era un nap?

— Regele zeilor, un nap? Cu siguranță că nu se poate așa ceva, protestă ea râzând și închise apoi ochii, își desfăcu picioarele, iar petalele dansară în intimitatea ei, într-un gest delicat și profund erotic.

Sângele începu să-i pulseze prin cele mai ascunse colțuri ale ființei. Își crispă coapsele nerăbdătoare, dorindu-și o altă presiune și plenitudine pe care floarea nu i le putea oferi.

Apoi, atingerea ușoară a trandafirului dispăru.

— Om rău ce ești! exclamă ea, deschizând repede ochii. Sau poate că ar trebui să spun floare rea. Nu te poți opri acum!

— Nici nu am de gând să fac asta, dar de data asta, poți să faci tu toată treaba, spuse el trăgând-o și ridicând-o peste el.

Și el era la fel de pregătit ca ea și, deși ea nu mai făcuse niciodată dragoste în acest mod, în teorie nu părea atât de dificil. Se ridică în genunchi și se agăță de el. Apoi, savurând fiecare clipă din acea mișcare, se lăsă în jos până când simți cum axul fierbinte o umple deplin, contractându-și mușchii interiori ca un mic experiment.

— Acum, cine e rău? spuse el, simțind cum i se oprește răsuflarea și așezându-și mâinile pe coapsele ei.

Ea râse puternic și își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce coapsele i se mișcau ritmic. Era diferit de dorința nebună de mai înainte, mai degrabă o ceață senzuală care îi inunda întregul corp în loc să se concentreze într-un anumit loc. Îi plăcea că putea controla ritmul, că putea simți cum inima lui bătea mai repede când îl tachina, cu o mișcare provocatoare a coapselor, însă cel mai mult îi plăcea faptul că erau profund conștienți unul de celălalt, vărsându-se parcă unul în celălalt, un sentiment mult diferit de pasiunea violentă pe care o împărtășiseră mai devreme, dar la fel de profund.

Dar langoarea se transformă repede în dorință imperioasă, iar ea se agăță de umerii lui, zgâriindu-l cu unghiile în timp ce se freca nebunește de el. Când ea scoase țipătul final, el îi înlănțui mijlocul cu brațele, împingându-se violent în interiorul ei, cu un sunet gutural.

Trupurile alunecoase de sudoare li se relaxară puțin câte

puțin, iar el începu să-i mângâie partea de jos a spatelui. Nici unul nu făcu vreun gest pentru a se despărți, iar ea își dori să rămână astfel, înlănțuiți pentru eternitate.

În timp ce aluneca în brațele somnului, simți cum îi apar lacrimi în ochi la gândul sfâșietor că acest vis frumos de iubire avea să piară în scurtă vreme, asemenea unui trandafir.

9 Referire la pantomima *Dick Wittington și pisica lui*, în care se povestește cum acest neguțător și politician medieval a plecat la Londra să facă avere însoțit numai de pisica lui. (n. Red.)

10 Joc de cuvinte intraductibil. Aici, traducere literală a termenului *sky-clad* din engleză, care are înțelesul de gol-goluț, gol-puşcă (în limbaj familiar). (n.tr.)

11 Pas greșit (în lb. Franceză, în original) (n.tr.)

capitolul 20

Ziua cincizeci și patru

Stephen se trezi devreme, cu Rosalind încolăcită în jurul lui și cu mâna ei odihnindu-i-se pe piept. Stropii de ploaie se loveau de ferestre și, în lumina lăptoasă a răsăritului, putea distinge părul ei încurcat răsfirat ca un evantai pe umărul lui. O mângâie cu blândețe pe cap, iar ea oftă și se lipi și mai mult de el.

Se gândi cât se poate de mulțumit la ziua anterioară. Totul fusese aproape perfect, cu excepția crizei lui, de intensitate medie, iar noaptea nunții fusese năucitoare. Acum își dorea cu egoism să aibă parte de încă o zi ca aceea. Și de o noapte la fel. Și de încă o dimineață în care să se trezească cu Rosalind în brațele lui și cu acest sentiment de liniște absolută. Dar desigur, ziua de azi va fi la fel de bună ca cea de ieri. Dacă nu mai bună.

Moțai, trezindu-se din nou după ce cerul se înseninase și ploaia se oprise. Rosalind încă dormea, semn că avea conștiința curată, se gândi el. Avea atâta energie, încât nu putea suferi să stea în pat. Se gândi pentru o clipă să o trezească pentru a face din nou dragoste, dar un bărbat înțelept își lăsa soția să doarmă, ca să-și refacă forțele pentru mai târziu.

Hotărând să iasă la plimbare, lunecă cu grijă din îmbrățișarea lui Rosalind și începu să se îmbrace. Ea se rostogoli pe locul pe care îl ocupase el mai devreme, îmbrățișând perna care încă mai purta urma capului său. Era la fel de relaxată ca un pisoi, dar de zece ori mai încântătoare.

Își aminti de Portia, care se făcuse covrig fericită în cutia ei, după ce mâncase în seara dinainte. Încă mai trăgea la aghioase, așa că el apucă cu grijă trupușorul ei cald și îl așeză în pat lângă Rosalind. PISOIUL CĂSCĂ O GURĂ URIAȘĂ, apoi adormi la loc.

Nu-și luase medicamentul în noaptea de dinainte în mod intenționat, întrucât nu voise să riște să fie amețit de opiu. Se gândi ca de-acum încolo să înceapă să-și ia pastilele zilnice dimineața.

Înghiți o pastilă și se îmbrăcă, lăsându-i apoi un bilet lui Rosalind pe noptieră. Arăta atât de încântător cu chipul adormit și brațele dezgolite, încât smulse petalele unui trandafir roz și le presără peste mireasa lui și peste pisoiul ei. Portia deschise ochii și se luptă cu o petală zburătoare, apoi se rostogoli pe spate cu lăbuțele în aer.

Își îmbrăcă paltonul și coborî scările. Era încă devreme și cei doi servitori nu se vedeau pe nicăieri. Afară era rece și cerul era întunecat, doar cu câteva tonuri mai deschis decât marea de un albastru-negru. Fluxul acoperise o mare parte din estuarul

nisipos, așa că rămase pe faleza joasă care dădea înspre apă în direcția Mării Irlandei. Tremura de la vânt și nici că se putea simți mai plin de viață. Oare era pasiunea un tratament pentru boala lui? Râse. Ar fi un șoc pentru sobrul George Blackmer.

Simți această euforie timp de vreo milă. Cu excepția unei vechi capele din piatră care aparținuse unui sat de pescari de mult dispărut, nu se construiseră clădiri atât de aproape de malul mării, din cauza vânturilor tăioase dinspre mare. Se bucura de singurătatea aceasta. Era o plăcere nou-găsită, pe care o descoperise cu adevărat de când părăsise Ashburton Abbey și armata de servitori de la conac.

Aproape că ajunsese la capelă, când o durere violentă îi înjunghie gâtul și burta atât de subit, încât se clătină pe picioare. Se împletici spre un copac încovoiat de vânt și se agăță de el, chinuindu-se să verse, dar avea stomacul prea gol pentru a putea da ceva afară. Își sprijini apoi fruntea de trunchiul copacului și scoarța lui aspră deveni singura realitate palpabilă în lumea durerii lui agonizante.

Încet-încet, durerea se reduse, ajungând la limite suportabile, dar lăsându-l prea slăbit pentru a merge, și tremurând de frig. Se întoarse și se sprijini de trunchiul copacului, luptându-se cu sentimentul de slăbiciune și de disperare. Mâinile și picioarele îi erau amortite și nu putea simți decât niște furnicături rău-vestitoare. Oare paralizia l-ar transforma într-un om lipsit de ajutor, chiar înainte de moarte? *Dumnezeule!* Cum de putuse să creadă, măcar pentru o clipă, că exista vreo speranță?

Nefiind în stare să meargă înapoi spre conac, se târî cele câteva sute de metri care îl despărteau de capelă. Din fericire, ușa grea nu era închisă, așa că pătrunse în sanctuarul slab

luminat și se prăbuși într-una dintre stranele din lemn de nuc. Deși aerul era îngrozitor de rece, măcar nu mai stătea afară, în bătaia vântului.

Având în vedere că această capelă se afla pe pământurile conacului Kirby, Stephen plătea pentru întreținerea ei. De fapt, își aminti vag că primise de curând o cerere din partea unui grup de metodiști să utilizeze capela pentru slujbe. Și asta era doar una dintre nenumăratele scrisori și cereri care îi erau trimise ducelui de Ashburton. Își dăduse permisiunea de îndată, întrucât clădirile trebuie să fie folosite, chiar și de un grup de oameni care refuză reformele Bisericii Anglicane. Enoriașii îi trimiseseră ca răspuns o scrisoare plină de grațitudine înflăcărată și plină de uimire. Pe moment, fusese satisfăcut, dar uitase problema destul de curând.

Privirea îi căzu asupra vechilor ferestre cu ramă de plumb și continuă să meargă spre altarul simplu, decorat doar cu o cruce de aramă. Se pare că metodiștii curățaseră interiorul și văruiseră străvechii pereți de piatră în alb, dar nu începuseră încă să țină slujbe aici. Probabil că peste vreun an, capela va avea un aer primitiv chiar și când era goală, dar acum era la fel de deprimantă ca un mormânt.

În fiecare dimineață, în timp ce se plimba, primul lucru la care se gândea era numărul de zile care îi mai rămăseseră, dar se îndoia că va mai supraviețui chiar și acele nouăzeci de zile pe care i le acordase Blackmer la început. Oare câte zile îi mai rămâneau după aceasta? Patruzeci și cinci? Treizeci? Doamne, spera să mai aibă măcar o lună pe care să o petreacă alături de Rosalind.

Dar oare cum va fi luna aceea? Și de ce îl tot invoca pe

Dumnezeu, cînd nu avea nici un fel de credință? Își strîmbă gura cu amărăciune. Chiar și aici, în această biserică de unde probabil fuseseră văzute bărcile cele lungi ale vikingilor coborînd pe râul Dee, nu simțea vreo prezență divină și nu găsea alinare, nici nu-și dădea seama dacă exista vreun plan al divinității pentru el.

Un val de mânie veni să-i alunge brusc depresia. Zău că nu era corect să-și găsească fericirea pentru prima oară în viață, doar ca să fie aruncat atât de repede în singurătatea mormîntului. *Nu era corect!*

Pentru prima oară în atîția ani, simți cum se trezește în el infamul temperament al celor din familia Kenyon. Îi venea să spargă și să distrugă, să pedepsească nedreptatea primară a vieții. Intensitatea emoțiilor pe care le resimțea îl lăsa buimac și fără suflare. Își încrucișă brațele pe strana din fața sa, odihnindu-și capul pe ele în timp ce se lupta să-și recapete stăpînirea de sine.

Și, sub masca furiei care-l orbea, simți pulsația insistentă a fricii.

Rosalind se trezi cînd cineva o înghionti în stomac. Deschise ochii și observă un ghem de blană neagră cu portocaliu sărind de pe pat. Era Portia. Zâmbi în timp ce pisoiful ricoșă de pe fotoliu pe unul dintre scaune. În mod evident, Portia se refăcuse după călătorie și avea energie de consumat.

Dar unde era Stephen? Se ridică în capul oaselor și se simți oarecum decadentă, căci dormise fără cămașă de noapte. Erau petale de trandafiri împrăștiate în jurul ei, un dar mut din partea noului ei soț. Ridică una dintre ele și își atinse obrazul cu ea, gîndindu-se ce făcuse el cu trandafirul cu o noapte înainte. Ceea

ce o făcu să se simtă și mai decadentă.

Observând o bucată de hârtie pe noptieră, întinse mâna spre ea și citi biletul: „Am plecat la plimbare. Mă întorc în curând. Pe cine să mâncăm la micul dejun? S.”

Ea roși de-a dreptul și se dădu jos din pat. Cum focul se stinsese, era destul de frig în cameră, așa că se spălă și se îmbracă repede. Apoi coborî la bucătărie și cerși o ceașcă de ceai de la doamna Nyland, care era cât se poate de agitată să vadă o ducesă în regatul ei.

Stephen încă nu se întorsese când ea își termină ceaiul, așa că se hotărî să iasă și ea la plimbare. Aruncă o manta pe ea și ieși. Cu siguranță că decisese să se plimbe pe malul mării, probabil spre nord, unde țărmul deschis exercita o atracție de neoprit. De cealaltă parte a mării se afla Irlanda. Și dincolo de ea, departe, Lumea Nouă cu misterele ei. O perspectivă la care era greu de rezistat.

Se bucură de plimbare, în ciuda vremii mohorâte, dar nu dădu de Stephen. Trebuie că alesese o altă rută. După ce ea va ajunge la mica biserică de pe promontoriu, se va întoarce la conacul Kirby. Probabil că el o va aștepta deja acasă.

Capela se înălța dârză în calea vântului mușcător, ca mărturie a măiestriei ctitorilor ei. Încercă ușa din instinct și aceasta se deschise cu ușurință. Păși în sanctuarul auster, apoi se opri observând silueta întunecată familiară prăbușită în cea mai din spate strană. Simți cum îi îngheață sângele în vene. Doamne Dumnezeule, Stephen nu putea fi... nu putea fi...

Înainte ca îngrozitorul gând să prindă formă în mintea ei, Stephen ridică fruntea și o văzu. Preț de o clipă, suspendați parcă în afara timpului, se priviră. Trebuie să fi avut o altă criză,

una serioasă chiar, întrucât ochii îi erau de un cenușiu tern, lipsit de viață, și părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât noaptea trecută. Ceea ce era mai rău este că ea simțea cum se îndepărtase destul de mult de ea emoțional, ca și cum ar fi fost fiecare de câte o parte a unei prăpăstii fără fund, pe care ea nu va reuși să o traverseze niciodată.

Acest gând o speria aproape la fel de mult ca teama care o cuprinsese când intrase în bisericuță. Rugându-se ca intuiția ei să fie greșită, își dădu gluga pe spate și merse spre el cu un zâmbet pe față.

— Bună dimineața! M-am hotărât să fac și eu o plimbare, sperând să dau de tine, spuse ea, așezându-se în strana de lângă el și luându-i mâna într-a ei.

El privi spre altar, iar degetele îi rămaseră nemișcate în strânsoarea ei. Ea simți cum i se strânge inima. În noaptea dinainte, conveniseră să se poarte sincer unul cu celălalt, iar ea călcase această hotărâre doar câteva ore mai târziu.

— Rosalind, întrebă el pe un ton sumbru, ție îți este frică de moarte?

Asta o făcu să se gândească la faptul că era posibil să nu fi auzit comentariul ei prostesc.

Dacă era vreun moment în care Stephen avea nevoie să fie sinceră cu el, acela era chiar acum.

— Mi-e frică de durere, spuse ea tăgănat, și întrucât iubesc viața și nu vreau să mor, cred că s-ar putea spune că mi-e frică să nu mor, dar în mod ciudat nu îmi este frică de moartea în sine.

— De ce nu? Crezi în rai și în iad? În îngeri înaripați și drăcușori cu furci? întrebă el pe un ton sardonice.

— Nu... nu știu, oftă ea, dându-și seama că îl dezamăgea. Aș vrea să am un răspuns mai bun, dar mi-e teamă că nu m-am gândit niciodată prea mult la religie.

— Mi se întâmplă să mă gândesc foarte mult la lucrurile astea în ultima vreme, spuse el cu un zâmbet sec.

— Se pare că gândurile tale nu sunt tocmai mulțumitoare, spuse ea încet.

— Cred că religia este o păcăleală menită să le dea speranțe doar celor care au o viață nefericită, spuse el. Aurul nebunilor, potrivit doar pentru ei, continuă, cu buzele crispate.

— Nu sunt de acord, protestă ea. Mulți oameni înțelepți au fost credincioși. Cred că lumea este un loc prea mare și complicat pentru a fi fost creată la întâmplare.

El ridică mâinile lor împreunate și îi sărută încheieturile degetelor.

— Dă-mi o dovadă că viața înseamnă mai mult decât ce vedem în jurul nostru, Rosalind, și îți voi fi etern recunoscător. Și nu fac nici un joc de cuvinte aici, spuse el cu un zâmbet timid.

Îi duse mâna pe obrazul ei în timp ce încerca să-și înghită lacrimile. În noaptea de dinainte, pasiunea dintre ei fusese incandescentă și atât de plină de viață, încât păruse fără sfârșit. Dar în dimineața asta, el purta însemnul morții.

— Tremuri de frig, spuse el, dând drumul mâinii ei și ridicându-se în picioare. E timpul să te duc acasă, în fața unui foc bun.

Ea dădu din cap afirmativ, apoi se ridică ușor din strană. Când el începu să meargă, se împletici și trebui să se țină de spătarul stranei pentru a-și menține echilibrul.

— Dar nu ești bine deloc, Stephen. Mă întorc la conac și trimit trăsura să te aducă acasă, spuse ea oripilată.

— *Nu!* exclamă el îndreptându-se, cu o expresie necruțătoare pe chip. Mă simt bine.

— Ba nu! răspunse ea, nedorind să facă ceva ce el nu dorea, dar conștientă în același timp de slăbiciunea lui. Așteaptă aici, mă întorc cu birjarul într-o jumătate de oră.

— Am greșit să mă însor, spuse el cu o voce aspră și privirea i se făcu de gheață. Am avut parte de o zi perfectă împreună. Întoarce-te la familia ta și amintește-ți de mine așa cum eram ieri.

— Mă trimiți de lângă tine la o zi de la nuntă? întrebă ea, uitându-se la el uluită.

— Nu-ți face griji, îmi voi ține cuvântul în legătură cu promisiunile financiare pe care le-am făcut.

Își îndoii absent mâna liberă, nefiind în stare să o strângă în pumn.

— Vrei conacul Kirby? Pare să-ți placă. De vreme ce nu face parte din moștenirea Ashburton, ți-l pot lăsa pe loc, alături de venitul necesar pentru întreținerea lui.

Deși Rosalind se pricepea de minune să-și înfrâneze furia, de această dată explodează.

— Cum îndrăznești? exclamă ea. Ai crezut că m-am măritat cu tine pentru nenorociții tăi de bani? Dacă mai sugerezi vreodată așa ceva, s-ar putea să-ți întâlnești creatorul mult mai devreme decât aveai de gând. Oh, să te ia naiba, Stephen, spuse ea, ștergându-și furioasă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Ce ți-am făcut de vrei să scapi de mine?

După un moment de tăcere în care se simțea spaima, Stephen

făcu un pas spre ea și o cuprinse în brațe, ținând-o atât de strâns, încât începură să o doară coastele.

— La naiba, îmi pare rău, Rosalind, spuse el îndurerat. Nu este vina ta, doar că... urăsc ideea ca tu să mă vezi cum devin din ce în ce mai slab. Mi-am spus că pot suporta asta, dar cu cât mă apropii mai mult de realitate, cu atât mi se pare mai hâdă.

Ea își îngropă fața în umărul lui. Era atât de solid și făcea atât de mult parte din ea, deși cu șase săptămâni în urmă nici măcar nu-l întâlnise.

— Nu ai auzit jurămintele pe care le-am rostit la nuntă? La bine și la greu, în boală și în sănătate, până când moartea ne va despărți. Știam ce fac atunci când am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, așa cum și tu știai atunci când mi-ai cerut mâna, spuse ea de îndată ce putu să-și controleze vocea. Nu lăsa această criză de durere să te facă să uiți asta, spuse ea dându-și capul pe spate și aruncându-i o privire feroce. În plus, ar trebui să existe o regulă conform căreia nu-i poți spune unei ducese ce să facă.

— Înveți repede să devii autoritară, spuse el cu o scânteie jucăușă în ochi, redevenind apoi serios. Vreau nespuse de mult să te am lângă mine, dar nu sunt sigur că mândria mea sau simțul meu de corectitudine poate suporta asta.

— Dar de mândria mea ce zici? zise ea, autoironic. Nu voi putea niciodată să o dau uitării, dacă soțul meu mă aruncă doar după o singură noapte. Primul meu soț s-a plictisit de mine după șase luni, spuse ea și vocea i se frânse, iar lacrimile i se strânseseră în colțurile ochilor.

Își ascunse din nou fața, sperând că Stephen nu va observa, dar el era un observator mult prea fin.

— Infidelitatea lui Jordan te-a afectat mai mult decât ai lăsat să se vadă, nu-i așa? spuse el cu blândețe.

— Dacă părinții mei și-ar fi dat seama cât eram de supărată, s-ar fi declanșat un scandal în toată regula în trupă, spuse ea dând din cap afirmativ. Tata ar fi fost în stare chiar să-l omoare pe Charles. În mod cert, l-ar fi dat afară din trupă și ar fi trebuit să aleg între a pleca cu el ca o soție devotată și a rămâne cu familia mea. Așa că am tănuțit escapadele lui Charles cum am putut mai bine, prefăcându-mă că nu mă afecta comportamentul lui. Am crezut că, în timp, îmi va fi mai ușor, dar de fapt mi-a fost din ce în ce mai greu. M-am simțit ușurată când a plecat în Irlanda, iar apoi groaznic de vinovată când a fost omorât.

— Căsătoria nu este deloc un lucru bun pentru tine, spuse Stephen, mângâindu-i cu blândețe spatele. Un soț care te-a trădat și un altul care e pe moarte. Meriți ceva mai bun.

Nu îl putea lăsa să-și facă griji pentru ea, atâta vreme cât problemele lui era mult mai serioase.

— Căsătoria mea cu Charles este de domeniul trecutului. Ceea ce mă interesează este momentul de față și nu am nici o plângere legată de afacerea pe care am făcut-o când te-am luat de soț, spuse ea, reușind să-și regăsească calmul. Nu vom avea prea mult timp împreună. Este trist, dar asta înseamnă și că nu vom reuși să ne plictisim unul de celălalt. Dacă vreunul dintre noi va ajunge să regreta că s-a căsătorit cu celălalt, măcar nu va trebui să îndurăm consecințele acestei decizii pentru prea multă vreme. Nu vom avea parte de obișnuitele supărări care erodează chiar și cele mai solide căsnicii, spuse ea ridicând privirea spre el și folosindu-se de talentul ei de actriță pentru a simula sinceritatea. Vom avea parte doar de ce este mai bun, de

încântarea și uimirea de a descoperi o altă persoană.

El ridică din sprâncene și ea observă că nuanța de verde îi revenise în ochi. Părea din nou puternic și atent. Își revenise repede din oribila criză.

— Ce idee interesantă, spuse el. Uiți faptul că vom avea parte și de lucruri mai puțin bune, dar e adevărat că nu ne vom plictisi niciodată împreună.

— Atunci să nu mai aud că mă trimiți de lângă tine, spuse ea oprindu-se și trăgându-și gluga pe cap. Să știi că nu plec, trebuie să mă gândesc la reputația mea.

— Îmi faci mai bine decât întregul flacon cu pastile, spuse el, izbucnind într-un râs sincer și puternic. Bine, promit că nu mă voi mai certa cu tine din această cauză pentru cel puțin două săptămâni. Între timp, hai să ne bucurăm de lucrurile bune, spuse el, oferindu-i brațul. Oare cum am putea să ne folosim cel mai bine timpul pe care îl avem la dispoziție? Mi-ar plăcea să petrecem câteva zile aici și apoi să facem o călătorie până la Londra, să vizităm niște locuri pe care nu am avut niciodată timp să le văd. Tu ai vrea să vezi ceva, în special?

— Întotdeauna mi-am dorit să merg la York. Crezi că se poate? spuse ea, luându-l de braț.

— Desigur, răspuse el deschizând ușa, după care ieșiră împreună din capelă. Și mie mi-ar plăcea să văd Țara Lacurilor

12

, deși va fi o vizită foarte scurtă.

Soarele începuse să se întrevadă printre nori. Rosalind luă asta drept un semn bun. Stephen arăta aproape la fel de bine ca în ziua precedentă, deși încă se mai simțea o oarecare distanță între ei. Nu atât de accentuată ca atunci când îl găsisese în capelă,

dar suficientă cât să o facă să deplângă pierderea acelei apropieri pe care o împărtășiseră în noaptea de dinainte.

Presupunea că un oarecare grad de detașare ar putea rezolva conflictul dintre faptul că, pe de o parte, își dorea compania ei, dar pe de alta, ura ca ea să-i vadă slăbiciunea. Poate că puțină distanță o va ajuta și pe ea să treacă cu bine de săptămânile dificile care urmau să vină.

Deși ura asta.

12 Parc național în nord-vestul Angliei (n.tr.)

capitolul 21

— Lordul Michael Kenyon, anunță majordomul.

Michael intră în salonașul de la castelul Bourne imediat după servitor, în timp ce tovarășul său venea cu câțiva pași mai în urmă. Ducele și ducesa de Candover stăteau lângă foc, luând o ceașcă de ceai în acea după-amiază târzie. Se ridicară amândoi și veniră spre el zâmbind.

— Ce plăcere neașteptată, Michael, spuse Rafe strângându-i mâna cu putere. Ai picat la țanc. Peste două zile am fi fost deja plecați la Londra.

— Având în vedere că sezonul de toamnă este în toi, îmi era teamă să nu fiți plecați deja, răspunse Michael, lăsând mâna lui Rafe și întorcându-se spre ducesă. Margot, arăți minunat!

— Ce fac Catherine și bebelușul? întrebă ea, îmbrățișându-l călduros.

— Cât se poate de bine ultima oară când i-am văzut, adică cu ceva timp în urmă. Rafe, Margot, permiteți-mi să vi-l prezint pe doctorul George Blackmer, spuse el, întorcându-se spre

însoțitorul lui, care rămăsese ezitând jenat lângă ușa salonului.

— Veți rămâne peste noapte aici, desigur, spuse Margot cu o privire șireată după ce fură făcute prezentările. Doctore, te voi conduce în camera dumată ca să te poți odihni și să-ți revii de pe drum înainte de cină. Michael, tu vei sta în camera ta obișnuită, continuă, în timp ce-l conducea pe doctor afară din salonaș, dându-le astfel lui Michael și soțului ei ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

— Ia loc, spuse Rafe și turnă niște ceai într-o ceașcă, după care scoase o sticlă de coniac și îndoii ceaiul; apoi îi înmână ceașca lui Michael. Plouă grozav afară. Pari că ai avea nevoie de o ceașcă de ceai.

— Da, n-ai lăsa nici un câine afară, spuse Michael făcându-se comod într-un fotoliu și simțindu-se relaxat pentru prima oară de când primise scrisoarea lui Blackmer referitoare la Stephen.

Ceaiul fierbinte, îndoit cu coniac, îi răspândi o căldură plăcută prin corp.

— Am avut plăcerea să vedem destui Kenyon în ultima vreme, spuse Rafe după ce își reluă locul.

— L-ai văzut pe fratele meu? întrebă Michael, devenind dintr-odată atent.

— Ashburton a fost aici acum câteva săptămâni, rânji Rafe. L-a jucat pe ducele Atenei în *Visul unei nopți de vară* și s-a descurcat de minune.

— Cum ți s-a părut că arată? întrebă Michael aplecându-se în față.

— Foarte neîngrijit. Purta o barbă falsă ca să nu poată fi recunoscut, dar Margot i-a recunoscut vocea. Am vorbit cu el după spectacol. Părea că se distrează de minune.

— Nu părea că se simte rău?

— Nu, ar fi trebuit? se încruntă Rafe.

Crispat, Michael își puse deoparte ceașca de ceai și se ridică în picioare.

— Fratele meu este foarte bolnav. Este pe moarte, după spusele doctorului Blackmer. De îndată ce a aflat cât de gravă este boala lui, Stephen a plecat de la conac de unul singur, fără a lăsa vorbă când are de gând să se întoarcă. În cele din urmă, Blackmer mi-a scris și de atunci am încercat să dăm de urma lui, cercetând jumătate din Anglia, spuse el începând să se plimbe neliniștit prin salon. E ca și cum ai urmări o nenorocită de himeră. Nici măcar Lucien, cu toate contactele lui infame, nu a reușit să fie de ajutor.

— Îmi pare rău, spuse Rafe cu o expresie gravă pe față. Există vreo șansă ca doctorul să se înșele?

— Cine știe? Blackmer nu spune prea multe, dar chiar insistența lui în a mă însoți nu e semn bun. E la fel de nervos ca un iepure gătit pe flacără. Cred că-i este teamă că nu-l va găsi pe Stephen înainte ca el să... și aici Michael se opri, forțându-se apoi să termine ce începuse să spună:...de a fi prea târziu.

Rafe, care înjura destul de rar, murmură o înjurătură violentă printre dinți.

— Zici că Stephen arăta sănătos, spuse el privind-și pieziș prietenul.

— Nu l-am văzut limpede, în lumină, dar acum că mă gândesc la asta, părea cam slab și era tras la față. Nu am luat asta în seamă, având în vedere că era cât se poate de vesel.

— Crezi că încă mai călătorește cu trupa aceea de teatru?

— Tot ce se poate, deși mie mi-a spus că urma să se întoarcă

în curând la viața lui obișnuită, spuse Rafe încruntându-se. Una sau două zile mai târziu, a trimis un mesaj prin care îmi cerea să-i dau un om de încredere care să facă niște comisioane pentru el la Londra. I l-am trimis pe Gardiner, intendentul meu, care a lipsit trei sau patru zile.

— Știi ce avea de rezolvat la Londra?

— Nu l-am întrebat, întrucât nu mi s-a părut că mă privește, dar poate că dacă aflăm ce comisioane a avut de rezolvat, aflăm și ceva din planurile fratelui tău. O să trimit să-l cheme pe Gardiner.

Ducele sună după un lacheu și-i porunci să-l cheme pe intendent.

— N-ar fi mai simplu să aștepti să se întoarcă fratele tău? spuse el de îndată ce rămaseră din nou singuri. Întotdeauna am considerat că e un om cu capul pe umeri. Se va întoarce acasă când va găsi de cuviință.

— Oare? E plecat deja de mai mult de o lună și, deși Blackmer spune că e puțin probabil ca boala să-i fi afectat judecata, cine poate ști cu certitudine? S-a comportat atât de ciudat, încât mă aștept la ce e mai rău, spuse Michael cu o grimasă. Să fugi de-acasă fără să iei nici un servitor cu tine, să joci pe scenă sub un nume de împrumut! Desigur, i-a plăcut întotdeauna mult teatrul, dar chiar și așa, pare de necrezut.

— Ba ar fi bine să crezi când îți zic, spuse ducele terminându-și ceașca de ceai și așezând-o deoparte. E vreun motiv special pentru care trebuie să-l găsești pe Ashburton cât mai repede posibil?

— Sunt o grămadă de motive de ordin practic pentru care aș vrea să-l găsesc, dar nu ele sunt importante, spuse Michael

oprindu-se din mers în dreptul ferestrei și privind pierdut la ploaia cenușie. Eu... eu încă nu am reușit să accept ideea că fratele meu ar putea fi pe moarte, trebuie să-l văd cu propriii ochi. Să aflu dacă e cu adevărat bolnav sau Blackmer e doar un șarlatan pesimist. Dacă boala lui e gravă, aș vrea să-l vadă Ian Kinlock... și, desigur, Catherine. Procedura medicală practică de Ian și îngrijirea acordată de Catherine mi-au salvat viața; poate reușesc să fac la fel și cu Stephen.

— Și dacă nu-l mai poate ajuta nimeni? întrebă calm Rafe.

— Atunci vreau să-mi iau rămas-bun, răspuse Michael, înghițind cu greutate. Vreau să-i spun cât de mult am ajuns să-l prețuiesc în ultimii doi ani. Cei din familia Kenyon sunt rezistenți, credeam că mai avem treizeci sau patruzeci de ani înaintea noastră în care să putem discuta. E interesant câte tipuri de prietenii pot exista, continuă el frecându-și gâtul care îl dureau de la prea multe zile de mers călare și de la starea lui de neliniște. Eu, tu, Luce și Nicholas am crescut împreună, ne cunoaștem cele mai întunecate secrete. Aș avea încredere în oricare dintre voi, în orice situație. Dar Stephen, Stephen e fratele meu. Sunt legat de el prin sânge și amintiri din copilărie, ca și prin structura sufletească. Și uneori asta nu e chiar ușor. Ne-am îndepărtat unul de celălalt timp de ani buni, dar acum, că nu mai este aici, va lăsa un gol în viața mea pe care nimeni nu-l va mai putea umple. Și... trebuie să-i spun asta.

— Întotdeauna am regretat că am fost copil unic, spuse Rafe. Nu știu dacă ceea ce spui mă face să mă simt ușurat că viața mea a fost mai simplă sau să regret și mai mult ceea ce mi-a lipsit.

— Ca de fiecare dată când vine vorba de dragoste, rosti

Michael încet după un moment de ezitare, e mai bine să iubești și să pierzi decât să nu iubești deloc. Deși să pierzi o ființă iubită este cel mai mare chin.

Și să-și piardă fratele, un bărbat în putere, de-abia cu doi ani mai în vârstă decât el, aducea moartea foarte aproape. Și nu era vorba de moartea rapidă, întâmplătoare, din bătălie, cu care Michael se confruntase de-atâtea ori, ci de un sfârșit perfid și mult mai personal. Dacă Stephen putea fi lovit pe neașteptate de o boală mortală, același lucru i se putea întâmpla și lui Michael, lui Catherine sau fragedului lor fiu Nicholas, și el aproape că nu putea suporta acest gând.

Nici unul dintre ei nu mai vorbi până când sosi intendentul. Michael își întoarse fața de la fereastră și văzu un tânăr scund, cu părul roșu.

— Ați dorit să mă vedeți, Înălțimea Voastră? spuse acesta puțin agitat.

— Gardiner, acesta este lordul Michael Kenyon, fratele ducelui de Ashburton, spuse el dând din cap. Vrea să știe ce comisioane ai făcut pentru Ashburton la Londra.

— Păi i-am dus calul în oraș și l-am lăsat la Casa Ashburton, răspunse Gardiner. Menajera i-a făcut o bocceluță cu schimburi pe care i-am și dus-o, am fost la bancă să încasez un cec și la Colegiul Avocaților de Drept Civil să fac rost de o dispensă specială.

— La naiba! Te-a trimis după un contract de *căsătorie*? spuse Michael neîncrezător, după câteva clipe de liniște stupefiată.

— Da, domnule, răspunse intendentul, făcând instinctiv un pas în spate după ce văzu expresia de pe chipul lui Michael. A fost principalul motiv pentru care m-a trimis la Londra, restul

comisioanelor mi le-a dat întrucât urma să ajung la Londra oricum.

De vreme ce Michael era pe punctul de a exploda, Rafe interveni.

— Îți amintești numele femeii cu care dorea să se căsătorească?

— Îmi pare rău, domnule, nu am făcut decât să înmânez funcționarului biletul pe care îl scrisese Ashburton, spuse Gardiner întunecându-se. Cred că m-am uitat la ea, dar nu-mi amintesc numele doamnei. Deși nu a spus asta explicit, cred că urma să se căsătorească cu una dintre fetele din trupa de teatru Fitzgerald.

— O actriță, spuse Michael, scuipând cuvintele. Și nu te-ai gândit de două ori înainte să faci asta?

— Nu mă aflu în poziția de a contesta deciziile unui duce, domnul meu, spuse intendentul cu o față lipsită de expresie.

— Dacă nu mai ai nici o altă informație, poți să pleci, Gardiner, mulțumesc, spuse Rafe aruncându-i o privire rapidă lui Michael.

— Doamne Dumnezeule, dacă aș fi reușit să-l găsesc pe Stephen la timp! exclamă Michael înjurând de îndată ce se închise ușa în urma intendentului. Trebuie că boala i-a afectat judecata, altfel nu văd cum ar fi putut măcar să se gândească să transforme o femeie de moravuri îndoielnice în ducesa de Ashburton.

— Faptul că a făcut rost de un certificat de căsătorie nu înseamnă neapărat că a și avut loc vreo nuntă, observă Rafe. În plus, dacă era hotărât să se căsătorească, oricum nu l-ai fi putut opri.

— Aș fi putut încerca, spuse Michael întunecat.

— Și femeia nu e neapărat o târfă, oftă Rafe. Fitzgerald este un om destul de decent și e nobil prin naștere. El și soția lui au o trupă respectabilă, atât cât se poate în branșa asta.

— În branșa asta, spuse Michael pe un ton caustic. Deși nu am nevoie de averea lui Stephen, să fiu al naibii dacă o să stau să privesc cum o harpie oportunistă profită de vulnerabilitatea lui ca să pună mâna pe banii lui.

— Poate că s-a îndrăgostit de femeia asta.

Michael pufni cât de poate de elocvent.

— Cinicule, spuse Rafe pe un ton egal. Chiar dacă nu e vorba de dragoste la mijloc, dacă ea îi face ultimele zile fericite, ai tu dreptul să intervii?

— Stephen are gusturi rafinate, zise Michael, crispat. Prima lui soție era un model de decență. Mă îndoiesc că o femeiușcă vulgară care vrea să se căpătuiască ar putea să-i facă ultimele zile fericite.

— A, da, prima lui soție. Îți displace ideea că îi va succeda o femeie de rând, întrucât țineai la ea?

— Dat fiind numeroșii ani pe care i-am petrecut în armată, n-am reușit să o cunosc bine pe Louisa. Era foarte drăguță, cu maniere fără cusur. Și lucra... lucra minunat la gherghef, spuse Michael ezitând.

— Își făcea soțul fericit? întrebă Rafe ridicând din sprânceană.

— Nu știu, recunosc Michael. Se purtau foarte... curtenitor unul cu celălalt.

— Nu e tocmai ce s-ar putea numi o căsnicie dinamică, spuse Rafe sec. Din experiența mea, în general îți poți da seama dacă

soțul și soția țin unul la celălalt indiferent de cât de decent se comportă în public. Dacă nu ai observat existența unei asemenea legături între fratele tău și răposata ducesă, este foarte posibil ca el să fi încercat să se descurce cum putea mai bine în cadrul unei căsnicii aranjate, în timp ce în inima lui și-ar fi dorit o femeie complet diferită.

— Bine, dar o actriță dintr-o trupă de teatru de mâna a patra? protestă Michael.

— Eu m-am căsătorit cu o spioană, Nicholas, cu o profesoară metodistă, Lucien, cu o hoată care avea și o carieră destul de promițătoare ca actriță de comedie, și tu cu o văduvă mincinoasă. De ce nu s-ar însura Stephen cu o actriță?

Știind că era atras în capcană, Michael își controlează furia instinctivă.

— Nu este o descriere corectă nici a lui Catherine, și nici a celorlalte. Poate că sunt destul de neconvenționale, dar sunt toate niște doamne.

— Poate și viitoarea soție a lui Stephen este o doamnă.

— Sunt obosit de pe drum și nu judec bine, oftă Michael, trecându-și degetele prin păr. Poate că ar trebui să-mi explici mai clar ce încerci să-mi spui.

— Știu că instinctele tale protectoare sunt în gardă când vine vorba de Stephen, spuse Rafe cu blândețe, dar nu poți să împiedici un bărbat în toată firea să facă prostii, dacă e adevărat că este nesocotit. Dacă îți găsești fratele și dai buzna precum o companie de cavalerie, acuzându-i soția că e o târfă profitoare, s-ar putea produce un adevărat dezastru. Ca gentilom, Ashburton trebuie să-și apere soția chiar și față de tine. Dacă ții cu adevărat la ea, imprudența ta ar putea să te îndepărteze

din nou de el și s-ar putea să nu depășiți momentul înainte ca el să moară. Iar dacă s-ar întâmpla asta, mă îndoiesc că ți-ai ierta-o vreodată.

Cuvintele lui Rafe îl loviră pe Michael cu puterea unui ciocan.

— Dumnezeule, nu o să învăț niciodată oare? rosti el cu amărăciune. De câte ori mi-ai dat sfaturi atât de bune de-a lungul anilor?

— De nenumărate ori.

— Și de câte ori am ascultat de ele?

— Poate cam în jumătate din cazuri, spuse Rafe după ce se gândi un moment.

— Poți adăuga sfatul de azi pe lista celor pe care le-am pus în practică, spuse Michael privind din nou fix pe fereastră.

Noaptea venise pe nesimțite, mânată din urmă de ploaie.

— Când și dacă o voi întâlni pe noua ducesă, o voi trata cu toată curtoazia cuvenită, indiferent dacă o merită sau nu. Și te rog, ține minte că un vechi ofițer de infanterie nu ar da niciodată buzna asemenea unei companii de cavalerie, spuse el cu un zâmbet timid.

— O să țin minte asta pentru următoarea dată când va trebui să te domolesc, râse Rafe.

În mod cert, avea să existe o dată viitoare; căci Michael își cunoștea prea bine temperamentul pentru a fi sigur de asta, dar mulțumită lui Rafe, avea să acționeze cu mai multă prevedere. Urma să găsească trupa Fitzgerald și să afle dacă avusese loc o nuntă, iar dacă era cazul, cine era noua ducesă.

Și atunci când îl va găsi în cele din urmă pe ducele rătăcitor, își va aduce aminte că tot ce conta erau Stephen și dorințele lui

legate de ceea ce putea foarte bine fi sfârșitul vieții sale. Iar dacă asta însemna că Michael trebuie să fie politicos cu târfa fratelui lui, asta avea de gând să facă.

capitolul 22

Rosalind privi plină de curiozitate pe fereastra trăsurii spre străzile care forfoteau de viață.

— Nu am mai fost la Londra de când eram copil. Credeam că amintirile mele sunt exagerate, dar nu e așa. Orașul este chiar mai mare și mai aglomerat decât mi-l aminteam.

— Nu e posibil să exagerezi când vorbești despre Londra, zâmbi Stephen.

— Sau despre mirosul ei, spuse ea strâmbând din nas și sperând că Mayfair era mai puțin zgomotos.

Apoi se așeză din nou la locul ei, luându-i mâna într-a ei. Avea o dorință absurdă de a-l atinge de fiecare dată când avea ocazia, ca și cum asta l-ar fi ținut lângă ea pentru totdeauna. Din fericire, și lui îi plăcea la fel de mult să o atingă.

În ciuda vremii schimbătoare de toamnă, avuseseră parte de o lună de miere minunată. Zilelor pline de hohote de râs li se succedaseră nopți uluitoare de pasiune. Se poate ca faptul că erau atât de conștienți că timpul petrecut împreună era limitat să fie responsabil pentru această intensitate cu totul specială. Uneori, plângea gândindu-se cât de repede se scurge nisipul din clepsidră, dar niciodată în fața lui Stephen.

Îndurase cu stoicism mai multe crize, deși nici una dintre ele nu atinsese intensitatea celor două la care fusese martoră și ea. În majoritatea timpului, puteau pretinde că totul era în regulă, deși după noaptea nunții se instalase o oarecare distanțare

emoțională între ei, pe care nu o puteau face să dispară.

Nu vorbeau niciodată despre asemenea lucruri. În schimb, bătuseră cu piciorul străvechile străzi din York și vizitaseră măreața York Minster, una dintre cele mai maiestuoase catedrale din Marea Britanie. Țara Lacurilor își meritase faima prin peisajul spectaculos, un tărâm de vis format din dealuri neregulate și lacuri liniștite. Angajaseră un luntraș ca să meargă cu barca pe întinsul lacului Windermere, alunecând pe oglinda lui de sticlă în cețurile tăcute. Stephen era un tovarăș minunat, avea acel interes puternic pentru lume pe care Rosalind îl observase la copiii foarte mici. Numai că el nu vedea aceste lucruri pentru prima, ci pentru ultima oară. El părea bucuros să aibă pe cineva cu care să împărtășească aceste descoperiri, iar ea era pur și simplu fericită să-i fie alături.

Trăsura se opri brusc. Portia, care stătuse pe unul dintre mânerurile ușii, sprijininându-se cu lăbuțele de fereastră, își pierdu echilibrul și, printr-un șir de acrobații feline, reuși să aterizeze în picioare pe podea. Crescuse văzând cu ochii în ultimele două săptămâni și se obișnuise surprinzător de ușor cu călătoriile.

Stephen prinse piscoiul cu dexteritate și îl puse la loc în cutia lui, după ce îl mângâie o clipă cu afecțiune.

— Grosvenor Square. Am ajuns, spuse el.

Vizitiul deschise portiera trăsurii și Stephen o ajută pe Rosalind să coboare din vehiculul plin de noroi. În lumina asfințitului, Casa Ashburton părea enormă. Așa că ea simți cum se micșorează. În luna de miere călătoriseră ca domnul și doamna Kenyon și fuseseră tratați cu politețea datorată unui gentilom și soției lui, fără a li se acorda o importanță specială, iar asta îi convenise de minune lui Rosalind. Acum însă, se aflau

la Londra, Stephen era din nou ducele de Ashburton, iar ea simțea că nu era deloc o ducesă potrivită.

— Casa e maiestuoasă, spuse ea, afixând un zâmbet.

— Și apăsătoare, completă Stephen luând cutia Portiei într-o mână și brațul lui Rosalind în cealaltă, după care urcară treptele largi. Va fi plăcut să stăm în același loc mai multe nopți la rând, dar de-abia aștept să ne întoarcem la moșie de îndată ce-mi termin treburile aici.

Voia să moară la Ashburton Abbey. Îi spusese asta în timp ce se uitau la mormintele regale din catedrala York Minster.

În cele din urmă, un lacheu în livrea răspunse la ușă după ce Stephen bătu ceva vreme, și îngheță când văzu cine se afla în prag.

— Î... Înălțimea Voastră, nu vă așteptam, spuse el.

— Da, știu, vom rămâne aici cel puțin două săptămâni. Milton, cheamă servitorii care locuiesc în casă. O să vrem o cină ușoară și apă de spălat cât mai curând. Noua ducesă de Ashburton, spuse el, împingând-o pe Rosalind în față. Ascultă de ea în toate. Pisoii ducesei, continuă, înmânând cutia Portiei lacheului. Duceți-o în apartamentele principale.

Milton aproape că scăpă cutia când, iritată, Portia scoase un țipăt răgușit, apoi bărbatul fugi să îndeplinească porunca, ținând cutia cu mare grijă.

— A sosit momentul să treci și pragul celei de-a doua case ale mele, spuse Stephen întorcându-se spre Rosalind și luând-o furtunos în brațe. Mai sunt doar trei praguri de trecut, având în vedere că m-am gândit să exclud cabana de vânătoare, spuse el în timp ce ea râdea în brațele lui.

— Înțeleaptă alegere, spuse ea în timp ce el o așeză pe

podeaua de marmură strălucitoare și o sărută până ce simți cum i se taie genunchii.

— Bine ai venit la Casa Ashburton, ducesă, rosti el ridicând capul și oferindu-i un zâmbet intim.

Lui Rosalind îi trecu din nou prin minte, așa cum i se întâmpla periodic în ultima vreme, că nu putea crede că un om atât de plin de viață poate fi pe moarte. Respinse imediat acest gând întrucât aflase că o putea face să plângă destul de repede. Și nu putea face asta când era cu Stephen.

— Dacă Edmund Kean joacă la Drury Lane mâine-seară, ți-ar plăcea să-l vezi? întrebă el în timp ce o conducea spre scări.

— Ar fi minunat! răspunse ea cu chipul luminos.

Cu toate acestea, când privi grandioasa întindere aurită din jurul ei, rosti în minte o rugăciune să se întoarcă mai curând la moșie. Un conac ca acesta nu era un loc unde o actriță de provincie ar fi putut să-și joace pe termen lung rolul de ducesă.

Ziua treizeci și nouă

În prima dimineață a lor în Londra, Stephen se trezi din pricina zgomotului făcut de ploaia de toamnă ce bătea ritmic în ferestrele dormitorului. Nu-i părea rău, atâta vreme ce Rosalind era încolăcită lângă el, cu spatele la pieptul lui. Rămase nemișcat, mulțumit să savureze căldura ei fină și pielea delicios dezgolită. Prețuia asemenea momente la fel de mult ca pasiunea nebună pe care o împărțiseră în întunericul nopții. De când dormeau atât de aproape unul de altul, își dăduseră seama că nu aveau nevoie de haine pentru a se încălzi.

Îi mângâie părul, mut de uimire că o găsisse. Firea ei veselă transformase săptămânile din urmă în cele mai fericite momente din viața lui. Nici că putea fi mai diferită de prima lui soție.

Niciodată nu împărțise patul cu Louisa întreaga noapte. Se gândea la prima lui căsătorie cu regret și cu o oarecare senzație de vină. Oare dacă ar fi încercat mai mult, ar fi găsit pasiunea ascunsă sub fațada de decență a Louisei? Oare un alt bărbat ar fi putut s-o facă fericită, așa cum el nu reușise? Nu va ști niciodată asta.

Alungându-și din minte imaginea Louisei, o sărută pe Rosalind pe creștet. Mulțumită situației lui sociale, crescuse cu o dădacă franțuzoaică și vorbea franceza la fel de fluent ca engleza. Poate că așa era franceza de fapt, o limbă care exprima mai bine sentimentele, întrucât îi venea mai ușor să spună cuvinte de afecțiune în această limbă.

— Scumpa mea ducesă, șopti el, mă farmeci.

— Tu ești dragostea mea, murmură ea într-o franceză desăvârșită, bătând din gene.

Deveni atent și îi vorbi din nou în franceză, iar ea îi răspunse, iarăși în aceeași limbă. Schimbară încă vreo câteva replici înainte ca ea să deschidă ochii.

— Bună dimineața, spuse ea în engleză, cu un zâmbet adormit încântător.

— Bună dimineața, îi răspunse el, răsucind o buclă din părul ei în jurul degetului. Nu știam că vorbești franceză.

— Păi nu știu, râse ea. Tata știe mulțumită educației lui de gentilom și ne-a învățat și pe noi doar câteva fraze de care aveam nevoie în piese.

Gândindu-se că totuși demonstrase că știe limba mai mult decât, repetă una dintre propozițiile pe care le rostise mai devreme.

— Ce înseamnă? spuse ea, ridicând din sprâncene. Simt că ar

trebui să înțeleg, dar nu prea reușesc.

— Ai răspuns la ea acum un minut când erai pe trei sferturi adormită. Oare ești franțuzoaică prin naștere? se întrebă el, în timp ce-i desena conturul urechii cu limba.

— Mă îndoiesc, clătină ea din cap, după ce se gândi la asta preț de câteva clipe. Maria mi-a spus că vorbeam o engleză foarte bună când ea și Thomas m-au adoptat.

— Dacă în realitate ai fi primit aceeași educație aleasă ca mine, ai fi putut să înveți franceză din fragedă pruncie, sugeră el.

Subiectul era interesant, dar prezenta doar un interes teoretic de vreme ce nu puteau stabili cine îi erau părinții adevărați. Dar trupul ei minunat nu reprezenta nici un pic de teorie, și nici reacția lui la el. Mâna îi alunecă sub pătură și începu să deseneze cercuri cu palma pe abdomenul ei.

— Căsătoria este atât de populară deoarece combină un maxim de tentație cu un maxim de ocazii, spuse el.

Ea râse și se rostogoli pe spate, în timp ce mâinile ei începură la rândul lor să exploreze.

— Cred că tocmai ai formulat un principiu important. Să-i spunem axioma lui Ashburton.

El trase pătura în jos și se aplecă să-i sărute sânii. Ea oftă în extaz, scoțând un mic țipăt atunci când o trase de unul dintre sfârcuri cu buzele.

— Scuze, n-am vrut să fiu brutal, spuse el, oprindu-se îndată.

— Dar n-ai fost, îl asigură ea, cred că sunt doar neobișnuit de sensibilă în dimineața asta. Sau poate că abuzezi de anumite părți ale corpului meu pe care le preferi, adăugă ea cu un zâmbet ștrengăresc.

— Vai, ce gând groaznic! zise el, calculând în minte de câte ori făcuseră dragoste de când se căsătoriseră, apoi începu să se îndepărteze. Poate ar trebui să-ți dau ocazia să-ți revii.

— Să nu îndrăznești! exclamă ea, și o mână îi alunecă până când găsi ce căuta. Era o glumă, dragul meu, cu cât practicăm mai mult, cu atât mă simt mai în formă.

— Intențiile mele onorabile tocmai s-au dus pe apa sâmbetei, doamnă Caliban, spuse el, gâfâind în timp ce ea îl mângâia încetișor. Dă-mi de știre dacă mai este ceva ce e în pericol de a se uza, murmură el în timp ce-i săruta abdomenul.

Judecând după modul în care începea să respire, din ce în ce mai repede, toate părțile lui preferate funcționau de minune. Când ea începu să se unduiască sub limba lui, se mută între pulpele ei pentru a începe dimineața în cel mai bun mod cu putință.

Ultimul gând care-i veni în minte înainte de a se lăsa complet în voia pasiunii fu că într-adevăr căsătoria era binecuvântată cu tentație maximă și ocazii dese.

După ce au făcut dragoste, Rosalind adormi din nou, trezindu-se când Stephen îi sărută urechea.

— Iartă-mă, draga mea, murmură el, trebuie să fac o vizită avocatului în dimineața asta.

Ar fi fost prima oară când îl scăpa din ochi de la nunta lor și ea nu consideră deloc că era o îmbunătățire. Totuși, toate lunile de miere trebuie să se termine, în cele din urmă.

— Aș putea la fel de bine să mă întorc la somn, spuse ea, înăbușindu-și un căscat, e o dimineață atât de cenușie.

— Desigur, atâta vreme cât te trezești la timp pentru vizita noastră în Drury Lane din seara aceasta, spuse el, atingându-i

obrazul cu dosul palmei și intrând în garderobă.

Ea ațipi și se trezi o oră mai târziu, simțindu-se amețită. Deși ca actriță ambulantă era obișnuită cu dese călătorii, ea și Stephen călătoriseră cu o viteză mult mai mare, acoperind distanțe mult mai mari. Probabil de aceea se simțise atât de obosită în ultimele zile. Căscând, își ridică picioarele și dădu să se dea jos din pat, dar brusc, se așeză din nou, simțind cum o învăluie amețeala.

Îi trecu repede. Așa că se ridică în picioare, de data asta mai încet, sperând că nu căpătase vreo răceală de toamnă. Nu voia să fie bolnavă și să piardă astfel timp prețios. Își îmbracă halatul și sună după apă caldă. O zi de răsfăț ar trebui să vindece orice suferință, mai ales că se bucurase întotdeauna de o sănătate de fier.

În timp ce se spăla, observă din nou cât de sensibili îi deveniseră sânii. Trebuie să îi ștergă cu grijă după ce ieși din cadă. Poate că trebuia să îi înceapă sângerarea lunară. Cât trecuse de la ultima?

Răspunsul o lovi ca un trăsnet. Avusese sângerarea lunară cu precizie de ceas, începând cu fiecare a patra vineri din lună, după-amiaza.

Îi întârziase o săptămână.

Simți cum o cuprinde un val de emoție, dar se controlă. Încercă să rămână rațională. La începutul primei ei căsătorii, o făcuse pe Maria să-i spună toate semnele de început ale unei sarcini, astfel încât să le poată recunoaște de îndată ce apar. Așteptase acele semne toți cei trei ani cât durase căsnicia ei, pierzându-și speranța pe zi ce trecea.

Dar acum se căsătorise cu un bărbat diferit. Lăsa să cadă

prosopul și se îndreptă spre oglinda verticală, studiindu-și trupul gol. Maria îi spusese că schimbările sunt aproape imediat evidente la sâni. Oare ai ei se măriseră? Poate că erau mai plini și cu siguranță erau mai sensibili decât fuseseră vreodată.

Care erau câteva dintre celelalte semne? Maria spusese și ceva de sensibilitate crescută la mirosuri. Rosalind observase asta cu o zi în urmă, dar crezuse că e vorba doar de o reacție la mirosurile violente din Londra. Oboseală? În mod cert, era neobișnuit de obosită. În plus, avusese ameteți, ceea ce i se întâmpla foarte rar.

Se holbă la imaginea din oglindă și deodată înțelese. *Înțelese*. Ea și Stephen, încredințați fiecare în parte că nu vor cunoaște niciodată bucuria de a avea un copil, concepuseră unul în podul acela plin de soare și păsori.

Uluită de veste, își înfășură halatul în jurul ei și se lăsă să cadă pe sofaua de brocart unde dormea Portia. Păsoriul îi sări în poală și i se cățăără pe umăr. Cu gesturi mecanice, Rosalind îi mângâie blana moale. Încă din acea zi în pod se simțise literalmente o altă femeie, dar crezuse că era datorită iubirii și căsătoriei, dar uite că exista un alt motiv, mult mai profund. Ar fi vrut să deschidă ferestrele și să strige plină de entuziasm vestea cea bună întregii Londre. Când Stephen se va întoarce acasă...

Gândul o trezi la realitate. Era mult prea devreme ca să-i spună soțului ei. Probabil că un medic ar fi râs de ea dacă i-ar fi descris simptomele discrete și convingerea ei intuitivă că o nouă viață creștea înlăuntrul ei. Și poate că ar fi avut dreptate să facă asta.

Gândind la rece, se forță să ia în considerare posibilitatea ca

dorința ei arzătoare de a avea un copil să-i fi afectat judecata. Nu credea asta cu adevărat, dar dacă anunța că poartă un prunc în pântece și se dovedea că nu era așa, Stephen ar fi fost distrus. Așa că trebuia să aștepte.

Se rezemă visătoare de sofa, alintând-o pe Portia așa cum ai alinta un copil. După ce fusese rațională, se întoarse din nou la intuiție. Simțea că e însărcinată și că va naște un prunc voinic și sănătos. Un băiat ar fi bine, de dragul succesiunii, iar Stephen spusese că fratele său ar fi fost încântat să scape de povara rangului ducal. Și o fetiță ar fi fost la fel de bine.

I se strânse inima când își dădu seama că, dacă nu cumva avea loc vreun miracol, Stephen nu va mai fi alături de ea să se bucure de nașterea copilului lor.

Imediat își dădu seama și de altceva: dacă purta în pântece copilul lui Stephen nu va mai putea să se întoarcă la familia ei.

Se căsătorise cu Stephen așteptându-se să-i fie tovarășă de viață până la moartea lui, pentru ca apoi să se întoarcă la ai ei. Dar un copil ar separa-o de fosta ei viață asemenea unei uși de închisoare. Fiul lui ar fi duce, iar fiica, o moștenitoare bogată, și ar fi fost de datoria ei, ca văduvă și ducesă de Ashburton, să îl crească pe unicul copil al lui Stephen în conformitate cu statutul social. Iar asta ar însemna că trebuie să învețe să trăiască printre cei de un rang cu el.

Dar unica ei șansă de a fi acceptată era alături de soțul său. Trebuia să profite de aceste câteva săptămâni petrecute la Londra pentru a-i cunoaște pe prietenii lui Stephen. Dacă se comporta cum trebuie, poate că vor continua să o accepte de dragul lui Stephen și al copilului lui, dacă nu de dragul ei.

Și mai important era că trebuia să stabilească o legătură cu

familia lui, întrucât, ca mamă a unui copil Kenyon, ar fi făcut parte dintre ei. Se gândi la sora lui mai mare, cea înfumurată, la cumplitul lui frate mai mic și aproape că-i scăpă un gemăt. Chiar dacă ar accepta-o în silă, probabil că i-ar cere să înceteze orice legătură cu familia ei, întrucât nu era suficient de nobilă. Desigur, nu va fi de acord cu asta, dar vor pune cu siguranță presiune asupra ei.

Oftă și închise ochii. Avea să-și facă griji pentru asta mai încolo. Pentru moment, urma să se concentreze să-și facă debutul în societatea londoneză. Trebuia să facă rost de haine la modă destul de largi cât să ascundă o talie îngroșată. Apoi ea și Stephen trebuiau să meargă la câteva evenimente din cadrul sezonului de toamnă. Va trebui să-i farmece pe prietenii lui, astfel încât să nu o considere o actriță care a pus mâna pe Ashburton când era cu un picior în groapă, ci o femeie îndeajuns de rafinată pentru a-i fi deschise porțile caselor lor. În caz contrar, copilul va avea de suferit.

Își duse din nou mâna la abdomen și un zâmbet ușor îi apărui pe chip. Viitorul nu părea deloc ușor, dar dacă avea dreptate, fiecare dificultate va merita din plin.

capitolul 23

Stephen oftă în timp ce se lăsă pe spate în trăsură, gândindu-se că nimic nu te putea deprima mai mult decât să-ți petreci dimineața cu avocatul, modificându-ți testamentul. Mai ales că va trebui să repete figura și în zilele următoare. Deși marea majoritate a moștenirii Ashburton îi revenea lui Michael, era nevoie de dispoziții speciale legate de considerabila avere personală a lui Stephen. Era o afacere destul de complicată să

dai ortul popii.

Dar cel puțin pe ziua de azi terminase și se putea întoarce la Rosalind și la râsul ei. Când era cu ea, putea uita de oboseală și de durerea cronică de stomac. De îndată ce ajunsese la Casa Ashburton, îi înmână haina și pălăria umede lacheului și se pregăti să meargă în căutarea soției lui.

Apoi, ciocănelul de la ușă se auzi din nou și lacheul deschise ușa contesei de Herrington. Stephen se pregăti mental pentru a o înfrunța. Ar fi preferat să amâne această întâlnire, dar acum nu mai avea de ales.

— Bună ziua, Claudia, spuse el cu un zâmbet.

Ea alunecă pe lângă lacheu, înaltă ca toți cei din familia Kenyon, cu părul castaniu ridicat într-o coafură elegantă.

— Treceam pe-aici și am observat că ciocănelul e ridicat. Mă bucur că te-ai hotărât să vii la Londra pentru sezonul de toamnă, Ashburton. Nu vei găsi niciodată o soție potrivită la moșie. Am auzit cea mai absurdă poveste de la camerista mea în dimineața asta, continuă, sărutându-i ușor obrazul. Pretindea că a aflat de la vara ei, care e servitoare într-una dintre casele din apropiere, că te-ai fi întors ieri însoțit de noua ta soție. Desigur, i-am spus că trebuie să fi înțeles ea greșit.

Stephen își luă sora de braț, conducând-o în salonaș, nedorind ca discuția să aibă loc în fața lacheului.

— Arăți minunat, Claudia. Ce fac Andrew și copiii?

— Foarte bine, mulțumesc. Lui James îi place la Cambridge, e chiar un mic savant, spuse ea și pe față îi apărură un zâmbet larg, sincer.

Îi dădu alte vești despre familie în timp ce el sună după o mică tratație. Li se aduse o tavă cu ceai și prăjituri.

— De fapt, camerista ta era destul de bine informată, spuse Stephen de îndată ce rămaseră din nou singuri. Chiar am sosit ieri cu noua mea soție.

Claudia se înecă cu ceaiul și începu să tușească.

— Ce extraordinar! exclamă ea. Te-ai căsătorit cu fiica lui Chumleigh? Ea e singura femeie de rang potrivit pe o rază de cincizeci de mile. E o fată care arată destul de bine, deși nu prea mă impresionează descendența ei.

„Nu ai întâlnit-o niciodată pe soția mea”, fu pe punctul de a rosti Stephen, când ușa se deschise și intră Rosalind.

Traversă camera zâmbind fără să o observe pe Claudia, care se așezase de cealaltă parte a ușii.

— Te-ai plictisit grozav la avocat? spuse ea veselă. Dacă vrei, îți pot însufleți după-amiaza, adăugă ea, ridicând fața spre el și sărutându-l cu pasiune.

Dându-și seama că faptul era deja consumat, îi răspunse la sărut, apoi o luă binișor de mână și se întoarse spre Claudia.

— Rosalind, suntem norocoși că prima care ne vizitează este sora mea, Lady Herrington. Claudia, ea este soția mea, Rosalind.

Claudia rămase cu gura căscată, uluită într-o asemenea măsură, încât nu putea scoate un cuvânt.

— Trebuie să mă scuzați, spuse ea după ce-și reveni, a fost o veste destul de neașteptată.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, răspunse Rosalind, la fel de surprinsă, cu un zâmbet prietenos.

Stephen era mândru de ea. Deși observă cum strânsese din ochi, manierele ei erau fără cusur.

— Fața îmi pare cunoscută, dar nu știu de unde să vă iau.

Care este numele duminică de domnișoară?

— Fitzgerald, dar Rosalind era văduvă și numele ei de căsătorie era Jordan, interveni Stephen, în încercarea de a atrage cât mai mult din mânia Claudiei asupra lui.

— Ah, știi acum unde te-am văzut! spuse Claudia, țâșnind din scaun după un moment de tăcere. În piesa aceea de la castelul Candover! Ești actriță! Ai jucat rolul unei zâne într-un costum mai mult decât indecent.

— Îți aduci aminte cu ușurință fețele oamenilor, Lady Herrington, spuse Rosalind cu calm.

— Ashburton, cum ai putut să te însori cu o actriță de rând? sări Claudia la fratele ei, neluând în seamă comentariul lui Rosalind. Așa știi tu să glumești? continuă ea pe un ton aproape implorator, după o scurtă pauză. De fapt, e amanta ta, nu? Întotdeauna ai avut un simț al umorului mai ciudat. Nu e deloc de bun-gust să-ți prezinți amanta surorii tale.

— Nu glumesc, Claudia. Rosalind este soția mea și ducesa de Ashburton, spuse Stephen, trăgând cu putere aer în piept.

— Aaaah, destrăbălatule, ești dezgustător! exclamă Claudia cu ochii ei căprui plini de furie. Un gentilom doar se culcă cu amanta lui, dar nu o ia de nevastă. Nu ai nici cea mai mică urmă de decență și de bun-simț? Ce-ar spune tata? zise ea, aruncându-i lui Rosalind o privire plină de ură. Ar muri să știe cum ne-ai dezonorat!

Mâna lui Rosalind începu să tremure în strânsoarea lui. Preț de o clipă simți cum ia și el foc, dar reuși să se controleze, amintindu-și că unul dintre scopurile lui înainte de a muri era să construiască o relație mai bună cu singura lui soră. Dacă nu-și ținea gura, nu aveau nici o șansă să se întâmple asta.

— Sunt convins că bătrânul duce nu ar fi fost de acord, spuse el sec. Pe de altă parte, nici eu nu am fost întotdeauna de acord cu ceea ce făcea el, așa că suntem chit.

Claudia se înroși violent și, preț de o clipă, Stephen se gândi că va arunca în el cu săculețul de mână.

— Nu e loc de glumit aici! Dumnezeuule mare, m-am întrebat de multe ori cum a putut un bărbat adevărat precum tata să producă o creatură cu atât de puțină bună cuviință ca tine. Sau poate că ești rezultatul vreuneia dintre afurisitele de aventuri ale mamei?

— Destul! rosti el pe un ton tăios. Știu că ești șocată. Dacă aș fi avut vreme, ți-aș fi dat vestea cu mai multă diplomație. Dar adevărul este că Rosalind este soția mea și nu-ți voi permite să o insulti.

— Dar nu te superi că te insult pe tine? întreabă ea cu amărăciune. Ești un laș, Stephen, nu meriți să porți numele de Ashburton.

Rosalind rămase cu gura căscată auzind replica plină de răutate. Temându-se că ar putea spune ceva, Stephen o strânse și mai puternic de mână în semn de avertizare.

— Din păcate, nu cred că sunt de acord cu definiția ta a cuvântului merit, spuse el îndulcindu-și tonul. Claudia, tot ce-ți cer este să-i acorzi puțin timp lui Rosalind ca să ajungi să o cunoști, iar când vei face asta, îți vei da seama că este demnă de numele pe care îl poartă. În mod cert, este mai morală și mai doamnă decât propria noastră mamă, continuă el pe un ton sec.

— Dacă tata ar trăi, te-ar dezmoșteni, zise sora lui, cu o voce tremurătoare. De vreme ce el nu mai este în viață, trebuie să fac eu asta în locul lui, spuse ea, răsucindu-se și îndreptându-se spre

ușă.

— Claudia, știu că nimeni n-ar putea să se ridice la înălțimea imaginii pe care i-o păstrezi tu bătrânului duce și că nu suporti ideea că nici măcar nu încerc să mă ridic la această înălțime. Cu toate acestea, vrei sau nu vrei, sunt al cincilea duce de Ashburton și capul familiei. Nu ar fi în beneficiul nimănui să ne îndepărtăm unul de celălalt, căci asta le-ar provoca suferință oamenilor pe care îi iubim. Nu poți măcar să încerci să mă accepți pe mine împreună cu femeia pe care am ales-o să-mi fie soție?

— Nu pot, Stephen, șopti sora lui, oprindu-se o clipă și devenind albă ca hârtia. Nu pot, repetă, după care țâșni către ușă cu lacrimi în ochi.

Urmă un moment de liniște asurzitoare după ce ea plecă trântind ușa.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta, Rosalind, spuse Stephen respirând întretăiat.

Deși se lupta să rămână calmă, vocea îi deveni nesigură când se întoarse spre el.

— Știam că această căsătorie va crea probleme, dar nu m-am gândit că te va despărți de singura ta soră. O, Stephen, îmi pare rău că s-a întâmplat asta din cau-za mea.

O trase în brațele lui ca să o aline, liniștindu-se și el în același timp.

— Claudia poartă toată vina, nu tu! Și-a petrecut toată viața luptându-se să fie pe plac unui tată căruia nu-i puteai fi pe plac. În felurile noastre diferite, eu și fratele meu am ajuns să înțelegem că, indiferent ce-am face, nu va fi niciodată suficient de bine pentru el, așa că Michael a devenit un rebel în

adevăratul sens al cuvântului, în timp ce bănuiesc că eu am devenit subversiv în secret. Sărmana Claudia, a încercat cu disperare să fie fiica perfectă.

Se gândi cu tristețe la vremurile când se jucau împreună, copiii fiind, cum Claudia mergea mai încet, răbdătoare, ca să poată să țină și el pasul cu ea. Fusesse un fel de mamă mai mică, un rol pe care îl îndeplinea mai bine decât mama lor adevărată. Una dintre primele lui amintiri din copilărie era cum ea îi striga să vină să-l îmbrățișeze. Și el fugea întotdeauna direct în brațele ei.

— În eforturile ei, a preluat de la tata și cele mai rele dintre prejudecățile lui, spuse el.

— Fratele tău va reacționa la fel de rău? întrebă ea, ascunzându-și fața în umărul lui.

— Nu, Michael va fi uimit și probabil că nu va fi de acord la început, dar cel puțin el îți va da timp să te cunoască, spuse Stephen mângâindu-i părul și sperând că analiza lui era corectă. Și când va ajunge să te cunoască, va înțelege și te va accepta.

— Știi, după ce-ai plecat în dimineața asta, mă hotărâsem de fapt să ies în societate alături de tine, ca lumea să nu creadă cumva că soția ta este prea vulgară pentru a fi prezentată, dar acum... spuse ea ridicând capul și încercând să zâmbească. Dar acum nu știi dacă mai am curajul măcar să sugerez asta.

— Pe legea mea, asta e soluția, spuse el, simțind cum mânia îndreptată împotriva Claudiei se transformă într-o hotărâre. O să te prezint în cele mai sus-puse cercuri din Londra și te voi arăta tuturor. Lumea mondenă va ști că ducele de Ashburton este mândru de soția lui. Ce s-a întâmplat cu Claudia a fost partea cea mai rea, spuse el sărutând-o și ațintindu-și privirea în ochii ei negri. Restul va fi mai ușor. Jur!

Deși el se îndoia că era convinsă de asta, ea ridică bărbia cu curaj.

— O să fac tot posibilul să nu te fac de râs.

— N-o să mă faci de râs. Chiar dacă Claudia îi dă înainte cu ale ei de parcă aș fi comis vreo înaltă trădare, nu sunt primul lord care se căsătorește cu o actriță. Elizabeth Farren era fiica unor actori ambulanti și a jucat atât la Covent Garden, cât și la Drury Lane, iar acum este contesă de Derby și cât se poate de respectabilă. Așa că vezi, există un precedent pentru căsătoria noastră.

— Se pare că domnișoara Farren era o actriță mai bună decât mine, spuse ea cu tristețe. Are asta vreo importanță în a fi acceptat?

— Ceea ce contează este personalitatea ta, și nu unde ai jucat. De vreme ce s-a dus vestea căsătoriei noastre în rețeaua de bârfe a servitorilor, se gândi el un moment, deja știe probabil jumătate din lumea bună despre asta, așa că vom începe să ne afișăm chiar în seara aceasta, la Drury Lane. Am putea merge la o modistă în această după-amiază, dar ar dura câteva zile până ți-ar face haine noi, ceea ce nu ne ajută cu nimic. Ia să vedem dacă Catherine a lăsat ceva în urmă care ți s-ar potrivi, spuse el, luând-o de mână și părăsind salonul alături de ea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

— Michael și soția lui folosesc această casă ca și cum ar fi a lor, iar Catherine își ține aici unele dintre hainele de ocazie, de vreme ce nu are nevoie de finețuri în Țara Galilor. Ești puțin mai înaltă, dar în general aveți cam aceleași măsuri, spuse el, coborându-și aprobator privirea asupra ei. Cred că una dintre rochiile ei ți s-ar potrivi numai bine în seara aceasta la teatru.

— Nu pot purta hainele unei alte femei fără să-i cer permisiunea! spuse Rosalind trăgând aer în piept și oprindu-se brusc. Așa mi-aș transforma-o în dușman pe cumnata ta și probabil și pe soțul ei.

— Nu cred că se va supăra Catherine. Serios, chiar nu cred.

— Doar un bărbat ar putea spune așa ceva, pufni Rosalind. Am împărțit aceeași cameră cu Jessica timp de cincisprezece ani și tot aș șovăi să împrumut ceva de-al ei fără să-i cer voie.

— Dar Catherine nu e Jessica, spuse el vesel. Hai să vedem ce a lăsat aici.

Rosalind cedă și îl lăsă să o târască în apartamentele fratelui lui, în mare măsură pentru că era mai ușor să meargă acolo sperând că nu vor găsi nimic să i se potrivească decât să se certe cu un bărbat care în mod evident nu înțelegea mare lucru din firea unei femei.

Camerele lui Michael și ale lui Catherine erau la fel de splendide ca și apartamentele ducale. Rosalind intră timidă, aproape așteptându-se să vadă un bărbat „cu privirea fixă a soldatului”, așa cum îi fusese descris Michael, ieșind de-acolo și privind-o amenințător. Însă apartamentul era tăcut, cu mobila protejată de învelitori de olandă, în timp ce camerele așteptau întoarcerea stăpânilor lor. Stephen o conduse spre o garderobă cu dulapuri la ambele capete.

— Ce zici? spus el deschizând ușile unuia dintre ele.

Ochii lui Rosalind se măriră de uimire. Pe scenă purtase orice, pornind de la zdrențe până la haine de aristocrați cumpărate la mâna a doua și modificate pentru a deveni costume, dar nu mai văzuse niciodată o astfel de colecție grandioasă de haine atât de frumoase adunate într-un singur loc:

mătăsurile strălucitoare, catifele bogate în nuanțe discrete, cascade de dantelă migălos lucrată. Lady Michael avea un gust desăvârșit.

— În mod evident, Lady Michael are părul închis la culoare, mie nu mi se potrivesc aceste culori, spuse ea înfrânându-și dorința de a atinge țesăturile.

— Este aproape opusul tău, este brunetă, cu ochi într-o nuanță interesantă de verde-albăstrui, fu el de acord. Dar cu siguranță câteva dintre aceste lucruri ți se potrivesc și ție, continuă el, examinând hainele și scoțând la iveală o rochie de seară din mătase într-o nuanță plăcută de albastru. Uite asta, de exemplu.

Potrivi rochia în jurul ei și o întoarse spre oglinda de perete. Ea își ținu respirația. Stephen chiar se pricepea de minune să asorteze culorile! Țesătura de un verde-albăstrui se potrivea perfect cu părul ei deschis la culoare și cu tenul.

— Rochia este drăguță, dar s-ar putea să nu-mi vină, nu sunt atât de slăbuță, spuse ea cu glas șoptit.

— Ai o siluetă extrem de feminină, rânji el, iar Catherine arată cam la fel. Probează rochia.

— Ceea ce facem e groaznic de obraznic, spuse ea, ezitând încă.

— Catherine a fost soție de soldat, care însoțea compania prin Spania. A fost amenințată de soldații francezi, a căutat răniți pe câmpul de bătălie și a avut grijă de muribunzi în spitale de urgență în condiții groaznice, așa că știe foarte bine care sunt lucrurile care contează, și nu este vorba de haine. Nu va fi deranjată să afle că i-ai împrumutat una dintre rochiile pentru o seară, spuse el, clătinând din cap.

Explicația lui Stephen reuși să o convingă așa cum nu

reuşiseră asigurările lui dezinvolve, așa că se întoarse în tăcere, ca el să-i poată desface rochia de dimineață. Devenise foarte priceput în a-i da hainele jos în timpul lunii de miere, iar acest gând o făcu să zâmbescă.

Și avea dreptate și în ce privea rochia. Linia simplă, cu talie înaltă, i se potrivea foarte bine, deși dezvelea puțin cam mult din decolteu.

— Ești sigur că asta va convinge societatea că sunt respectabilă? spuse ea, privind cu îndoială corsajul bătut cu cristale. E mai decoltată decât orice rochie pe care am purtat-o pe scenă.

— Ești cât se poate de la modă, râse el și veni în spatele ei, în timp ce mâinile îi alunecară în jurul taliei. Bărbații vor fi înmărmuriți, iar femeile te vor invidia. Tot ce ai de făcut este să te porți grațios și regal, ca atunci când ai jucat-o pe Hippolyta.

Ea privi imaginea lui din oglindă, în acea îmbrățișare plină de afecțiune, și chipul lui frumos, și își dădu seama că nu o va uita niciodată. În fiecare zi aduna și mai multe imagini pe care să le poarte în inima ei de-a lungul lungilor ani fără el.

— Pot să port și armele Hippolytei ca să mă apăr, spuse ea pe un ton mucalit, ascunzându-și tristețea. De vreme ce era regina amazoanelor, am dreptul să port arc și săgeți.

— Am niște arme mai bune, spuse el împletindu-și mâna cu a ei și conducând-o în jos pe scări către birou. Fii atentă, trebuie să înveți cum să faci asta, spuse el mergând spre masa de scris și arătându-i cum să deschisă un sertar secret.

Înăuntru se afla o cheie. Apoi îi arătă un al doilea sertar secret care conținea o altă cheie, și îndepărtă de pe perete un tablou înfățișând un peisaj, descoperind un seif. Era nevoie de ambele

chei pentru a-l deschide. Fu mișcată și puțin uimită de încrederea completă pe care o avea în ea.

În seif se afla un vraf de hârtii și cutii.

— Cele mai importante bijuterii de familie se află la moșie, dar sunt și aici câteva piese frumoase, spuse el scoțând cea mai mare cutie. Alege tu, zise, așezând cutia pe masă și deschizând capacul.

Ea simți cum i se oprește respirația când văzu conținutul scilpitor al cutiei, întrebându-se dacă se va putea obișnui vreodată cu asemenea bogății. Probabil că nu.

După ce se gândi pe îndelete, ridică un colier compus din medalioane ajurate migălos, lucrate în forma unei ghirlande de flori din aur și email. În centrul fiecărei plăcuțe de aur emailat era prins un diamant micuț, strălucitor. Pietrele prețioase i-ar completa cristalele de pe corsaj în timp ce frunzele de email verde-albăstrui ar reflecta culoarea rochiei.

— Cred că acestea s-ar potrivi numai bine, spuse ea ridicând și unul dintre cerceii din set și ținându-l în dreptul urechii în timp ce se privea în oglindă.

— Setul de nuntă Habsburg, spuse el dând din cap aprobator. O alegere cât se poate de potrivită.

— Vorbești serios? spuse ea holbându-se la cercel. A fost purtat de o femeie cu sânge regesc?

— Era doar o prințesă de rang inferior, au fost o grămadă de Habsburgi.

Ea puse înapoi bijuteriile în cutie, simțindu-se dintr-odată deprimată. Stephen o acceptase, dar gradul lui de toleranță era rar întâlnit în orice clasă. Oare chiar putea un copil găsit și o actriță să trăiască printre oameni care considerau că bijuteriile

Habsburgilor erau printre posesiunile mai puțin importante ale familiei?

Contrastul dintre stările lor sociale o făcu să se gândească dintr-odată la un lucru teribil. Dacă dădea naștere unui copil după moartea lui Stephen, oare va încerca sora lui să ia copilul de lângă mama lui „nedemnă”? Probabil că, de una singură, Lady Herrington nu ar fi reușit, dar cu sprijinul lui Michael, ar fi putut. Dacă noul duce nu era de acord cu soția fratelui său, Rosalind va fi la mila familiei Kenyon.

Trase adânc aer în piept, spunându-și că trebuie să-și țină în frâu imaginația, întrucât cel mai probabil era că nu avea să se întâmple asta. Iar dacă vor încerca să-i ia copilul, ei bine, atunci va fugi în America și își va întreține copilul cum va putea.

— Ești foarte tăcută, spuse Stephen atingându-i umărul.

Un gând încolți în mintea lui Rosalind, surprinzător, dar oarecum potrivit. De când se știa, încercase să uite în mod voit tot ceea ce se întâmplase înainte de a fi găsită de soții Fitzgerald. Dar dacă urma să aibă un copil, venise vremea să se forțeze să privească spre trecut.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să vizitez străduțele dinspre port în una dintre zilele astea, spuse ea rar.

— Vrei să spui unde te-au găsit Thomas și Maria? întrebă el, înțelegând imediat.

Ea încuviință din cap.

— Vreo cinci, șase mile din Tamisa sunt folosite pentru transportul pe apă, se încruntă el. Ai vreo idee de unde să începem să căutăm?

— Merseseră să viziteze Turnul Londrei și apoi s-au hotărât să exploreze puțin zona, spuse ea încercând să-și aducă aminte

orice putea fi de ajutor. Spre est, parcă spunea tata odată.

— Zona aceea se numește St Katherine, după o fundație religioasă care existase acolo timp de secole. Este un labirint de străduțe șerpuitoare și case dărăpănate și pare să se potrivească cu ceea ce descriai tu legat de vremea când bântuiai pe-acolo după mâncare. Mergem mâine, spuse el dezmierdându-i brațul cu palma lui mare. Ce speri să găsești acolo?

— Nu sunt sigură. Sper să-mi găsesc rădăcinile, presupun, spuse ea ezitând.

— Pentru mine nu contează cine au fost părinții tăi adevărați, rosti el încet, așa cum nu le-a păsat nici lui Thomas și Mariei.

— Știu, spuse cu o voce aproape șoptită, dar contează pentru mine.

Privi colierul habsburgic și, surprinzător, simți o undă de simpatie tristă pentru Claudia. Nici una dintre ele nu va crede vreodată că ea era destul de bună.

capitolul 24

Rosalind auzi lumea murmurând, de îndată ce ea și Stephen intrară în holul proprietarilor de loje din Drury Lane. În timp ce el își saluta prietenii, cu ea la braț, auzi tot felul de comentarii.

— Ah, deci chiar există o nouă ducesă!

— Știe cineva din ce familie provine?

— Nenorocita, aveam speranțe la Ashburton!

— Nu e corect ca ducii să aibă parte întotdeauna de cele mai atrăgătoare femei, se auzi și o voce masculină.

Neluând în seamă remarcile, Rosalind își ținu capul sus și se concentrează la prezentările făcute de Stephen. Spre ușurarea ei, nimeni nu reacționează precum Lady Herrington. Toată lumea fu

politicoasă și majoritatea oamenilor chiar de-a dreptul prietenoși. Desigur, toate acestea i se datorau lui Stephen. Era evident că se bucura de prestigiu și că absența lui din societate, în perioada doliului după prima lui soție, fusese regretată.

Cu toate acestea, răsuflă ușurată când urcară în loja lor. Fusese o zi obositoare, întrucât își petrecuseră după-amiaza la magazinul celei mai bune modiste din Londra, comandând o garderobă potrivită pentru o ducesă. Stephen participase activ la cumpărăturile făcute de soția lui. Observase pe bună dreptate că, dacă ar fi lăsat-o de capul ei, nu ar fi reușit să cheltuie destui bani pentru a fi la modă.

Când ajunseră în loja Ashburton, privi în jur cu nerăbdare. Drury Lane era cel mai mare și mai splendid teatru pe care îl văzuse vreodată. Slavă Domnului că Stephen o convinsese să poarte minunata rochie a lui Lady Michael. Altfel, Rosalind s-ar fi simțit ca o pitulice cenușie purtând orice rochie din propria ei garderobă.

— Ce frumos el Câte locuri are teatrul?

— Când este plin, poate adăposti peste trei sute de oameni. După ce vechiul teatru a ars acum nouă ani, a fost reconstruit dorindu-se să fie cel mai mare teatru din Londra.

— M-aș putea obișnui cu un asemenea lux, spuse ea, așezându-se confortabil pe unul dintre locuri și netezindu-și cu grijă rochia.

— Bun, chiar vreau să te obișnuiești cu asta, zise el zâmbind, așezându-se lângă ea și luându-i mâna într-a lui. Dar teatrul meu preferat va rămâne întotdeauna hambarul din St James, spuse el, mângâindu-i provocator mâna înmănușată cu degetul mare.

— Dar nu am jucat acolo, observă ea.

— A, nu?

Strălucirea șireată din ochii lui o făcu să roșească. Își deschise evantaiul pentru a-și ascunde zâmbetul și își răcori fața înfierbântată. Evantaiele erau accesorii potrivite pentru o femeie pe scenă, iar Rosalind se pricepea de minune să-l folosească. Să-ți faci vânt cu eleganță era vital când atâtea perechi de ochi curioși o pândeau pe misterioasa ducesă.

Piesa începu și cel puțin o parte din public își mută atenția de la ea către scenă. Se aplecă, așteptând cu emoție prima apariție a lui Kean.

Era un bărbat mic de statură, cu un cap disproporționat de mare, dar ochii lui întunecați, pătrunzători, și prezența lui scenică erau fermecătoare. În seara aceasta, urma să-l joace pe Othello, unul dintre cele mai faimoase roluri ale lui. Îl jucă cu o intensitate aproape criminală pe maurul tragic înflăcărat de gelozie. Piesa o captivă într-o asemenea măsură pe Rosalind, încât uită cu desăvârșire orice altceva, până când simți mâna lui Stephen strângând-o convulsiv pe-a ei.

Se întoarse și observă că își ținea ochii strâns închiși, iar trupul îi era crispat de durere.

— Stephen! șopti ea alarmată.

Ea dădu să se ridice, dar el îi strânse și mai tare mâna, clătinând ușor din cap. Desigur că nu voia să fie dat de gol în public, iar teatrul era atât de bine luminat, încât orice activitate neavenită ar fi atras mai multă atenție decât ar fi fost de dorit.

Se forță să-și întoarcă din nou privirea spre scenă, deși continua să-l observe cu coada ochiului. Fața îi strălucea de transpirație și mâna îi devenise de gheață. Își concentrase întreaga atenție la el, astfel încât fiecare respirație întretăiată

rezona cu a ei și nu putea auzi nici măcar un singur cuvânt din discursul plin de forță al lui Kean.

— Ar trebui să plecăm, lasă-mă să chem un portar să te ajute, insistă ea, dându-și seama cu neliniște că această criză dura mai mult decât precedentele la care fusese martoră.

— Nu! rosti el, deschizând ochii în care se putea citi mânia.

Se supuse fără tragere de inimă și își întoarse din nou privirea către scenă, fără a vedea însă nimic. Încet-încet, Stephen își slăbi strânsoarea; tocmai la timp, întrucât urmă prima pauză și, odată cu ea, veni și o bătaie la ușa lojii Ashburton. Rosalind îi aruncă soțului său o privire neliniștită.

— Stephen...? întrebă ea.

— Sunt bine, spuse el deschizând ochii, dar ea putu distinge nuanța de gri pe care o căpătau ochii lui când avea un acces de durere. Intră, zise el ridicând vocea cu un efort vizibil de a se controla.

Rosalind îi dădu drumul la mână și se mută de îndată pe alt scaun, astfel încât să se afle între Stephen și ușă, pentru ca vizitatorii să nu îl poată vedea prea deslușit.

Ar fi vrut să le strige tuturor să plece, dar în loc să facă asta zâmbi și acceptă prezentările, atrăgând voit mare parte din atenție asupra ei. Nu era frumoasă, dar se pricepea destul de bine să joace cât să dea impresia unei frumuseți pline de viață.

În timp ce ea o făcea pe frumoasa, Stephen își asumă rolul soțului indulgent, vorbind puțin și nemișcându-se de pe scaun. Pentru cineva care îl observa îndeaproape așa cum făcea ea, era evident că nu se simțea bine, dar se pare că nimeni altcineva nu-și dădea seama.

Fu o ușurare când începu actul următor. Câteva persoane încă

mai așteptau, în speranța că vor fi invitate să rămână, dar ea le aruncă cea mai aristocratică privire, așa că acestea trebuie să plece.

— Văd că începi să joci de minune rolul de ducesă, spuse Stephen de îndată ce începu actul următor, cu o voce în care se amestecau umorul și tensiunea.

— Voi juca orice rol dorești, spuse ea, luându-i din nou mâna într-a ei.

— Singurul rol pe care îl doresc este acela de soție, spuse el cu blândețe.

— Dar acesta nu este un rol, este realitatea, răspuse ea zâmbind și ridicându-i mâna spre obrazul ei.

Restul piesei se scurse fără alte incidente. Ea reuși să-l convingă pe Stephen să plece înainte de farsa de final, pretinzând că era obosită, ceea ce era adevărat. Deși soțul ei era aproape pământiu de oboseală, nu ar fi acceptat să plece altfel.

— Cum ți s-a părut Edmund Kean? o întrebă el pe drumul spre casă.

— Este un actor plin de forță, pot să-mi dau seama cum și-a câștigat faima. Fără îndoială că sunt subiectivă, întrucât îi sunt fiică, adăugă ea, ezitând, dar cred că tata este la fel de bun ca el.

— Sunt de acord, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Te-ai comportat minunat. Sper că asta îți va liniști temerile legate de cum vei fi văzută în societate.

— Da, majoritatea lor cel puțin, spuse ea, strângându-i la rândul ei mâna. Atâta vreme cât ești alături de mine, sunt în siguranță. Toată lumea te place.

— Nu sunt duce de atât de multă vreme, încât să fi reușit să îmi fac prea mulți dușmani, spuse el disprețuitor.

Observă din nou cum el respingea orice compliment. Asta poate pentru că și el fusese educat să creadă că nu va fi niciodată suficient de bun.

Tăcură tot restul drumului și se retraseră în camera lor de îndată ce ajunseră la Casa Ashburton. Pentru prima oară de când se căsătoriseră, nu făcură dragoste. În schimb, Stephen adormi în brațele ei, cu capul pe sânii ei.

Îi mângâie cu tandrețe spatele și umerii. Rolul de soție avea îndatoriri la care nu se așteptase. Trebuia să fie nu doar iubita și prietena lui, ci și complicea lui, căci nu numai ea avea ceva de dovedit.

Deși nu îi putea salva viața, își jură că va face tot ce-i va sta în putere pentru a-i salva mândria.

Ziua treizeci și opt

A doua zi începu cu un soare palid de toamnă. De vreme ce destinația lor se afla la câteva mile mai la est, Stephen închiriasse o luntre cu șase perechi de vâsle, una dintre acele bărci lungi cu vâsle care transportau pasageri de-a lungul râului. Călătoria într-o barcă nu era doar plăcută, dar era și mai rapidă decât într-o trăsură.

De asemenea, el își luă și oarecare precauții, întrucât cartierul pe care urmau să-l viziteze nu era unul dintre cele mai sigure. Una dintre ele fu să ceară la doi dintre lacheii săi, ambii veterani în fostul război, care serviseră sub fratele său, să-i însoțească purtând haine normale în loc de obișnuita lor livrea aristocratică. El putea foarte bine să-și riște viața, oricum nu avea mare valoare, dar nu o putea pune în primejdie pe a lui Rosalind.

Rosalind era fascinată de călătorie, studiind vâslele, șlepurile

și barjele care alunecau pe apă în toate direcțiile.

— Habar n-aveam că râul este atât de aglomerat, spuse ea.

— Londra nici nu ar exista dacă nu ar fi râul. Dacă tu crezi că aici e aglomerat, așteaptă să trecem pe sub Podul Londrei și să ajungem în Pool of London

13

. Acolo sunt ancorate marile vapoare care călătoresc pe mare. De vreme ce te-au găsit în această zonă, se poate să fi ajuns în Londra la bordul unui vas de coastă sau al unuia care traversa canalul¹⁴.

Ea dădu din cap afirmativ și își ridică privirea spre podul Blackfriars în timp ce luntrea trecea pe sub una dintre arcade. Stephen îi studie chipul fermecat, bucurându-se să vadă că îi plăceau lucrurile noi pe care le vedea. Se întreba dacă avea să se recăsătorească cu vreun nobil, întrucât îi încântase pe toți bărbații care o întâlneau cu o seară înainte la teatru. Desigur, cei pentru care descendența nobiliară era literă de lege nu ar fi agreat trecutul ei ca actriță, dar în curând va fi o văduvă bogată și frumoasă. Va putea avea aproape orice bărbat își dorește.

Se gândi cine era îndeajuns de bun pentru ea, dar apoi hotărî că nu era pregătit pentru un asemenea exercițiu de autotortură. Îl va ruga pe fratele lui să aibă grijă de ea și să o țină departe de vânătorii de zestre.

Portul era înțesat cu vapoare ancorate și șleपुरi arhipline care transportau încărcăturile la chei. Șalupa începu să se deplaseze mai încet, pe măsură ce vâslașii îi făceau loc cu grijă. În curând depășiră zidurile masive, de nepătruns are Turnului Londrei.

Stephen îi spuse luntrașului să ancoreze la primele scări de la est de turn, întrucât asta le permitea să ajungă tocmai în zona St

Katherine. Dacă Rosalind își amintea bine, familia Fitzgerald o găsisese acolo. După ce le porunci lacheilor să-i urmeze la o oarecare distanță, își ajută soția să coboare din barcă.

— Mirosul ăsta! exclamă ea, pășind pe scările reci și umede și clătinându-se, palidă la față. Nu l-am putut uita niciodată. Trebuie să fim prin apropiere.

Mirosul era o combinație de mizerie de trupuri îngrămădite, duhoare de pește aflat în putrefacție pe terenul mâlos, aromă puternică de hamei și o urmă fină, exotică, a încărcăturilor provenite din țări străine. O mireasmă interesantă, dar deloc plăcută.

— Ești sigură că este o idee bună? întrebă el, încruntându-se când observă cât era de palidă.

— Nu, dar vreau să fac asta cu orice preț, spuse ea, prinzându-l cu putere de braț.

Urcară treptele care duceau pe mal și aleseră la nimereală una dintre străduțele înguste. Casele dărăpănate de pe fiecare parte a străzii erau înnegrite de fumul de cărbune și de trecerea timpului.

— Recunoști ceva? o întrebă el după ce parcurseră câteva străzi.

Ea privi în jur, strângându-și mantaua și mai mult, deși dimineața nu era deloc rece.

— Nu, dar arată promițător. Era o biserică pe aici și o fabrică de bere.

— Biserica St Katherine se află în apropiere și în mod evident este și o fabrică de bere pe aici întrucât pot simți mirosul de hamei acum, spuse el, ocolind un morman de gunoi. Se vorbește că s-ar dori să dărâme tot cartierul și să construiască în loc o altă

platformă închisă de încărcare, precum cele folosite de Compania Indiilor de Est. Nu va fi o pierdere prea mare.

Se afundară și mai mult în labirintul de străduțe mizere.

— E mai liniștit decât îmi amintesc, spuse Rosalind în timp ce examina cartierul, cu ochi neliniștiți.

— M-am gândit că e mai bine să venim mai devreme în timpul zilei, spuse el, prinzând cu coada ochiului o mișcare furișă. Un șobolan. Cei care au slujbe sunt la muncă și, cu puțin noroc, ticăloșii nu s-au trezit încă.

Ea surâse, dar zâmbetul nu i se oglindi și în ochi. Lui Stephen îi trecu prin cap gândul nepotrivit că era ca o floare care crește într-un grajd.

Un bărbat murdar și zdrențăros venea către ei, privindu-i cu ochi curioși de viezure. Deși atât Stephen, cât și soția lui purtau haine cât se poate de simple, ieșeau în evidență pe aceste străzi rău famate. Bărbatul o studie pe Rosalind în timp ce trecea.

— Bărbatul acela... spuse ea, și cuvintele i se opriră în gât în timp ce se agăța de brațul lui Stephen.

— Îl cunoști? întrebă el privind peste umăr, dar bărbatul dispăruse deja.

— Nu, nu este destul de în vârstă, dar... dar mi-a amintit de cineva de-atunci, spuse ea ștergându-și gura cu dosul palmei.

— Celălalt bărbat ți-a făcut rău, întrebă Stephen, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Mi-a... mi-a oferit ceva de mâncare, spuse ea poticnindu-se. Cred că era un cârnat. Nu mi-a plăcut cum se uita la mine, dar îmi era atât de foame, încât am acceptat mâncarea. Apoi m-a prins și, o, Doamne, m-a sărutat și... și-a vârât mâna sub fusta mea. Mirosea urât și limba lui... am crezut că voia să mă

mănânce, spuse ea, ștergându-și din nou gura cu mâna tremurândă.

— Te-a molestat? întrebă Stephen, simțind cum îl cuprinde o furie criminală.

— Doar până la un punct. L-am mușcat de limbă până i-a dat sângele, apoi am fugit când a țipat și m-a scăpat din mână, spuse ea făcând un efort să-și revină. Am reușit să păstrez cârnatul și, după câte îmi amintesc, m-am ascuns într-un morman de gunoi și l-am mâncat acolo.

— Cum ai supraviețuit, unde ai dormit? spuse Stephen cuprins de un sentiment de neputință și mânie, pe măsură ce ceea ce îndurase ea prindea viață în fața ochilor lui.

— Sunt o grămadă de cotloane mici unde se poate înghesui un copil, spuse ea, începând din nou să meargă crispată, cu pași repezi. Desigur, și alte vietăți se ascund acolo, adăugă ea, suflecându-și mâneca pentru a da la iveală o cicatrice mică, aproape invizibilă, lângă cot. E de la o mușcătură de șobolan.

Voia să o ia în brațe și să o ducă departe de locul ăsta, înapoi la luntre și la siguranța din Mayfair, dar ea își dorea asta, așa că se stăpâni.

— Ți aduce ceva aminte de viața ta de dinainte de a deveni orfană?

— Vasul care m-a adus la Londra, spuse ea rar. A fost o călătorie dificilă. Am plecat pe vas dintr-un loc unde se vorbea franceza, spuse ea surprinsă după o pauză, și eu înțelegeam, sau cel puțin atât cât poate înțelege un copil la vârsta aceea.

— Cu cine călătoreai?

— Cu o femeie, spuse Rosalind oprindu-se și privind în gol. Eu nu eram bolnavă, dar ea era. Țin minte că i-am adus ceva de

mâncare, dar ea a mormăit și mi-a spus să plec. Nu puteam înțelege de ce îi era atât de rău.

— Femeia aceea era mama ta?

— Nu! exclamă Rosalind tăios. Nu era mama mea.

El se întrebă de ce negase asta cu atâta vehemență, dar nu era nici momentul, și nici locul să investigheze mai mult. Îi luă brațul și începură din nou să meargă, dând colțul spre o altă stradă. După cum spusese Rosalind, era liniște. Avusese senzația de mai multe ori că cineva îi urmărea de la câte o fereastră murdară, dar pușinii oameni pe care îi întâlneau pe stradă îi priveau cu indiferență.

— Acum, că văd cum arată locul ăsta, îmi este mai ușor să înțeleg de ce nimeni nu s-a sinchisit să ajute un copil orfan, spuse el, evitând un câine slab, care se furișa pe acolo.

— Cât de mult le datorez soților Fitzgerald! spuse Rosalind, zâmbind amar. Am avut încredere în Maria imediat. Cred... cred că îmi amintea de mama mea. Când m-a luat în brațe și m-a întrebat dacă voiam o mamă și un tată nou, îmi amintesc cu claritate că mi-am jurat că nu-i voi face niciodată probleme.

— Și nu i-ai făcut. Thomas mi-a spus că ai fost copilul perfect, zise Stephen cu un zâmbet. Chiar nefiresc de perfect.

— Îmi era teamă că, dacă voi fi rea, mă vor aduce din nou aici, spuse ea, îndepărtându-și nervoasă părul de pe față. Era o prostie, desigur, dar nu am reușit niciodată să-mi scot cu adevărat ideea asta din cap.

Stephen simți cum i se strânge stomacul de durere la gândul că Rosalind trăise cu o asemenea temere ani buni după ce fusese adoptată.

— Atunci, nu e de mirare că erai nefiresc de cuminte, spuse

el.

Trecură de un alt colț. În mijlocul străzii, o femeie foarte bătrână stătea pe treptele unei case care stătea să cadă, cu o pipă între gingiile lipsite de dinți.

— O recunosc! exclamă Rosalind, ținându-și răsuflarea. Sau cel puțin era o femeie care stătea afară astfel în fiecare zi. Bătrâna Molly. Cred... cred că era căsătorită cu un marinar, așa că atunci când el era plecat, își petrecea mai tot timpul privind ce se întâmplă prin vecini.

— Poate să fie oare aceeași femeie? întrebă Stephen.

— Molly părea foarte bătrână atunci, dar avea părul negru, spuse Rosalind mușcându-și buza de jos în timp ce se gândea. Femeia asta arată exact la fel, doar că are părul alb și mai multe riduri. Cred că este chiar ea, zise Rosalind, examinând clădirile sordide, pentru că asta este chiar strada unde stătea. Îmi amintesc forma ciudată a fațadelor acelor clădiri.

— Sunt în stil olandez, spuse Stephen încercând să-și imagineze cum i se părea strada unui copil speriat, de o vârstă atât de fragedă. Ți-o amintești după atâția ani, dintr-un motiv anume?

— Thomas și Maria m-au găsit aici, spuse Rosalind dând din cap afirmativ, iar Molly era de față, când s-a întâmplat.

— Atunci să vedem dacă și ea își amintește ziua aceea, spuse Stephen și se apropie de bătrână, cu o mână sprijinită ferm de umărul lui Rosalind.

Femeia se retrase, fără a încerca însă să fugă. Chipul îi era atât de ridat și ofilit, încât părea că își petrecuse o bună parte din ultimele câteva decenii stând afară.

— Bună ziua, spuse el politicoș. Soția mea ar vrea să te

întrebe ceva.

— Da? răspunse bătrâna scoțând pipa de lut din gură.

— Acum multă vreme, în urmă cu douăzeci și patru de ani, era un copil orfan pe aici care trăia mâncând din gunoaie, spuse Rosalind. Ți aduci aminte?

— Sunt o grămadă de orfani pe aici, spuse bătrâna dând din umeri.

— Dar acest copil era o fetiță foarte mică.

— Ah, da, ea, spuse bătrâna trăgând din pipă gânditoare. Nu erau prea multe fetițe pe străzi. Valorau mai mult la casa de toleranță. Bărbatul cu părul negru și femeia au luat-o. Nu păreau să fie de la vreun bordel, dar poate că erau. Nu cumva ești tu fetița aceea? continuă ea, ridicând privirea către Rosalind și făcând ochii mici. Nu sunt multe cu părul blond și ochii căprui.

Rosalind dădu din cap afirmativ.

— Dacă el e soțul tău, te-ai descurcat bine, fato, spuse bătrâna, mutându-și privirea la Stephen.

— Crede-mă, sunt cât se poate de conștientă de asta, fu de acord Rosalind. Și tu ai fost bună cu mine. Mi-ai dat niște pâine odată.

— Nu ți-am *dat*, croncăni hoașca bătrână. Bătrâna Molly nu dă mâncare pe gratis.

— Așa este, ți-am dat ceva în schimb, spuse încet Rosalind, dar nu-mi mai amintesc ce.

— O batistă, o anunță Molly, un lucrușor tare fin, cusut cu grijă. Am păstrat-o mult timp, apoi am vândut-o pe doi șilingi.

— O batistă, spuse Rosalind cu ochii măriți, ținându-și răsuflarea. Ții minte cum arăta?

— Cu niște flori, se strâmbă Molly. Parcă era și un fel de

animal și o literă, parcă M, ca numele meu, hârâi ea. Mai că din cauza asta am ținut-o.

— Stephen, ai cumva hârtie și creion? spuse Rosalind crispată.

El scoase un creion și o scrisoare împăturită, pe care Rosalind schiță repede un mic pătrat cu un leu stilizat într-un colț și un M întortocheat în celălalt, cu flori împrăștiate în jurul ambelor.

— Arăta cumva broderia așa? întrebă ea arătându-i desenul lui Molly.

— Da, așa era. Așadar era a ta, spuse bătrâna strângând din ochi în timp ce privea desenul.

Stephen îi luă mâna rămasă liberă lui Rosalind și văzu că tremura.

— Mai ții minte cum a ajuns soția mea pe străzi? o întrebă el pe Molly.

— Se spunea că o șalupă o adusese împreună cu o femeie bătrână de pe un vas de croazieră, spuse Molly dând din umeri. Femeia a avut un fel de criză, de îndată ce a pășit pe chei, și în timp ce trăgea să moară, un paznic a încercat să prindă fetița, dar ea a fugit. Așa se spunea.

O femeie în vârstă. Asta confirma convingerea lui Rosalind că nu călătorise cu mama ei.

— De cât timp trăia soția mea pe străzi când a fost adoptată?

— Să fi fost vreo două luni poate, nu-mi amintesc exact.

Așadar, Rosalind trăise opt sau nouă săptămâni în mizerie, fugind de șobolani și de perverși și scotocind după resturi de mâncare când avea ocazia. Șaizeci și mai bine de zile. Gândul îl făcu să se simtă rău fizic și îi reconfirmă hotărârea că trebuia să facă ceva pentru Thomas și Maria.

— Mulțumesc, doamnă, spuse el, înclinându-și capul către Molly.

— Un domn rafinat ca dumneavoastră sigur are ceva pentru ajutorul dat de bătrâna Molly, spuse ea, zâmbind cu gura lipsită de dinți.

El scoase o monedă de aur din buzunar, echivalentul salariului unei fete în casă pe un an, și i-o dădu bătrânei. Aceasta croncăni fericită și intră în casă cu aurul, înainte ca el să se poată răzgândi și să i-l ia înapoi.

— Leul pare că ar fi de pe un blazon, spuse Stephen examinând schița lui Rosalind. Ți mai amintești ceva legat de asta?

— Imaginea mi-a apărut pur și simplu în minte, spuse Rosalind, clătînând din cap.

— Mă întreb dacă nu cumva numele tău adevărat începe cu M. Mary? Margaret? spuse el trasând conturul inițialei complicate.

— O, Doamne! exclamă Rosalind cu suflarea întretăiată și fața albă ca hârtia, depărtându-se de el. A fost o greșeală. Nu trebuia să vin aici.

— Mergem acasă acum, spuse Stephen pe un ton liniștitor, cuprinzând-o de umeri și întrebându-se ce amintiri întunecate îi treziseră cuvintele lui. Orice s-a întâmplat atunci, acum totul este bine.

— Nu va mai fi niciodată bine, spuse ea vorbind în franceză, privindu-l năucită.

Fusese un nesăbuit că acceptase să o aducă aici

— Vom ajunge la râu în curând și apoi acasă. Nu va mai trebui să vii aici niciodată, micuț trandafir. Niciodată, spuse el,

luând-o pe Rosalind de braț și întorcându-se spre port.

Ea mergea fără să vadă, împiedicându-se uneori de pământul denivelat. Fiind atent la ea, nu se mai putea concentra la fel de bine în jur și, de îndată ce trecură de un colț de stradă, mai că dădură nas în nas cu un bărbat robust, care ținea amenințător un cuțit strălucitor într-o mână.

— Dă-mi aurul, șefule, spuse hoțul cu un ton înfricoșător. Era înalt și gras și mirosea a whisky. Te-am văzut când i-ai dat ceva din el bătrânei Molly, dar pun pariu că mai ai o grămadă pentru mine, continuă cu un zâmbet știrb. Grăbește-te, altfel te tai ori pe tine, ori pe doamna, continuă el, privind-o pe Rosalind.

— Nu, *nu*, gemu ea și se dădu înapoi, lipindu-se de Stephen.

Furia care începuse să crească în el de când pusese piciorul pe mal explodă cu o violență rapidă și mortală. Stephen dădu un șut mâinii care ținea cuțitul, făcându-l să se rotească în aer. Apoi se repezi la bărbat, doborându-l la pământ cu un croșeu de dreapta.

Hoțul bolborosi o obscenitate, dar Stephen scoase la iveală pistolul din buzunar, îl armă și ținti între ochii bărbatului. Ținea degetul pregătit să apese pe trăgaci, când observă groaza din ochii injectați ai acestuia. Sărmanul nenorocit!

Amintindu-și că dacă te vâri într-o gaură de șarpe nu ar trebui să te mire dacă găsești șerpi acolo, luă degetul de pe trăgaci.

— Du-te de-ți caută o slujbă cinstită, spuse el cu răceală.

Cei doi lachei, cărora le spusese să rămână în urma lor la o oarecare distanță, apărură și ei de după colț. Văzând că erau în pericol, veniră în grabă lângă Stephen.

— Înălțimea Voastră, dumneavoastră și ducesa sunteți bine? exclamă cel mai înalt dintre ei, cu fața pământie.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, dar ia-i cuțitul hoțului, spuse Stephen arătând cu țeava pistolului spre arma căzută la pământ. Un șarpe fără colți nu poate face prea mult rău.

Puse piedica la pistol și îl băgă înapoi sub haină, apoi se întoarse spre Rosalind.

— Ce-ar fi să lăsăm acest loc în seama șobolanilor? spuse el, trăgând-o din nou în brațele lui.

Ea nu răspunse la început. Tremura din tot corpul și părea aproape fragilă, în ciuda staturii. El o mângâie pe părul mătăsos, resimțind un amestec confuz de spirit protector și dorință.

Apoi ea ridică privirea spre el, ciudat de senină.

— Nu încetezi să mă uimești de fiecare dată cu talente nebănuite, Stephen. Dacă ai fi fost tu fiul mai mic care ar fi intrat în armată, te-ai fi descurcat de minune.

El își dădea seama că avea în fața ochilor o capacitate aproape supranaturală de a se detașa de teamă și suferință. Probabil că așa reușise să supraviețuiască ororilor prin care trecuse.

— Nu strică niciodată să știi să te aperi, mai ales ca bărbat, spuse el desprinzându-se din îmbrățișarea ei.

Rămase cu brațul în jurul umerilor ei în timp ce se întorceau la scări și la luntrea care-i aștepta. De data aceasta, lacheii îi urmară mai îndeaproape.

Deși puteau părăsi fără probleme cartierul mizer, Stephen se îndoia că amintirile întunecate care se treziseră în Rosalind vor putea fi calmate cu aceeași ușurință.

13 Nume sub care este cunoscută o parte din râul Tamisa din Londra, cuprinsă între London Bridge și Tower Bridge. Inițial, aceasta reprezenta zona portului din Londra. (n.tr.)

14 Canalul Mânecii (n.tr.)

capitolul 25

În prima parte a drumului de întoarcere, Rosalind se retrase în acel colț al minții ei unde învățase să se ascundă când era mică. Minte ei era plină de lumină care ascundea lumea îngrozitoare. Nimic nu o putea răni acolo. Încet-încet, reveni la realitate, amintindu-și ce se întâmplase, dar detașată de emoțiile puternice prin care trecuse.

— Povestește-mi despre vasele ancorate acolo, lângă vamă, spuse ea, zâmbind și luând mâna lui Stephen, când își dădu seama că acesta o privea profund îngrijorat.

El se relaxă și începu să-i povestească despre punctele de interes.

— Dacă nu ești prea obosită, aș vrea să-ți arăt un loc pe lângă Covent Garden, spuse el după ce luntrea reuși să-și facă loc printre puzderia de șlepuri și barje.

— Nu sunt obosită, îl asigură, socotind distragerea bine-venită.

Poate că Stephen era obosit, dar părea să se simtă bine. Se pare că-i făcea bine să înfrângă personaje negative. Coborâra din barcă lângă noul pod Waterloo, iar Stephen își trimise servitorii să-și continue drumul cu luntrea, apoi făcu semn unei birje și porniră spre Covent Garden.

Tocmai când treceau pe lângă piața aglomerată, Stephen îi făcu semn birjarului să oprească și-i plăti, cerându-i să-i aștepte. Rosalind coborî din birjă și se regăsi în fața unui mic teatru.

— Teatrul Athenaeum? Nu am auzit niciodată de el.

— E închis de ani de zile. M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi

locul, datorită interesului istoric. Este ultimul exemplu încă în picioare al teatrelor londoneze construite după ce Charles al II-lea a fost readus pe tron și a ridicat interdicția pe care o impuseseră puritanii asupra teatrelor. Toate celelalte fie au ars, fie au fost demolate și reconstruite, spuse Stephen, îndreptându-se spre o ușă micuță din dreapta intrării principale și bătând cu putere.

În timp ce așteptau să li se deschidă, o florăreasă din piață veni spre ei cu un coș plin de flori de toamnă, în nuanțe calde.

— Flori pentru frumoasa doamnă, domnule, spuse ea măsurându-l din priviri și întinzându-i un buchet tentant.

Își alesese bine ținta, căci Stephen plăti un preț generos pentru flori, oferindu-i-le apoi lui Rosalind zâmbind.

— Din păcate, nu sunt trandafiri.

— O lume plină doar de trandafiri ar fi mult mai puțin interesantă, spuse ea, îngropându-și nasul în florile de toamnă. Mulțumesc, Stephen, ai atâta grijă de mine!

— Dacă ar fi adevărat, n-ar fi trebuit să te duc în mahalaua aceea, spuse el cu o grimasă.

Stephanie se cutremură ca și cum ceva întunecat și amenințător se ascundea sub calmul ei construit cu grijă. Totuși, clătină din cap.

— E bine că am mers acolo, spuse ea zâmbind trist, dar asemenea multor lucruri bune pentru noi, nu a fost o experiență plăcută.

Apoi ușa teatrului se deschise, dând la iveală un bărbat în vârstă care ținea în mână o bucată de brânză și avea lângă el un câine de vânătoare cu ochi triști.

— Da? spuse acesta.

— Sunt Ashburton, răspuse Stephen. Îmi cer scuze că te-am deranjat de la masă. Dacă ești domnul Farley, îngrijitorul, trebuie că ai fost informat de apropiata mea vizită.

— A, da, spuse Farley, dându-se câțiva pași înapoi, astfel încât Stephen și Rosalind să poată intra în holul sărăcăcios.

— Te superi dacă ne plimbăm pe aici de capul nostru? întrebă Stephen, după ce așteptă solemn ca basetul să-l miroasă aprobator.

— Cum doriți, domnule, eu o să fiu în foaiier, spuse Farley mușcând din bucata de brânză și îndepărtându-se pe coridor, cu câinele mergând agale pe lângă el.

Rosalind intră în teatru pe ușile din hol. Lucarnele din acoperiș răspândeau o lumină difuză în interior.

— Ce teatru frumos, spuse ea, examinând scena și scaunele spectatorilor, cu un ochi experimentat. Este destul de mare pentru un număr mediu de spectatori și destul de mic ca să poți vorbi normal pe scenă, fără să fie nevoie să țipi. Nu seamănă deloc cu Drury Lane unde, deși este frumos, îți lasă impresia că te-ai simți mai confortabil într-un hambar.

— Asta e datorită faptului că Athenaeumul nu a fost un teatru aprobat de rege, are un trecut destul de tulbure. A avut o grămadă de directori și a adăpostit tot felul de spectacole. Din lipsa banilor, nu a fost, din fericire, reconstruit și transformat într-un teatru enorm, precum cel din Covent Garden sau Drury Lane, spuse Stephen în timp ce se plimba de-a lungul culoarului din stânga pe lângă rândurile de bănci fără spetează. Mi-a plăcut întotdeauna să vin la spectacole aici și mi-a părut atât de rău când a fost închis!

— Are mare nevoie să fie renovat, spuse Rosalind strănutând,

în timp ce îl urma.

— Cât se poate de adevărat, răspunse el, ajungând la fosa orchestrei.

Accesul pe scenă se făcea pe un șir de trepte înguste lipite de perete.

— Hippolyta, vrei să vii cu mine? întrebă el, întorcându-se și întinzându-i mâna.

Viața fusese mult mai simplă cu el ca Domnul Ashe și ea ca actriță într-o trupă ambulantă. Dorind să se reîntoarcă la aceea viață fie și doar pentru câteva minute, își împinse mantia spre spate, asemenea unei cape regale, întruchipând-o pe regina amazoanelor, și acceptă mâna soțului ei.

— Cu plăcere, dragul meu Tezeu.

Se urcară pe scenă ca și cum și-ar fi făcut intrarea triumfală în *Visul unei nopți de vară*. Stephen schimbă rolurile, luând-o pe sus și învăluind-o în sărutul histrionic pe care i-l dăduse în rolul ducelui cel netrebnic din *Iubita falsă*. Doar că într-o sală de teatru goală, sărutul era cât se poate de autentic. În mod evident, soțul ei își revenise de pe urma crizei din noaptea anterioară.

Ea se desprinsese din sărut râzând, simțind cum flacăra pasiunii alungă răceala pe care i-o adusese în inimă incursiunea în trecut din cursul dimineții. El îi cuprinse cu mâna unul dintre șani, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, în timp ce ea începu să respire sacadat.

— Domnule, ești prea îndrăzneț, ai uitat că ne aflăm în fața unui public?

— Sunt doar șoareci și păianjeni, spuse el și zâmbi, făcând astfel ca pielea bronzată din colțurile ochilor să se plieze în riduri fine de expresie.

— Nu este adevărat, replică ea, răsucindu-se din îmbrățișarea lui până în mijlocul scenei. Teatrul este plin de fantomele foștilor spectatori, gata să râdă sau să plângă, sau să arunce cu portocale putrede pe scenă dacă nu sunt mulțumiți, continuă, făcând o reverență către spectatorii nevăzuți, ținându-și cu mâna stângă rochia și cu dreapta buchetul de flori.

— Atunci asta înseamnă că ar trebui să mai exersăm sărutul pentru a ne asigura că ne iese așa cum trebuie, spuse el, cu interes.

— Știi unde ar duce asta, domnul meu, răspuse ea, zâmbindu-i obraznic și clătinând în același timp din cap. Am speria de moarte păianjenii.

Trecând de avanscenă chicotind, pătrunseră și mai adânc în întunericul de pe scenă.

— După cum arată scena, ultima montare de aici a fost o melodramă gotică neagră, spuse el atingând fundalul din pânză, care înfățișa un castel amenințător în depărtare.

Acesta alunecă leneș pe șanțul glisierii, dezvelind un alt fundal, care înfățișa o scenă pastorală idealizată, plină de soare, care trebuie să fi fost folosită pentru finalul fericit.

Rosalind îi urmări mișcările line, atletice, înregistrând acest moment ca una dintre imaginile din galeria ei privată. În mintea ei se numea „Stephen, arătând chipeș și eroic”. Ar fi făcut senzație în costumul negru purtat îndeobște de Hamlet. Pieptarul închis la culoare și pantalonii scurți, bufanți, împreună cu colanții costumului i-ar pune în valoare picioarele lungi și musculoase și umerii lați, iar suspensorul... Roși dându-și seama în ce direcție se îndreptau gândurile ei. Se simți tentată să îi sugereze să se întoarcă la Casa Ashburton de îndată, dar ar fi

fost o nerecunoscătoare din moment ce Stephen aranjase vizita la acest teatru încântător doar pentru că se gândise că-i va face ei plăcere. În plus, așteptarea nu putea decât să intensifice rezultatul final.

Mirosi buchetul, simțindu-se apreciată. Deși se prea poate ca dragostea lui Stephen să fi fost exprimată în mod rezervat față de prima lui soție, cea de-a doua soție nu avea nici un motiv să se plângă.

— Bănuiesc că frânghiile și pasarelele suspendate sunt folosite pentru scene în care se zboară, nu? spuse el, privind în sus.

— Și am numărat nici mai mult nici mai puțin de trei trape folosite pentru stafii și alte creaturi care ies din ele, zise ea încuviințând din cap. Lui Brian i-ar plăcea la nebunie acest loc.

— Nu e nevoie de instalații complicate ca să poți obține efectele necesare în scenele în care se folosește mult zborul. La castelul Bourne, până și Maria se legăna printre copaci ca o maimuță.

Ea râse amintindu-și, și dintr-odată cartierul St Katherine și bătrâna Molly părură să facă parte dintr-un trecut îndepărtat.

— Să mergem așadar să explorăm și restul teatrului? întrebă ea vârându-și provocator buchetul de flori în corsaj. Apoi, vai, va trebui să merg acasă și să mă odihnesc o vreme, după oboseala zilei.

— Aha, deci așa se vor întâmpla lucrurile, dădu el din cap cu înțelegere, în timp ce deschidea ușa care dădea în spatele scenei. Bună oboseală.

Ea se strecură râzând pe ușă afară. Stephen chiar ar fi fost un actor de comedie destul de bun. Când dorea, putea imprima

chiar și celor mai simple propoziții un înțeles obraznic.

Athenaeumul era un labirint de cabine și ateliere. Cum crescuse în lumea teatrului, Rosalind rostea tot felul de comentarii amuzante, care-l făceau pe Stephen să chicotească. Turul era și mai interesant dat fiind faptul că amândoi se prinseseră într-un joc de priviri și atingeri care prefigurau ce avea să se întâmple la întoarcerea acasă. Ea trecea foarte aproape de el atunci când el îi ținea deschisă câte o ușă, atingându-l provocator cu rochia, în timp ce el se folosea de orice scuză – cum ar fi să o ajute să treacă de o scândură denivelată din podea – pentru a-i lua mâna într-a lui, mângâindu-i palma.

Tentație maximă și ocazii maxime.

După ce explorară parterul, urcară la etaj. O mare parte din spațiu era ocupat de un atelier unde se montau decorurile.

— Este cât se poate de ciudat, comentă Rosalind văzând un ansamblu de decoruri parțial montate în mijlocul camerei. Trebuie că teatrul a fost închis destul de brusc.

— Așa este. Principalul susținător financiar a dat faliment, iar proprietarul teatrului și-a păstrat dreptul de proprietate asupra lui, dar nu a reușit să găsească un alt sponsor care să fie dispus să plătească datoriile, așa că totul a rămas cam cum era în ziua în care teatrul a fost închis, spuse Stephen părăsind atelierul pentru decoruri și deschizând alte uși.

Majoritatea dădeau spre camere folosite ca depozit, pline de piese de mobilier și elemente de decor aruncate de-a valma.

Ultima ușă ducea la garderoba de costume. Pe rafturi se aflau pălării și însemne regale false, precum și alte asemenea accesorii, în timp ce costumele atârnavu tăcute de cuiere fixate în

perete. Rosalind merse spre cel mai apropiat și ridică husa protectoare.

— Ia uite, zău dacă nu e Henric al VIII-lea. Întotdeauna e îmbrăcat așa cum apare în portretul pictat de Holbein.

Stephen zâmbi, recunoscând mânecile decupate și căptușite și materialele pline.

— Thomas ar arăta minunat în costumul ăsta, cât se poate de regal, spuse el ridicând următoarea învelitoare de olandă.

— Costumul ăsta are un guler încrețit și cizme de regalist. Bănuiesc că este vorba despre Falstaff?

— Probabil că da, întrucât așa este îmbrăcat în mod obișnuit. În ultima vreme, lumea a început să fie interesată de păstrarea adevărului istoric în realizarea costumelor, dar mai avem mult până acolo.

— Asta i s-ar potrivi tatei, spuse Rosalind, ridicând cu ambele mâini o coroană de o strălucire țipătoare. Vrea să monteze *Regele Lear* în următorul sezon. Spune că nici un bărbat nu ar trebui să-l joace pe Lear dacă nu a împlinit cel puțin cincizeci de ani

Stephen culese o spadă dintr-o grămadă de obiecte de recuzită de lângă perete și începu să o mânuiască gânditor.

— Thomas are dreptate. Tinerețea se consideră nemuritoare. Oare ar putea înțelege cu adevărat un actor tânăr deșertăciunea și nebunia disperată a bătrâneții, când moartea este un dat de necontestat? spuse el, înfiorându-se la auzul notei elegiace din vocea sa.

Se apropia periculos de mult de a-și plânge singur de milă.

Făcu un experiment și despică aerul cu spada sa pentru a-i testa echilibrul.

— Spada asta nu este potrivită nici pentru tăiat brânză, spuse el.

— Bănuiesc că scrima este una dintre acele abilități aristocratice pe care ai deprins-o de la o vârstă fragedă, spuse Rosalind privindu-l cu o admirație fățișă.

— Mă pricepeam destul de bine la scrimă. În tinerețea mea melodramatică, speram ocazional să fiu provocat la duel ca să pot avea șansa de a alege armele și să aleg spada în locul pistolului, răspunse el, dând din cap afirmativ.

Făcu o fandare înainte, străpungând un adversar invizibil.

— Ce însetați de sânge sunt bărbații tineri, remarcă Rosalind, așezând la loc coroana cea mare și ridicând o alta mai mică. Va trebui să găsec un croitor care face costume pentru teatru ca să îți pot cumpăra tatei o coroană nouă. Cea veche arată destul de rău.

— Mai bine îți iei și Mariei o coroană de regină.

— De fapt, mă gândeam să-i cumpăr o mantie somptuoasă, tivită cu blană de hermină. Crezi că Athenaeumul va mai reveni vreodată la viață? întrebă ea, plimbându-și tristă privirea prin cameră.

— Tot ce se poate, zise el, așezând spada în vârful grămezii cu arme. Crezi că părinților tăi le-ar plăcea teatrul Athenaeum? întrebă el, gândindu-se că era un moment potrivit pentru asta.

— Le-ar plăcea la nebunie. Închipuie-ți-o pe mama zăcând pe o sofa în rolul muribundeii Isabella și publicul plângând cu suspine, spuse Rosalind, zâmbind cu afecțiune. Sau pe tata în rolul lui Lear împleticindu-se orbește pe scenă, alături de Jessica, în rolul Cordeliei.

— Ce zici, să cumpăr teatrul acesta pentru ei? întrebă Stephen

pe un ton absolut firesc.

Cum era pierdută în reveria ei, lui Rosalind îi luă ceva timp până să înțeleagă ce spunea el.

— Glumești, spuse ea lăsând coroana jos, cu ochii mari de uimire.

— Deloc. M-am tot gândit cum le-aș putea oferi părinților tăi siguranță în viitor. Și ce mod mai bun poate exista decât oferindu-le propriul lor teatru? Ca proprietar și director, tatăl tău va putea proceda după cum crede de cuviință. Împreună, ei se vor putea bucura de succesul pe care-l merită, spuse Stephen, examinând stâlpul de ipsos pe care era așezat un bust al lui Iulius Cezar în stare deplorabilă. Și cum aveam amintiri plăcute legate de teatrul Athenaeum, mi-am rugat avocatul să vadă care e situația lui actuală.

— Și se poate concesiona? întrebă Rosalind cu vocea scăzută.

— De fapt, teatrul cu tot ce e în el și o căsuță modestă din spatele acestei clădiri sunt de vânzare. M-am gândit să le ofer proprietatea părinților tăi fără nici o obligație, să finanțez renovarea teatrului și să le acord un fond care să acopere cheltuielile de funcționare a teatrului pe o perioadă de doi ani, spuse el, luând coroana din mâna fără vlagă a lui Rosalind și așezând-o vesel pe capul lui Cezar. De vreme ce nu vor trebui să plătească chirie, ar trebui să scoată un profit frumușel de pe urma teatrului, deși este unul mic după standardele moderne. Din fericire, regulile pentru teatrele fără licență s-au relaxat destul de mult în ultimii câțiva ani, ceea ce e un lucru bun. Avem nevoie de sânge proaspăt în ceea ce privește posibilitățile de distracție în Londra.

— Bine, dar să cumperi și să renovezi locul ăsta ar costa o

avere! exclamă Rosalind dezamăgită.

— Eu chiar am o avere, îi atrase el atenția, chiar mai multe de fapt, și nu o pot lua cu mine.

— Tata e foarte independent, s-ar putea să nu accepte un asemenea dar, spuse ea trecându-și uimită mâna prin păr.

— De la ginerele lui? De ce nu? O fi el independent, dar nu cred că e nesocotit, rânji Stephen. Poți considera teatrul ca zestrea ta. Puteam să plătesc pentru tine în vaci sau cămile, dar am crezut de cuviință că un teatru ar fi mai potrivit.

Lui Rosalind începură săi strălucească ochii, pe măsură ce își dădea seama ce însemna de fapt asta.

— Dacă vin la Londra, Jessica nu va mai trebui să părăsească trupa pentru a se realiza. Și nici Brian, atunci când va veni și vremea lui.

— Iar dacă sora ta se căsătorește cu Simon Kent sau cu un alt actor, vor putea duce teatrul Athenaeum mai departe, și poate copiii lor le vor urma exemplul, spuse el zâmbind oarecum amar. Chiar dacă nu voi fi martor la asta, îmi place ideea de a ajuta la înființarea unei dinastii teatrale Fitzgerald.

— O, Stephen, este cea mai minunată idee pe care am auzit-o vreodată, iar tu ești cel mai minunat bărbat. Și nu spun asta doar datorită generozității tale, spuse ea aruncându-se în brațele lui și strângându-l cu putere. Tu nu i-ai văzut pe Thomas și pe Maria doar ca pe un cuplu de actori de provincie care trăiesc de azi pe mâine. Ai văzut și bunătatea, talentul și visurile lor, zise ea, ridicând privirea spre el cu lacrimi în ochi. Și iei cu adevărat în serios visurile lor și îi ajuți să și le îndeplinească.

El îi privi părul strălucitor și silueta suplă, feminină, gândindu-se ce copil îngrozit trebuie să fi fost.

— Ți-au salvat viața. Dacă nu te-ar fi salvat din mahalaua aceea, foarte probabil ai fi murit acolo într-un mod groaznic. Maria și Thomas erau tineri, nu aveau prea mulți bani și nici un viitor sigur. Și totuși te-au adoptat și ți-au oferit un cămin plin de dragoste, continuă el prinzându-i fața în palme, cu tandrețe. Iar pentru asta le-aș da bucuros fiecare bănuț pe care îl am.

— Cred că un teatru va fi destul, spuse ea râzând printre lacrimi, ridicându-și apoi fața și sărutându-l.

Buzele ei spuneau mai multe decât ar fi putut exprima în cuvinte. O sărută și el și simți cum dorința care începuse să crească între ei explodează într-o necesitate imperioasă de a o posedea atât de adânc, încât să nu mai știe niciodată ce înseamnă frica.

— Haide să mergem acasă, zise ea cu voce răgușită, întrerupând sărutul. Ochii i se întunecaseră devenind aproape negri și buzele erau pline de promisiuni senzuale.

— Mai târziu, spuse el.

Dar el o dorea *acum*. În noaptea anterioară, fusese prea istovit de durere pentru a-i putea oferi iubire. Simțea cum boala progresa pe zi ce trece. Oare de câte ori va avea puterea să mai facă dragoste cu ea? Oare trebuia să înceapă să numere și asta, pe lângă zilele care îi mai rămăseseră de trăit?

Cu nerăbdare, o propti de perete printre costume. Veșmântul de catifea până la genunchi al regelui Henric căzu pe podea. În timp ce punea stăpânire pe gura ei, trupul lui îl captura pe al ei, iar pieptul lui strivea buchetul de flori din corsaj, emanând un miros dulce-amăru. Ea expiră, uimită, dar limba ei o atinse pe a lui cu nerăbdare, iar bazinul i se frecă de ventrele lui.

Îi atinse sânul dezgolit complet. Simți plenitudinea lui

feminină, pe cât de erotică, pe atât de maternă.

Ar fi putut muri de foame sau de vreo boală, sau în urma abuzurilor vreunui monstru de adult. Dumnezeu, ar fi putut să nu ajungă să o cunoască. Gândul ăsta era mult prea greu de suportat.

Îi răsări în minte un fragment din poezia lui Andrew Marvell: „De-am avea loc destul și timp...”

Dar ei nu aveau timp. Zilele și orele se scurgeau. Mâna îi lunecă între ei până găsi locul unde pulpele ei se despărțeau și începu să o mângâie. Ea gemu și mâna ei i se strecură sub haină, desenând cercuri repezi pe spatele lui.

„Dar aud mereu cum carul înaripat al timpului mă urmărește, îl simt de fiecare dată mai aproape.” Îi ridică fustele, căutând prin straturi de lenjerie, până când găsi acea căldură intimă, pulsul ei vital. Ea închise ochii și capul i se afundă în țesătura plină a costumului regal, în timp ce mâna lui se mișca ritmic prin carnea lunecoasă din locul ei secret.

„Mormântul e un loc frumos și intim, deși nimeni nu stă acolo îmbrățișat.” Dar acum era în viață, cu tot sângele, oasele și venele lui.

Își desfăcu pantalonii. Ridicându-i lui Rosalind piciorul stâng și înfășurându-l în jurul lui, se împinse în moliciunea primitoare, îngropându-se în interiorul ei.

Era plin de viață, cu mintea, inima și sexul lui.

Ea răsuflă întretăiat și el se opri preț de o clipă, rușinat de graba lui brutală.

„Un loc frumos și intim...” El își pierdu orice urmă de control, căci alături de Rosalind era complet și disperat de viu. Se împinse din nou în adâncul ei, proptind-o de peretele căptușit

cu costume.

Ea scoase un sunet înfundat din gât, înfigându-și mâinile în spatele lui. Pe măsură ce el se împlânta mai adânc în interiorul ei, ea își încolăci piciorul ridicat în jurul lui, în timp ce trupul ei suplu se zvârcolea în strânsoarea corpului lui.

„Deși nimeni nu stă acolo îmbrățișat.” Dar, atunci și acolo, ei stăteau îmbrățișați, topiți într-o legătură sălbatic de primitivă. Ea era soția lui, perechea lui, marca sufletului lui, în caz că avea unul. Simțea cum pasiunea se clădește într-un foc mistuitor. Se simțea din nou atât de viu. *Viu.*

Ea scoase un țipăt, tremurând. Iar el își îngropă fața în părul ei și șoldurile în trupul ei primitiv. Rosalind își înfipse dinții în umărul lui, cutremurându-se. Apoi, extazul ei atrase după sine și eliberarea lui explozivă. Simți cum viața se scurge în ea, misterioasă și desfrânată. Mica lui moarte, care îi anihila ființa, amestecându-se profund pentru o scurtă clipă cu ai ei. Viață dincolo de viață.

Dar în curând, și singurătate. Două ființe separate, în loc de una.

Se agăță de ea, gâfâind. Piciorul ei ridicat alunecă pe podea, dar altfel ei nu se mișcă. Ea rămase lipită de el, feminină și moale. Ochii lui închiși sporeau căldura dintre ei și parfumul cu note de mosc care plutea în aerul tăcut.

Cât de puțin timp mai aveau! Cât de puțin...

În depărtare se auzi un zgomot. De gamba lui se frecă ceva.

Uimit, deschise ochii și privi în jos. Câinele lui Farley îl studia cu interes moderat. Urcase scările și intrase pe ușa deschisă.

— Realitatea ne cheamă la ea, spuse Stephen cu un zâmbet

strâmb. Sprijinindu-se cu o mână de brațul lui Rosalind pentru a-și recăpăta echilibrul, deși nu era sigur cine avea mai multă nevoie de ajutor, se îndepărtă de ea și, cu cealaltă mână, își aranjă ținuta, să arate decent.

Delicios de atrăgătoare, Rosalind își netezi jupoanele și făcu o încercare nereușită să-și stăpânească părul zburlit.

— Nici că puteam inaugura mai bine renașterea Athenaeumului, spuse ea în timp ce, cu un aer serios, își potrivea mantia peste rochia de dimineață.

Stephen simți cum asupra lui se lasă un fel de pace, înlocuind dorința frenetică pe care o încercase mai devreme. Cu toate acestea, moartea lui nu putea fi evitată, deși viața va merge înainte, cu noi nașteri, noi crize și noi triumfuri.

Și-ar fi dorit măcar să poată fi prezent la mai multe dintre ele.

capitolul 26

Viața lor socială debută de îndată ce Rosalind și Stephen se întoarseră de la teatrul Athenaeum, întrucât îi aștepta un mic munte de invitații. După toate aparențele, ea trecuse testul preliminar de la Drury Lane.

Neluând în seamă invitațiile, merseră direct la culcare, deși nu pentru a face dragoste. Întâlnirea răvășitoare din camera cu costume îi epuizase pe amândoi atât fizic, cât și psihic, așa că adormiră unul în brațele celuilalt. Rosalind obosea destul de repede în ultima vreme, iar rezistența lui Stephen la oboseală începea să fie din ce în ce mai redusă, deși nu își spuneau asta. Deși conveniseră să fie sinceri în legătură cu boala lui, ea își dăduse seama destul de repede că era mai bine să evite multe lucruri legate de acest subiect.

Dormiră întreaga după-amiază. După ce luară cina în liniște, Stephen începu să se uite prin vrafal de invitații, în timp ce își bea cafeaua în birou. Sortă cărțile de vizită cu o viteză care trăda o îndelungată obișnuință.

— Bamham, nu. Wigler, nu. Manningham, nu. Strathmore, da. Hillingford, nu. Devonshire, poate.

Rosalind îl urmărea fascinată, sprijinindu-și bărbia de mână, cu cotul pe masa lui de lucru.

— Ai vreun criteriu după care le accepți sau le respingi?

— De vreme ce vrem să te prezentăm în societate, alegem doar evenimentele cele mai prestigioase și cele mai de seamă gazde, spuse el, aruncând alte trei cărți de vizită.

— Iei în considerare măcar evenimentul despre care este vorba? întrebă ea.

— Cât de cât, răspuse el, aruncând un ochi pe următoarea carte de vizită. Uite, de exemplu, asta este o invitație la un mic dejun venețian. Este puțin cam rece în perioada asta a anului pentru așa ceva, iar gazda evenimentului este de rang inferior, așa că merge la capre, nu la oi¹⁵.

— Și eu care credeam că nu ești snob, râse ea.

— Societatea mondenă constituie, în mare parte, un joc. Și dacă ai de gând să-l joci, trebuie să știi regulile și să mergi la sigur ca să câștigi, spuse el și făcu o pauză, după ce aruncă alte patru cărți de vizită. St Aubyn, da. El și soția lui îmi sunt prieteni foarte buni, așa că merg la oi.

— Toate gazdele astea nerăbdătoare s-ar întrista grozav dacă ar vedea cum tratezi invitațiile lor, spuse ea, dând din cap cu jale.

— *Au contraire.* ¹⁶

Majoritatea mi-ar admira standardele neîndurătoare și ar complota să găsească o cale de a ajunge în clubul oilor.

Ea sorbi o gură de cafea și zise:

— În jocul monden, să fii duce e ca și cum ai ține în mână un pachet de cărți format doar din cărți mari.

— Iar tu, ca ducesă, joci cu aceeași mână, spuse el, aruncându-i un zâmbet rapid.

Nu chiar, dar pe aproape. Sau cel puțin atâta vreme cât el va fi alături de ea.

— Nu accepta prea multe invitații. Deși îmi doresc să cunosc oameni, prefer să ne petrecem timpul împreună, spuse ea, oprindu-se apoi și dându-și seama că lumea mondenă era mediul lui natural și că, probabil, dorea să-și vadă câți mai mulți dintre prieteni înainte de... de a fi prea târziu.

Dar Stephen nu păru deranjat de presupunerea ei.

— Și mie îmi place asta, dar este important să-i cunoști pe unii dintre prietenii mei apropiați, astfel încât să poți să-i vizitezi și mai târziu, dacă dorești să avansezi în societate.

— Dar cei mai importanți nu mă vor arunca la capre?

— Nu și cei care ne sunt prieteni adevărați, spuse el aranjând absent pachetul de cărți de vizită. Obişnuiam să iau mai în serios obligațiile sociale, întrucât credeam că, în calitate de moștenitor al unui titlu de duce, aveam datoria să fac asta. Nu îmi trecuse vreodată prin minte că pot alege, dar în săptămânile din urmă am aflat că puține lucruri trebuie luate cu adevărat în serios.

Pauza oarecum jenantă fu întreruptă de intrarea Portiei, care țâșni înăuntru ca o mică rachetă negru cu portocaliu. Se opri brusc, aruncându-le stăpânilor o privire înnebunită, execută apoi o combinație dezordonată de salturi laterale și se dădu peste cap.

Rosalind și Stephen izbucniră în râs, în timp ce pisoii o șterse din nou.

— Dacă mi s-ar cere să aleg între râs și seriozitate, aș alege oricând râsul, spuse ea. Până la urmă, mi-am petrecut aproape toată viața în domeniul divertismentului.

— În prima noapte în care te-am văzut, la Fletchfield, am observat două surori în vârstă care așteptau să intre la spectacol. Era evident că, pentru ele, să meargă la o piesă de teatru era o ocazie rară și cu totul specială, despre care vor discuta și pe care și-o vor aminti ani de zile. Să aduci o asemenea plăcere oamenilor este o datorie pe care trebuie să o iei cât se poate de în serios, spuse el, ridicând o altă invitație și aruncând-o apoi peste umăr. Dar să mergi la o adunare găzduită de cel mai ambițios parvenit din Anglia nu este, spuse el, deschizând scrisoarea și examinând-o. Este de la vărul Quintus din Norfolk. Mă informează că doamna Reese – acesta este numele oficial al lui Ellie Warden – și copilul ei s-au acomodat foarte bine, și că primul grăjdar îi face curte. Acesta este un băiat de treabă, iar fata se pare că îl place. Mă întreabă dacă aș avea ceva împotriva căsătoriei lor.

— Ai dreptate, spuse Rosalind zâmbind cu tristețe. Vărul tău presupune că Ellie a fost amanta ta și că acel copil e al tău. Bănuiesc că nu ai vreo obiecție să se căsătorească.

— Chiar nici una. Grăjdarul chiar este un băiat de treabă, așa că probabil se vor înțelege de minune, spuse el deschizând ultima invitație. Lady Cassell organizează un spectacol muzical. Nu o cunosc foarte bine, dar îmi place muzica și întotdeauna angajează artiști excelenți.

— Așadar, e în clubul oilor, spuse ea. Și mie îmi place

muzica. Am putea la fel de bine să facem ceva și pentru simplul fapt că vrem asta.

Stephen chicoti, așezând cartea de vizită în grămada cu invitații acceptate.

— Dacă le trimit o trăsură, crezi că părinții tăi vor putea veni la Londra peste o zi dau două? Vreau să le spun despre ideea legată de Athenaeum, întrucât nu aș vrea să cumpăr teatrul dacă nu-i interesează.

Îi plăcu faptul că nu presupunea că soții Fitzgerald vor sări în sus la auzul ideii și îi vor accepta automat darul.

— Cred că vor reuși să se fofileze, deși absența lor va limita piesele pe care trupa va putea să le joace. Să le rezerv o cameră la unul dintre hanurile din apropiere?

— Crezi că ar refuza să stea sub acoperișul meu? Întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Cred că nu ar dori să te simți jenat deoarece găzduiești doi actori, zise ea, hotărând să-i spună adevărul, după un moment de ezitare.

— Știu că mă crezi un snob, spuse Stephen îndurerat, dar nu aș fi deloc un gentleman dacă nu mi-aș recunoaște socrii. În plus, chiar vreau ca Thomas și Maria să stea aici, le-am dus dorul.

— Prea bine, spuse ea, bucurându-se că nu devenise prea convențional de când sosiseră la Londra. Trăsura îi va aduce direct la Casa Ashburton, așa că nu vor avea de ales.

— O să-i chem pe secretarul și pe valetul meu de la moșie, spuse el căutând pana de scris. Probabil că se întreabă ce mi s-a întâmplat.

— În toate aceste săptămâni, nu le-ai scris servitorilor pentru

a le spune unde te afli și cum te simți? întrebă ea, holbându-se la el.

— Nu, spuse el simplu. Chiar mi-a plăcut să evadez, deși nu mi pare rău să beneficiez din nou de serviciile valetului meu. Mi-am dat seama că mă pot descurca singur dacă este nevoie, dar acum, că mi-am demonstrat-o din plin, îi voi transfera bucuros aceste sarcini lui Hubble.

Ea clătină din cap, zâmbind. Ce lumi diferite!

— Fără zâmbete disprețuitoare, spuse el cu severitate. Trebuie să-ți angajăm și ție o cameristă, vei avea nevoie de ea.

Ea oftă, dar fu de acord. Până la urmă, introducerea ei în societate nu avea loc de dragul ei, ci de dragul lui Stephen și al copilului pe care ea îl purta în pânțece. Pentru ei, va juca rolul vieții sale.

Destul de repede, intrară într-o rutină în care Stephen își vedea de afaceri dimineața, după-amiezile și le petreceau împreună, vorbind, citind sau răsând de poznele Portiei, iar seara ieșeau în oraș. Fiecare zi era diferită și, după cum observase Rosalind după nuntă, se ocupau doar de lucrurile bune. Deși faptul în sine era cât se poate de ironic. Majoritatea cuplurilor proaspăt căsătorite ar fi început curând să pună bazele vieții lor viitoare. În timp ce în cazul căsniciei lui Rosalind, se va fi terminat înainte să se sfârșească luna de miere.

Și în luna de miere chiar erau, cu tot romantismul pe care îl implica asta. În fiecare dimineață, ea găsea un trandafir roșu perfect în vaza de cristal de pe măsuța ei de toaletă. Un trandafir roșu ca simbol al pasiunii care vibra și cânta între ei.

Noua ei garderobă începuse să sosească, în fiecare zi fiind livrate câteva haine. Nimic nu putea face o femeie să se simtă în

stare de orice, ca niște haine năucitor de frumoase. Prietenii lui Stephen o făceau să se simtă cât se poate de bine-venită. Și, pe lângă asta, evenimentele pe care le alesese Stephen erau toate la fel de plăcute. În ciuda remarcilor lui frivole legate de faptul că trebuie să știi să joci bine jocul social, în mod evident se hotărâse să nu-și piardă timpul și-așa limitat cu lucruri care nu-i plăceau.

Unul dintre subiectele pe care nu le discutau era prima soție a lui Stephen. Când Rosalind admiră paravanul frumos brodat din fața căminului din salonașul ei, Stephen spuse scurt că fusese făcut de Louisa. După aceea, Rosalind începu să ia în seamă toate articolele brodate care erau împrăștiate prin casă, cum ar fi pernele și husele pentru scaune, o tapiserie minunată, un semn de carte cusut cu flori grațioase.

Rosalind examinează semnul de carte pe care îl găsi într-o Biblie, trasând cu degetul conturul cusăturilor de pe petalele delicate. Văzu cum arăta predecesoarea ei dintr-o schiță pastel înrămată. Louisa fusese cu adevărat frumoasă, cu un aer parcă din altă lume și mâini mici și tare pricepute.

Uneori, Rosalind se întreba dacă nu cumva Stephen se îmbolnăvisese de prea multă durere, după moartea Louisei. Văzuse cazuri în care pierderea soțului sau a soției iubite fusese urmată de însăși moartea partenerului rămas în viață. De fapt, bănuia că atunci când unul dintre părinții ei va muri, și celălalt îl va urma în scurt timp. Îi era imposibil să și-i închipuie pe Thomas și pe Maria despărțiți.

Puse înapoi bucata de țesătură brodată, în Biblia Louisei, unde marca Psalmul 23: „Că de voi și umbra în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești”.

Simți că se sufocă. Stephen știa ce înseamnă frica. Deși nu vorbise niciodată despre asta, ea îi putea simți prezența rece și neplăcută, poate pentru că trăise ea însăși cu teama în suflet. Dar cum putea să nu-i fie teamă, dacă nu credea în ceva înălțător? Avea atâtea temeri minore, dar și o credință ascunsă ce făcuse mereu parte din ea. Faptul că mergea înainte cu atâta calm, reușind să se bucure cu intensitate de viață, ori de câte ori putea, și să suporte durerea din ce în ce mai acută care îl rodea pe dinăuntru fără să se plângă era un semn al curajului lui Stephen.

Lăsa hotărâtă la o parte Biblia, alungându-și în același timp și gândul din minte. Apoi se întinse pe canapea și închise ochii. În curând, va trebui să se îmbrace pentru a merge la serata muzicală a lui Lady Cassell. Ca întotdeauna înainte de un eveniment social, se folosea de unul dintre trucurile Mariei, petrecând câteva minute pregătindu-se mental să fie fermecătoare și cât se poate de frumoasă.

Putea face atât de puțin pentru Stephen! Așa că, cel puțin, putea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a se asigura că el era mândru de ea.

Ziua treizeci și unu

În timp ce trăsura îi purta către serata muzicală de la Lady Cassell, Stephen se întrebă trist cât de corectă era estimarea celor treizeci și una de zile rămase după numărătoarea lui mentală. Se gândise că trei luni era minimul posibil și că va trăi mai mult de-atât. Dar acum începea să aibă îndoieli serioase că va reuși să treacă chiar și de a treia lună. Își considerase sănătatea un bun sigur, neluându-și în seamă trupul. Însă acum era dureros de conștient de ritmurile și funcțiile lui interne și de deteriorarea lui fizică de neoprit.

În curând va trece de niște granițe nevăzute și va fi atât de bolnav, încât nu va mai reuși să păstreze aparențele unei vieți normale. Iar dacă durerea va continua să crească, în cele din urmă, moartea va deveni o ușurare.

Dar el nu voia să moară. *Nu voia să moară!* Privi silueta bine definită a lui Rosalind profilată lângă fereastră. Erau atâtea lucruri pe care și-ar fi dorit să le afle despre ea! Atât de multe alte lucruri pe care ar fi vrut să le facă împreună cu ea și pentru ea! Ziua lui începea cu un zâmbet somnoros dimineața și se încheia cu un suspin ușor, în timp ce ea se cuibărea lângă el în pat. Deși apăruseră unele umbre în ochii ei de când cu vizita la St Katherine, întotdeauna avea un zâmbet în ei doar pentru el. Întotdeauna darnică și caldă. Trandafirul lui perfect.

Treizeci și una de zile, mai mult sau mai puțin. „Doamne, dacă ești, te implor, dă-mi mai multe!”

Trăsura se opri în fața Casei Cassell. Întârziaseră și putură auzi un clavecin, în timp ce valetul îi conducea înăuntru. Contele și contesa tocmai terminaseră prezentările și se îndreptau spre salon, unde concertul urma să înceapă, dar se întoarseră grațios pentru a-i saluta pe nou-veniți.

Lordul Cassell i se prezentă lui Rosalind, în timp ce soția lui, o femeie înaltă, distinsă, de vreo cincizeci de ani, îi întindea mâna lui Stephen.

— Ashburton, mă bucur că ai putut veni, spuse ea. Mor de nerăbdare să o văd pe noua ducesă, continuă ea, coborând vocea, ca și cum i-ar fi destăinuit un secret. Toată lumea vorbește că este frumoasă și fermecătoare.

— Cât se poate de adevărat, spuse el, aplecându-se spre mâna contesei. Ne cerem scuze pentru întârziere, am avut un cal care

șchiopăta. Ne puteți ierta și primi?

— Un duce poate întârzia oriunde, cu excepția sacrelor încăperi de la Almack, spuse contesa cu umor prefăcut.

— Este adevărat, dar să întârzii e semn de proastă creștere, zise el. Vino să o cunoști pe gazda noastră, draga mea, spuse el întorcându-se spre Rosalind, care râdea de o remarcă a lordului Cassell.

Rosalind se întoarse zâmbind. Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului, arăta cu adevărat răpitoare în seara aceea.

— Este o plăcere să mă aflu aici, Lady Cassell. Clavecinistul este divin.

Lady Cassell dădu să întindă mâna spre Rosalind, dar apoi o lăsă să cadă și păli de tot în timp ce o privea. Apoi, se prăbuși pe jumătate leșinată.

Fiind doar la un pas depărtare de ea, Stephen reuși să o prindă pe contesă ca să nu se rănească prăbușindu-se pe podeaua de marmură.

— Anne! exclamă lordul Cassell, repezindu-se către soția lui și preluând greutatea corpului ei de la Stephen.

— Sunt... sunt bine, Roger, șopti ea, bătând din gene. Ajută-mă să ajung în bibliotecă. Ashburton, te rog să vii și dumneata, spuse ea. Și soția dumatăle, continuă ea, cuprinsă de un frison când o privi pe Rosalind.

Stephen și Rosalind schimbă priviri uimite, după care Stephen îl ajută pe lordul Cassell să o transporte pe femeia leșinată în biblioteca aflată lângă foaier. În timp ce soțul ei o așeza pe sofa, majordomul îi turnă un pahar de coniac, după care se retrase, la un semn al contelui.

Lady Cassell luă o gură de coniac și culoarea îi reveni în obraji.

— Îmi cer scuze că v-am speriat pe toți, spuse ea, îndreptându-și privirea spre Rosalind. Doar că semeni – semeni *ciudat* de mult – cu sora mea mai mică, Sophia. Numele meu de domnișoară este Westley. Oare e posibil să fim rude?

— Nu... nu știu, spuse Rosalind crispată. Sunt un copil găsit, am fost adoptată pe când aveam trei ani.

— Când? Unde? întrebă contesa pe un ton strident.

Rosalind se așeză într-un scaun și mâinile i se încleștară pe brațele acestuia.

— Am fost găsită în apropierea portului, aici, în Londra, în vara anului 1794.

În liniștea care se lăsă, se puteau distinge foarte bine notele suave ca de clopot ale sonatei de Mozart cântate în salon.

— Doamne Dumnezeule! spuse Lady Cassell, privindu-și soțul și ducându-și o mână la piept. Roger, crezi că ar putea fi posibil?

Rosalind stătea nemișcată, ceea ce-l făcu pe Stephen să se gândească la faptul că arată ca un iepure care încearcă să evite o vulpe. Așa că merse să stea lângă scaunul ei, coborându-și o mână pe umărul ei pentru a o liniști.

— Povestește-ne despre sora dumitale, îi spuse el contesei.

— Sophia s-a căsătorit cu un francez, Philippe St Cyr, contele du Lac. Au murit amândoi în timpul Regimului Terorii. Au avut o fiică, Marguerite, în vârstă de trei ani și jumătate pe vremea aceea. Am presupus că și copilul trebuie să fi murit, spuse Lady Cassell, aplecându-se imediat în față. Semeni foarte bine cu Sophia, ducesă, doar că ai ochii căprui, exact ca ai soțului ei,

Philippe. Ți amintești cum ai ajuns la Londra?

— Nu, spuse Rosalind făcându-se mică în scaun, cu fața pământie și scuturând ușor din cap.

Clavecinul grăbi tempoul, iar notele deveniră mai rapide și acute.

— Se pare că a traversat Canalul cu o femeie în vârstă, care a murit de îndată ce au acostat pe chei la Londra, spuse Stephen, privindu-și îngrijorat soția. Rosalind a supraviețuit căutând mâncare prin gunoaie câteva săptămâni, până când a fost adoptată de Thomas și Maria Fitzgerald. În plus, am aflat de curând că vorbește un pic franceza, când este pe jumătate adormită, deși nu a învățat niciodată această limbă în mod oficial.

— Deși suferea de inimă, bătrâna noastră doică, doamna Standish, a plecat în Franța cu Sophia, întrucât sora mea își dorea ca fetița ei să vorbească engleză, spuse Lady Cassell așezându-și paharul de coniac deoparte, cu o mână nesigură, și vocea i se frânse. În ultima scrisoare pe care am primit-o, Sophia mi-a scris că fiica ei vorbea foarte bine atât franceză, cât și engleză. Era... era foarte mândră de cât de isteată era fetița.

— Ar putea fi o coincidență, Anne, spuse lordul Cassell în timp ce examina chipul lui Rosalind. Au trecut aproape treizeci de ani de când nu ți-ai mai văzut sora, poate că exagerezi asemănarea cu ea.

Tot ce se poate, dar Stephen putea observa o asemănare între Rosalind și contesă, care avea aceeași constituție, cu părul în nuanțe de argintiu, blond-roșcat și șaten-deschis.

— Soția mea își amintește foarte puține lucruri de dinainte de adopție, dar ce își amintește este o batistă de copil, brodată cu

flori, purtând inițiala M și un leu stilizat în colțurile opuse, spuse el, apăsând puternic pe umărul lui Rosalind în timp ce răspundea în locul ei.

— Leul de pe blazonul St Cyr! Mama mea a brodat două astfel de batiste pentru bebelușul lui Sophie, spuse Lady Cassell, întinzându-i lui Rosalind mâna, cu lacrimi în ochi. Dragul meu copil, tu ești nepoata mea. Trebuie că doamna Standish te-a salvat și te-a adus înapoi în Anglia. Marguerite...

— Nu îmi spune așa! exclamă Rosalind, ieșind din muțenia ei.

— De ce nu? o întrebă Stephen calm.

Pe măsură ce muzica se auzea în crescendo, Rosalind se ridică în picioare și începu să meargă agitată prin cameră.

— Când am fugit, soldații au venit după noi. Mi s-a spus... mi s-a spus să nu-mi declar niciodată adevăratul nume. Niciodată.

— Fugeai de la palatul du Lac? întrebă Lady Cassell. Era casa familiei tale, situată în afara Parisului, un palat enorm din piatră albă cu turnuri și un lac cu lebede.

— Lebede. Dumnezeule, îmi amintesc lebedele. Îmi plăcea să le dau de mâncare, spuse Rosalind oprindu-se din mișcare ca fulgerată, apoi aplecându-și capul și atingându-și mijlocul frunții cu degetele. Îmi... îmi aduc aminte că am fugit în camera copiilor să o caut pe Sandy. Țipam și ea mi-a dat o palmă peste față ca să mă opresc. Mi-a spus că nu trebuie să fac nici un zgomot, deși ea plângea. Nu o văzusem niciodată plângând.

— Ce se întâmplase de țiipai? Îți făceau rău soldații? întrebă Lady Cassell ezitând.

— Am coborât cu Sandy pe scări, spuse Rosalind crispată,

fără să răspundă la întrebări. Era în amurg. Lângă ușa din spate erau niște haine ale servitorilor. Sandy a luat două dintre ele și am plecat. Pe drum, am trecut pe lângă lac. Soldații împușcaseră lebedele și trupurile lor pluteau pe apă, continuă Rosalind cu voce tremurată. Am fugit până când a început să mă doară într-o parte și nu am mai putut continua, dar cum încă se mai auzeau strigăte în urma noastră, Sandy m-a luat în brațe și am mers mai departe. Mi-a spus din nou că nu trebuie să spun nimănui numele meu adevărat. Și că trebuie să fiu foarte, foarte cuminte ca să nu ieșim în evidență pe drumul nostru către Anglia. D... dar Sandy nu se putea opri din plâns.

— Fata trebuie să fi văzut și alte lucruri oribile, Anne, spuse lordul Cassell cu voce scăzută, astfel încât Rosalind să nu-l poată auzi. N-o mai întreba nimic altceva.

Aprobând în tăcere, Stephen se îndreptă spre Rosalind și îi cuprinse umerii crispați, apoi o conduse spre o sofa și se așeză lângă ea, lăsând-o să își ascundă chipul la pieptul lui și să înceapă să plângă disperată.

— Mă întreb ce s-a întâmplat exact cu Sophia și Philippe, murmură contesa, pământie la față.

— Ceva rapid și groaznic, spuse soțul ei pe un ton funest. Măcar putem fi recunoscători că s-a întâmplat repede.

Stephen o strângea pe Rosalind lângă el, întrebându-se ce alte orori mai erau încă închise în mintea ei. Nu era de mirare că fugise de paznicul în uniformă de pe cheiul Londrei, și nu era de mirare nici că devenise atât de obișnuită să se distanțeze de orice durere și să se transforme în fiica adoptivă perfectă și în soția perfectă.

El acceptase bucuros firea ei generoasă, întrucât făcea

lucrurile mult mai simple pentru el. Dar fusese atât de egoist că nu examinase mai îndeaproape semnele de durere pe care le observase de fiecare dată când era adus în discuție subiectul originilor ei. Ar trebui să le cumpere soților Fitzgerald fiecare teatru din Londra, ca semn de recunoștință pentru ceea ce făcuseră pentru Rosalind. Și nu doar pentru faptul că o adoptaseră, ci și pentru dragostea lor permanentă care îi vindecase măcar o parte din rănilor emoționale.

Din salon răzbătu un ropot de aplauze, de îndată ce partitura pentru clavecin luă sfârșit. Apoi, acestea se pierdură pe măsură ce o nouă bucată muzicală debuta și notele începeau să plutească fericite în aer, în total dezacord cu starea de spirit din bibliotecă.

Suspinele lui Rosalind începură să se domolească.

— Vrei să mergem acasă, draga mea? o întrebă Stephen, punându-i o batistă în mână.

— Nu încă, spuse ea, ridicându-se și ștergându-și nasul, cu o expresie goală în ochii de obicei liniștiți. Îmi pare rău, Lady Cassell. Mi-aș dori să-mi amintesc mai multe.

— Draga mea fetiță, eu ar trebui să-mi cer scuze că te-am făcut să-ți reamintești asemenea lucruri groaznice, spuse mătușa ei, cu un zâmbet amar. Te-am regăsit și asta chiar este o mare binecuvântare.

Stephen îndepărtă cu blândețe firele de păr umede de pe chipul lui Rosalind.

— Așadar, Rosalind este contesa du Lac. Are rude de partea franceză a familiei ei?

— Cred că are niște veri, răspunse lordul Cassell, căzând pe gânduri. Acum, că Bonaparte a plecat și regele francez este din

nou pe tron, probabil că soția dumitale este o moștenitoare bogată.

Tot ce se putea. Dar Stephen se îndoia că existau destui bani în toată Franța pentru a compensa suferințele îndurate de Rosalind.

15 Referință la pilda cu oile și caprele din Biblie, unde se subliniază importanța faptelor bune: oile sunt identificate cu binele, în timp ce caprele cu răul. (Matei 25, 31-46). (n.tr.)

16 Dimpotrivă (în lb. Franceză, în original)

capitolul 27

Timp de ani de zile, Rosalind se întrebese oare cine ar fi putut să o aștepte la Londra pe fetița care nu-și mai încheiase niciodată călătoria, dar nu-și putuse închipui că o aristocrată ca Lady Cassell ar putea fi sora mamei ei.

— Te rog, povestește-mi despre familia dumitale, Lady Cassell, o rugă ea pe mătușa ei regăsită. Sau mai degrabă despre familia mea.

— Spune-mi mătușă, o îndemnă contesa, părând ușurată să se întoarcă din trecut în prezent. Am un frate mai mic, contele Westley, căsătorit, cu patru copii. Reședința familiei se află în Leicestershire. Eu și Roger avem doi fii și o fiică, precum și trei nepoți, iar reședința noastră se află în Suffolk, spuse ea mângâind genunchiul soțului ei, un semn de intimitate care nu ar fi trebuit făcut niciodată în public. Avem o grămadă de veri. Și, desigur, este mama mea, văduva Westley. Trăiește în Richmond și starea ei de sănătate este foarte delicată. Trebuie să o vizitezi cât de curând, Marguerite.

— Eu mă numesc Rosalind, rosti ea cu vehemență, simțind o repulsie puternică la auzul numelui francez. Așa mi s-a spus în cea mai mare parte a vieții mele și nu vreau să mi-l schimb.

— Cum dorești, draga mea, spuse mătușa ei, împăciuitoare. Acum povestește-mi despre oamenii care te-au adoptat, familia Fitzgerald, parcă așa zicea Ashburton că le spune. Este vorba despre familia nobilă irlandeză?

— Părinții mei sunt actori ambulănți, spuse Rosalind brusc. Am fost crescută în lumea teatrului și am călătorit prin West Midlands în cadrul unui circuit teatral.

— O, exclamă Lady Cassell ușor. Auzisem niște zvonuri, dar... Ei bine, sunt convinsă că familia Fitzgerald este una de oameni cât se poate de decenti.

— Ei sunt familia mea, Lady Cassell, spuse Rosalind. Când îmi voi reveni de pe urma șocului, voi fi foarte bucuroasă să vă fi regăsit. M-am întrebat adesea despre familia mea adevărată, continuă ea pe un ton mai potolit, sesizând nuanța defensivă pe care o folosisese mai devreme. Dar Thomas și Maria m-au crescut doar din bunătațea inimii lor.

— Sunt mândru să fac parte din familia lor, interveni Stephen.

— Atunci și eu voi fi, spuse Lady Cassell, aplecându-se în față. Va însemna atât de mult pentru mama mea să știe că fiica lui Sophie este în viață! O să merg chiar eu mâine să-i spun, ca să nu fie copleșită de veste. Vrei să vii la Richmond o zi după aceea? Mi-ar plăcea să-mi invit acolo și copiii, precum și familia fratelui meu.

Rosalind privi în direcția lui Stephen, neputându-se decide.

— Vom veni, dar te rog, am dori o întâlnire restrânsă, spuse

el, strângând-o protector de mână.

Ea fu ușurată că Stephen înțelesese fără să fie nevoită să îi explice. Doamne Dumnezeule, avea o bunică! Și mătuși, unchi, veri, reședințe de familie. Era mai mult decât putea suporta.

— Acum putem merge acasă, Stephen? șopti ea.

— Desigur, răspuse el, ajutând-o să se ridice. Vă rugăm să ne scuzați, Rosalind are nevoie de odihnă. Vă rog să ne dați de știre exact când și unde trebuie să venim în Richmond, spuse el către gazdele lor.

Lady Cassell dădu din cap aprobator, apropiindu-se apoi de Rosalind.

— Mi-am iubit foarte mult sora mai mică, spuse ea cu blândețe. Nici nu-ți pot spune cât de bucuroasă sunt că o păticeică din ea a supraviețuit prin tine, continuă ea, sărutând-o pe Rosalind pe obraz cu buze calde.

Rosalind reuși să-i zâmbească, dar era mult prea năucită pentru a face orice altceva. Probabil că mai târziu se va putea bucura de cele întâmplare în această seară, dar nu acum.

Nu încă.

Stephen păstră tăcerea, plin de empatie, în timp ce făcu semn după trăsură, o duse pe Rosalind acasă și o dezbracă de haine, apoi se dezbracă și el, stinse lumânările și se strecură în pat lângă ea. Rosalind se cuibări în îmbrățișarea lui, regăsind acel confort primitiv în atingerea pielii lui.

— Cum te simți? murmură el, lipind-o de trupul lui.

— Uimită, golită pe dinăuntru, spuse ea, reușind să-și pună ordine în gânduri în timp ce bâjbâia după un răspuns sincer. Cine sunt oare? Nu sunt de fapt Rosalind Fitzgerald, iar

Marguerite St Cyr a murit acum mulți ani.

— Ești cu siguranță ducesa de Ashburton, spuse el, și mâna lui caldă alunecă pe spinarea ei. Și, fără îndoială, ești soția mea.

Cât de norocoasă era să-l aibă lângă ea! Teroarea gândului că era vânată rămăsese cu ea asemenea unui vis urât, dar în brațele lui Stephen se simțea în siguranță. Se întrebă pentru o clipă ce alte amintiri erau închise în mintea ei, alungând apoi cu hotărâre gândul.

— Ce coincidență extraordinară că mi-am întâlnit mătușa în acest fel!

— Nu chiar, spuse el pe un ton firesc. Dacă nu ai fi fost de viță nobilă, nu ar fi trebuit să părăsești Franța. Dată fiind puternica asemănare cu mama ta, ar fi fost doar o chestiune de timp până când cineva te-ar fi recunoscut odată ce intrai în rândul lumii mondene.

Și când te gândești că se hotărâse să facă asta de dragul copilului pe care îl purta în pânțele!

Ea își duse mâna la abdomen. Cât de curând, va fi trecut destul timp și va putea să-i spună și lui Stephen.

— Dacă chiar sunt o contesă franceză, nu ai făcut o afacere atât de proastă căsătorindu-te cu mine, spuse ea, trecându-i acest gând ironic prin minte. Este aproa-pe amuzant.

— Știam că făcusem o afacere bună cu mult înainte de această noapte, spuse el îmbrățișând-o cu un gest blând. Sper că, acum că îți cunoști originile, nu te vei mai gândi că nu ești vrednică să-mi fii soție. Oricum, ideea era o absurditate, știi bine.

Doar faptul că-și cunoștea acum originile nu avea cum să facă să dispară peste noapte efectul anilor de ocară și batjocură

îndurați ca actriță, dar era un început.

— Sunt contesă de drept, spuse ea zâmbind vag în întuneric. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu asta. Oare ce va spune familia... mea? zise ea, oprindu-se apoi. Oare ce va spune familia Fitzgerald?

— Sunt încă familia ta, trandafirul meu micuț, spuse el încet. Ești norocoasă să ai mai multe familii acum: una din naștere, una adoptivă și una prin căsătorie.

O înveseli gândul că noul ei statut o va face ceva mai acceptabilă pentru familia Kenyon. Oare se va domoli Claudia? Rosalind oftă. Probabil că însemna prea mult să sperie asta.

— Trebuie să fie greu să descoperi cine îți sunt părinții și să afli în același timp că probabil au avut parte de o moarte violentă, spuse Stephen, interpretându-i greșit oftatul. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, continuă el, sărutându-i tâmpla. Părinții tăi sunt liniștiți acum. Deși este dreptul tău să-i jelești, cel mai bun omagiu pe care li-l poți aduce este propria ta viață și fericire.

Ea știa că el avea dreptate. Și totuși, în întuneric, durerea pe care o resimțea în legătură cu proaspetele ei amintiri se suprapunea cu realitatea sfârșitului apropiat al lui Stephen pentru a forma un întreg de nesuportat. Își înfășură brațele în jurul lui, simțindu-l cald și puternic lângă ea și cât se poate de viu. Era însă prea slab, căci îi simțea coastele proeminente apăsându-i sânii. Oare cât timp le mai rămăsese?

— Nu vreau să rămân singură, șopti ea fără să vrea, deși nu putea vorbi despre asta.

— Nu pot fi cu tine mereu, spuse el, depunând un sărut blând și intim pe gâtul ei pulsând, dar sunt cu tine acum, continuă în

timp ce buzele i se mișcară peste ale ei, alinând-o.

Își dădu seama că el țesea un văl protector în jurul ei folosindu-se de acea putere primitivă, atingând-o în feluri în care cuvintele nu o puteau face. Doamne sfinte, ce-o să se facă fără el?

Gura ei se deschise sub a lui, într-o rugămintă mută de consolare. Mâine avea să fie mai puternică, dar astăzi avea nevoie de el cu o disperare care o făcea să se rușineze.

Stephen înțelese și săruturile și îmbrățișările lui deveniră mai profunde, transformându-se din protector în iubit. Ea simți cum pasiunea începe să-i încălzească trupul rece. Trecutul se estompă, fără a fi însă uitat, dar ostoit în mare măsură de dorința din ce în ce mai insistentă.

Încă de la început, trupurile lor se recunoscuseră ca doi parteneri perfecți. În această seară, el își folosea cunoștințele intime despre ea asemenea unui virtuoz care cânta la un instrument iubit, creând o melodie delicios de senzuală, care se compunea puțin câte puțin într-un crescendo de patimă.

Și când răsuflarea ei deveni sacadată și aspră, el umplu golul din ea, posedând-o cu o tandrețe atât de sălbatică, încât aproape că-i venea să creadă că era dragoste. Împreunarea trupurilor lor începu să-i vindece rănile proaspete din suflet. El era Stephen, soțul ei, tatăl copilului ei și iubirea ei.

Dansul etern se încheie cu un extaz lung și profund care îi umplu fiecare fibră din trup cu căldură. O, Doamne, oare de câte ori avea să-l mai țină astfel în brațe, împărtășind cu el acea nebunie a împlinirii și pacea care urma? De câte ori avea să mai guste aroma sărată a pielii și să simtă puterea brută a pasiunii lui?

Își opri lacrimile în timp ce începeau să-și recapete răsuflarea și trupurile li se destinseră într-o îmbrățișare blândă. Deocamdată, de fiecare dată când avea nevoie disperată de Stephen, el era acolo.

— Dormi bine, micuță Marguerite, murmură el.

Deși cuvintele ar fi trebuit să o aline, ele trecură de mulțumirea ei de suprafață pentru a scoate la iveală amintiri îngropate și mai adânc în mintea ei. Auzi aceleași cuvinte spuse în șoaptă de o englezoaică, în timp ce se refugia cu copilul într-un hambar. Imaginile începură să i se succedă cu repeziciune prin minte, fierbinți ca lava unui vulcan.

— Doamne Dumnezeule, exclamă ea cu răsuflarea întretăiată și cuprinsă de groază. Am... am în fața ochilor imaginea părinților mei murind.

— Ai fost de față? întrebă Stephen șocat, strângând-o și mai puternic în brațe.

Ea încuviință din cap și simți cum i se răcește întregul trup.

— Au venit soldații, brute cu mintea încețoșată de alcool. Aveau sticle de vin în mâini și au dat buzna în salon, unde mama și tata își luau cafeaua după cină. Eu ar fi trebuit să mă aflu în camera copiilor, dar mă ascundeam în balconul pentru muzicanți, cu păpușa mea Minette. Obișnuiam să fac des asta.

— Ce voiau soldații? întrebă el cu voce calmă și egală.

— Au... au spus că doamna ghilotină dorea să facă cunoștință cu toți aristocrații, spuse ea agitându-se în îmbrățișarea lui. Tata a protestat, spunând că fusese întotdeauna un prieten al revoluției, dar un soldat l-a lovit și el a căzut. Mama a țipat și a încercat să ajungă la el, dar soldații au prins-o. „*Très belle aristo putain*”¹⁷, a spus unul dintre ei și toți au început să râdă.

„De ce să irosim una ca ea cu doamna ghilotină, a spus un altul, când putem să-i venim de hac chiar aici?” Rosalind simți cum inima îi bătea cu putere, înecând lumea de afară și lăsând-o singură cu amintirile ei. Au... au trântit-o pe mama pe podea și au început să-i smulgă hainele.

— Ce nenorocire că a trebuit să fii martoră la așa ceva! spuse Stephen ținându-și răsuflarea.

Teroarea rămasă prizonieră în interiorul lui Rosalind timp de atâția ani ieși la iveală în erupții cu intensitate de staccato.

— Soldații uitaseră de tata, așa că el s-a ridicat împleticindu-se și s-a îndreptat spre o măsuță. Ascunsese un pistol în sertarul ei, îngrijorat fiind de luptele de stradă. L-a scos de-acolo și a spus... Rosalind începu să se răsucescă frenetic, asemenea unui animal prins în capcană. A spus: „Dumnezeu să mă ierte, Sophie” și apoi... apoi...

Dar vocea i se frânse și nu mai putu vorbi până ce nu auzi vocea lui Stephen încurajând-o.

— Nu-ți fie teamă, draga mea. Orice s-ar fi întâmplat, acum ești în siguranță.

Ea închise strâns ochii, dorind să-și șteargă scena care-i ardea creierul.

— A... a împușcat-o pe mama în inimă, spuse ea cu o voce plină de durere. Arma a făcut un zgomot atât de puternic, iar fumul mi-a intrat în ochi. Nu am înțeles prea bine nici când a încetat să se mai miște și să opună rezistență. Chipul ei era atât de... liniștit. Dar soldații erau furioși. „Porcul ăsta a omorât-o pe târfă înainte să ne putem bucura de ea”, a urlat unul dintre ei. Apoi, soldatul a scos sabia și... și i-a tăiat gâtul tatei, spuse Rosalind cu răsuflarea întretăiată.

Stephen înjură printre dinți din nou, apoi îi lipi capul de corpul lui cald pentru a o proteja de teroarea din propria ei minte.

Ea își dădu vag seama că nu și-ar fi putut aminti toate aceste lucruri dacă nu s-ar fi simțit atât de în siguranță cu Stephen.

— Era sânge peste tot, râuri de sânge, așa că am început să țip. Conducătorul lor a ridicat privirea și m-a văzut. „Pe copila aristocraților o cheamă Marguerite. Aduceți-mi-o, urlă el. Se va potrivi numai bine în locul mamei ei.” Doi dintre soldați au început să caute o cale de acces către balcon. „Venim, Marguerite”, a spus unul dintre ei. Era ceva groaznic în vocea lui... Am fugit să o găsesc pe Sandy, spuse ea tresărind din nou cu râsuflarea întretăiată, și... restul îl știi...

Se agățase atât de puternic de Stephen, încât îi putea simți inima bătând. Sau poate că era inima ei.

— Este o poveste îngrozitoare, micuț trandafir, spuse Stephen cu o voce blândă ca un balsam. Mi se rupe inima să știu că ai fost martoră la așa ceva. Totuși, măcar s-a terminat repede. Tatăl tău a avut curajul și prezența de spirit să o salveze pe mama ta de la o suferință de neîndurat. Trebuie să o fi iubit foarte, foarte mult, spuse el mângâindu-i părul ei umed și încurcat.

Rosalind se gândi la decizia rapidă și înspăimântătoare pe care tatăl ei fusese forțat să o ia.

— Nu numai că a scutit-o de asta, ci și-a asigurat o moarte rapidă și pentru el, zise ea pe un ton nesigur.

— Tatăl tău a fost un om curajos, murmură Stephen. Nu știu dacă eu, unul, aș fi avut curajul să apăs pe trăgaci.

— Te îndoiești de curajul tău, când înfrunți moartea zi de zi cu perfectă stăpânire de sine și demnitate? spuse ea cu blândețe.

Ești cel mai curajos bărbat pe care-l cunosc.

— Nu sunt cel mai curajos, dar sunt unul dintre cei mai norocoși, pentru că dintre toate locurile din Anglia unde aş fi putut alege să hoinăresc, te-am găsit pe tine, rosti el sărutându-i tâmpla.

Tandrețea lui era chiar mai mare decât atunci când făcuseră dragoste mai devreme. Încet-încet, Rosalind începu să se relaxeze.

— Mă bucur că mi-am amintit, spuse ea, gândind cu voce tare și surprinsă de propriul sentiment de ușurare. Toată viața mea am știut că mă pândesc monștri din colțurile cele mai întunecate ale minții mele. Acum îi cunosc.

— Monștrii nu pot supraviețui în lumină, spuse Stephen, întorcând-o cu spatele și lipind-o strâns de el. Dormi, micuț trandafir. Ești în siguranță.

Simțindu-se cu adevărat în siguranță în grija lui, ea căzu într-un somn greu, fără vise.

17 „*E foarte frumoasă târfa asta aristocrată*” (în lb. Franceză, în original)

capitolul 28

Fulgii moi și grei de zăpadă se învolburau prin aer, făcând peisajul din ținutul nordic cu atât mai dezolant. Iarna venea devreme în Scoția. Michael privea pe fereastră, admirând zăpada, luând din când în când câte o gură din cana cu puncti fierbinte.

Cineva i se alătură la fereastră, cu o cană similară în mână. Fără să se uite, știu că era George Blackmer. Peregrinările lor

prin Anglia creaseră între ei o camaraderie ciudată, care deși nu se ridicase la gradul de prietenie, prezenta cel puțin o anumă familiaritate.

— Crezi că vom fi blocați aici de zăpadă? întrebă Blackmer.

— Se poate, dar doar pentru o zi sau două, nu mai mult, spuse Michael oftând, obosit peste măsură. Dar furtuna e un semn că ar trebui să renunțăm și să ne îndreptăm spre sud.

— Nu mă gândeam că te vei da bătut, spuse doctorul, sec.

— Uneori, trebuie să renunți. Poți să spui că e superstiție de soldat, dar întreaga expediție a fost blestemată. Căutăm de săptămâni bune și întotdeauna ne nimerim în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, spuse Michael luând încă o gură de punci, dorind să-i simtă căldura. Iar prostia cea mai mare a fost să urmărim tocmai până în Scoția o trăsură care se potrivea descrierii, dar care adăpostea alți călători. Trebuia să mă comport ca un om rațional și să aștept ca fratele meu să se întoarcă atunci când socotea el că a sosit momentul.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Pe parcursul săptămânilor petrecute împreună, Michael renunțase și mai mult la ideea de a-i spune că dorea să-l ducă pe Stephen să-l vadă un alt doctor.

— Nevoia de a face ceva, orice. Presupun că e ca un fel de formă primitivă de magie, ca și cum dacă fac eforturi să-l caut, fratele meu va trăi mai mult, se mulțumi el să spună.

În timp ce rostea aceste cuvinte, își dădu seama cât de prostească fusese speranța aceea instinctivă. Își privi apoi însoțitorul, fiind destul de obosit, încât să cedeze în fața unei curiozități nepoliticoase.

— De ce-ai venit atâta drum? Poate că Ashburton este cel mai

important pacient al dumatiale, dar îi neglijezi pe ceilalți.

— Din simț de responsabilitate sau poate dintr-un sentiment de vină, spuse doctorul, cu o grimasă. Dacă aș fi acționat altfel, ducele n-ar mai fi fugit.

— Dacă fratele meu este pe moarte, nu prea ai ce face în acest sens, spuse Michael, privind fix în adâncul căinii cu puncte fierbinte. Iar dacă diagnosticul tău a fost greșit și fratele meu e sănătos, nu va avea nevoie de tine.

— Poate că nu, spuse Blackmer clătănând din cap. Cu cât trece mai mult timp de când l-am văzut ultima oară, cu atât mai dificil îmi este să pot estima cum se simte acum. Pur și simplu, nu știu.

— Ești foarte cinstit pentru un medic. Majoritatea celor din breasla dumatiale preferă o stare de confuzie.

— Nu prea-ți plac doctorii, spuse Blackmer pe un ton direct. De ce?

— Pastile și poțiuni și scheme complicate pentru administrarea lor, spuse el ridicând din umeri. Bănuiesc că în mare parte cirul ăsta este menit să impresioneze pacienții, astfel încât să-i umfle punga doctorului. Eu am avut de-a face mai mult cu chirurghi, spuse Michael cu o jumătate de zâmbet, gândindu-se la Ian Kinlock. Cei pe care i-am cunoscut sunt genul de oameni însetați de sânge care abordează cazurile cu un cuțit și un zâmbet, așa că pot înțelege cu mai multă ușurință acest stil fără menajamente.

Urmă un moment lung de tăcere, în care priviră zăpada viscolită și noaptea care se lăsa cu repeziciune.

— L-am tratat pe bătrânul duce când era la moșie, dar nu l-am cunoscut niciodată. Cum era ca tată? întrebă apoi Blackmer.

Michael zâmbi strâmb, bucuros că doctorul nu știa cât de ironică era de fapt întrebarea.

— Era dificil.

— Mai bine un tată dificil decât nici unul.

Michael se gândi la bățiile pline de răutate pe care le suportase și la predicile usturătoare care erau chiar mai rele, la rânjetele umilitoare, și știu că Blackmer greșea. Să fii crescut de un om care ura însuși faptul că existi era mai rău decât să fii singur. Dar bănuia că era normal ca un copil găsit să idealizeze ceea ce nu avusese niciodată.

— Familia poate fi o binecuvântare sau un coșmar. Dumneata ai fost scutit de ambele.

Familia în care crescuse Michael fusese una de coșmar, în timp ce alături de Catherine găsisese paradisul. Așa că presupunea că această ordine era preferabilă celeilalte.

Catherine. Își dădu seama – simțindu-se învăluit de o puternică emoție – că-i era groaznic de dor de ea. Simțea nevoia să fie alături de ea și, în brațele ei, să uite o parte din durerea provocată de Stephen. Și desigur, să facă dragoste cu ea până când ajungeau amândoi fără puteri. Chiar înainte de a primi scrisoarea lui Blackmer și de a o șterge iepurește în urmărirea lui nebunească, ea tocmai îi spusese că a sosit momentul să se gândească să mai facă un copil. Iar el era dispus să se supună. Mai mult decât dispus.

Îi scrisese lui Catherine cu câteva zile în urmă, rugând-o să meargă la Londra și să se întâlnească acolo. Dacă Stephen nu era la Casa Ashburton, se puteau întoarce împreună la moșie. Stephen adora nenorocitul ăla de loc și probabil că alesese să se întoarcă acolo.

Stephen era pe moarte... Michael inspiră profund și încet, apoi se întoarce spre fereastră. Era momentul să se întoarcă acasă.

capitolul 29

Ziua douăzeci și nouă

O undă de durere îl făcu pe Stephen să se trezească de-a binelea din picoteală. Rămase nemișcat o clipă, măsurând intensitatea crizei care avea să urmeze. În noaptea de dinainte luase două pastile care îl ajutaseră să doarmă puțin, dar efectul lor trecuse acum.

Din fericire, Rosalind încă se bucura de somnul rezervat celor cu conștiința împăcată, cu brațul întins peste pieptul lui și cu fața ascunsă între umărul și gâtul lui. Se desprinsese încet din îmbrățișarea ei, făcând o pernă să alunece în locul lui.

Învățase – pe parcursul a numeroase nopți în care fusese chinuit de dureri – cum să se strecoare din pat fără să o trezească.

Dormitorul era rece, lăsând impresia că afară era mai degrabă iarnă decât toamnă. Bâjbâi prin întuneric, căutând scaunul pe care aruncase haina de casă din lână, apoi se îndreptă, pe pipăite, spre garderoba sa. După ce închise bine ușa în urma lui, scăpără o cremene ca să facă lumină.

Garderoba devenise refugiul lui în orele târzii din noapte, când trupul îl trăda și dorea să ascundă asta tuturor. În afara celor două șifoniere, a suportului pentru vasul de spălat cu ulciorul pentru apă, camera mai găzduia și fotoliul lui preferat și o carafă de lapte pe măsuta de lângă el. Hubble, care venise de la Ashburton Abbey cu câteva zile mai înainte, se arătase uimit

de prezența laptelui acolo. Valetul îl certase asemenea unei cloști că fugise de serviciile lui pentru o perioadă de timp atât de lungă.

Stephen mai luă o pastilă de opiu, cu un pahar de lapte. În unele zile, laptele era singurul aliment pe care-l suporta. Sorbi lichidul rece și trase de o parte și de alta draperiile care acopereau mica fereastră. Mai era puțin până în zori.

Peste câteva ore, urma să o ducă pe Rosalind la Richmond, să-și întâlnească bunica și celelalte rude. Ea își revenise cât de cât de pe urma obositoarelor descoperiri din seara anterioară, de la Casa Cassell. Deși ochii ei încă păstrau niște umbre, simțea că peste inima ei se așternuse o anume pace. Deși trecutul ei era unul tragic, nu mai era un mister.

Știind că nu va reuși să adoarmă până când pastila nu-și făcea efectul, se întinse în fotoliu și socoti în minte ce afaceri mai avea de rezolvat. Își făcuse testamentul, își plătitise toate datoriile și furnizase bani pentru toate filantropiile lui, pusese conacul Kirby pe numele lui Rosalind. Lăsa totul în ordine pentru succesorul lui. Peste câteva zile, urma să fie liber să se întoarcă acasă pentru a pune în ordine afacerile de la moșie.

Îi scrisese deja lui Michael în Țara Galilor, rugându-l pe fratele lui să vină la conacul de la moșie să se întâlnească acolo. Unele afaceri vor trebui făcute față în față cu moștenitorul lui. De asemenea, dorea să-și vadă fratele pentru ultima oară, deși asta va însemna un moment foarte de dureros pentru amândoi. De fapt, se gândise cât se poate de serios să nu-i spună lui Michael despre apropiata lui moarte. Voia să evite o scenă extrem de chinuitoare pentru amândoi. Dar își știa fratele destul de bine pentru a-și da seama că acesta nici nu îi va mulțumi, nici

nu îl va ierta că alesese calea cea mai ușoară.

Oare mai era vreo șansă să se apropie din nou de Claudia? Îi trimisese o scrisoare care îi fusese remisă fără a fi deschisă. Avea de gând să mai facă o încercare, dar nu era optimist în ceea ce privește răspunsul. Sora lui nu avea obiceiul să-și schimbe părerea, odată ce își formase una.

Durerea care-l măcina deveni dintr-odată violentă. Începu să respire cu greutate și paharul îi alunecă printre degetele inerte. Se târî, clătinându-se, din fotoliu, sperând să ajungă la timp la vasul de spălat. Dar nu reuși și se prăbuși pe podea, conștient, dar lipsit de apărare în fața durerii pustiitoare și a senzației violente de greață, pe măsură ce stomacul lui aproape gol încerca în van să se elibereze.

Încet-încet, senzația de greață se redusese, dar rămase slăbiciunea care îl paraliza. Iată că se întâmplase. Talerul balanței se înclinase, fără îndoială, în favoarea bolii. Stephen închise ochii disperat. În loc să fie un om sănătos cu crize de boală, era acum un om pe moarte care va trebui să lupte din greu pentru scurtele perioade de aparentă normalitate, care îl vor slei de puteri.

Oare va fi în stare să meargă la Richmond? Trebuia să poată, căci Rosalind avea nevoie să fie lângă ea cu ocazia primei întâlniri cu familia mamei ei. Concentrându-se la asta, își adună încet toate puterile, până se putu târî în patru labe. Tremurând de efort, se ghemui până când se simți în stare să se ridice în picioare agățându-se de fotoliu. Apoi se prăbuși pe perna tapisată, sperând că senzația de slăbiciune va dispărea.

Moartea era mai aproape acum, atât de aproape, încât ar fi putut să ia loc pe scaun și să înceapă o conversație cu ea. Oare

cum avea să fie moartea? Rai și muzică de harpă sau iad și flăcări? Sau poate o simplă uitare? Era cel mai mare mister, alături de acela al scopului vieții.

Cu o zi înainte îl vizitase pe bancherul lui în City of London¹⁸. Pe drum, trăsura trecuse pe lângă spitalul Sf. Bartolemeu, o clădire mare și neîngrijită, fondată în secolul al XII-lea.

Se uitase lung la clădirile întinse, dându-și dintr-odată seama că probabil mulți pacienți pe moarte erau închiși între pereții lor. Aproape că-i veni să-i spună birjarului să oprească. Voia să meargă înăuntru, să găsească un om aflat în pragul morții și să ceară să-i spună ce vedea sârmanul nenorocit. Poate că cineva de-acolo știa răspunsul, cunoștea ce înseamnă să mori și era dispus să-i împărtășească taina.

Dacă ar fi crezut că era o șansă cât de mică de a afla adevărul, chiar ar fi făcut asta. Dar bănuia că singurii care știau răspunsul nu i-l mai puteau destăinui.

Trupul își revenise puțin cât el rămăsese pierdut în gânduri. Dar chiar și așa, singurul lucru care îl determină să se ridice în picioare era faptul că știa că, dacă făcea un efort suficient de mare, va ajunge din nou în pat, în brațele lui Rosalind.

Ziua însorită părea să fie un semn de bun augur. Rosalind îi ținea mâna lui Stephen într-a ei, în timp ce trăsura îi purta către Richmond, o comunitate situată la vest de Londra, pe malul Tamisei. Astăzi, el arăta mai rău decât de obicei. Ea știa că el se trezise în timpul nopții căci o trezise când se întorsese, tremurând de frig. Fără să spună vreun cuvânt, se înfășurase efectiv în jurul lui, reușind să-l încălzească puțin câte puțin.

Cu toate acestea, starea lui de sănătate nu va mai putea fi

ascunsă. Oricine îl cunoștea va observa expresia pierdută a ochilor lui și cât de sfrijit era. Își controlează mânia pe care o simțea față de nedreptatea acestei situații. Dacă îi permitea vreodată mâniei să izbucnească, s-ar fi putut să nu mai reușească să o controleze.

Trăsura se legănă pe sub niște porți din fier deschise, pe o alee care șerpuia până în fața unei elegante vile în stil palladian

19.

— Ce casă frumoasă! spuse Rosalind când Stephen o ajută să coboare din trăsură.

— Încântătoare, într-adevăr, aprobă el în timp ce urcau scările de la intrare.

Ușa se deschise înainte ca Stephen să atingă ciocănelul și un majordom în vârstă se plecă în fața lor.

— Bine ați venit, Înălțimile Voastre, spuse el cu o expresie sobră, dar cu ochii însuflețiți de emoție.

Rosalind se pregăti mental. Jucase odată rolul unei fiice răătăitoare de mult pierdute, așa că ar putea juca din nou acel rol.

Pășiră în holul de la intrare, unde fură salutați de îndată de o femeie fragilă, mică de statură, cu părul alb și o față cu trăsături frumoase încrețită de zâmbet.

— Eu sunt bunica ta, copila mea, spuse bătrâna. Lasă-mă să te privesc.

Lady Westley își încleștă degetele subțiri pe mâna lui Rosalind, în timp ce o examina. Rosalind o privi și ea cu la fel de mult interes, deși se simțea mare și neîndemânică. În mod evident, statura înaltă nu o moștenise de la bunica ei.

— Anne avea dreptate. Semeni foarte mult cu Sophia, spuse

Lady Westley oftând, după ce termină să o examineze. Numai că nu ești ea, desigur, ești Rosalind.

Rosalind se aplecă și sărută obrazul palid, ca de pergament.

— Nu am avut niciodată o bunică, spuse ea. Nu știu exact ce să fac.

— Fă-mi pe plac, râse Lady Westley. M-am folosit fără milă de vârsta și de infirmitatea mea ca să petrec câteva minute singură cu tine. La urma urmei, nu primesc o nepoată nouă în fiecare zi, cu atât mai puțin una gata crescută și minunată, spuse ea. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori, Ashburton, deși au trecut ani buni de-atunci, continuă ea întorcându-se spre Stephen. Am cunoscut-o pe mama ta. Era o fată nebunatică, dar era bună la suflet. Mă bucur nespus că acum ești un membru al familiei noastre.

— Plăcerea e de partea mea, Lady Westley, spuse Stephen, cu un licăr de ironie în privire, la auzul mențiunii despre mama lui, făcând o plecăciune impecabilă.

— Am face mai bine să mergem să ne alăturăm celorlalți, înainte ca toți descendenții mei să vină fierbând aici, ca să-și întâlnească noua verișoară. Cei mai tineri consideră ca povestea ta este cât se poate de romantică, spuse Lady Westley strâmbându-se în timp ce-i conducea în salon. Încă n-au aflat că poveștile romantice nu sunt și cele mai confortabile.

Rosalind râse. Îi plăcea de bunica ei. Stephen deschise ușa salonului și, într-o clipă, toți trei fură înconjurați de lume. În mod evident, toate aceste rude necunoscute erau încântate să întâlnească un membru al familiei pierdut cu mult timp în urmă.

În timp ce Lady Cassell se ocupa de prezentări într-un mod cât se poate de eficient, Rosalind își dădu seama, pentru prima

oară de cînd era copil, că nu trebuia să dovedească nimic. Simțea că aici era locul ei prin naștere, iar acest drept era evident pe chipurile oamenilor din jurul ei, în statura lor, în culoarea părului și osatură. Merse de la o rudă la alta căutând semnele care indicau că erau neamuri. Unchiul ei, lordul Westley, era un bărbat masiv și plin de bună dispoziție. Oare această dispoziție veselă era o caracteristică de-a familiei Westley, care i se transmisese lui Rosalind prin intermediul mamei ei? Iar fetița aceea drăguță, care tocmai terminase școala, ar fi putut fi chiar Rosalind la șaptesprezece ani?

Pe măsură ce Rosalind râdea, vorbea și încerca să țină minte diferite nume, durerea legată de moartea părinților se îndepărtă, dispărînd și mai adînc în trecut. Trecuse prin nenorocirea de a-și pierde familia. Dar astăzi descoperea bucuria regăsirii unei familii.

Stephen rămase discret deoparte în timpul prezentărilor și a prânzului care urmă. Asta era ziua lui Rosalind, ceea ce era chiar un noroc, întrucît nu ar fi putut avea energia de a împărți atenția celorlalți alături de ea. În schimb, sorbi niște vin și mută de colo-colo mîncarea prin farfurie în timp ce își supraveghea soția emoționată. Aici se aflau alți oameni care i-ar fi putut oferi sprijin la momentul potrivit. Fiind contesă prin naștere și ducesă prin căsătorie, urma să fie în siguranță din toate punctele de vedere.

Se gîndi din nou cu cine ar fi putut ea să se recăsătorească. Vărul ei James, moștenitorul lui Westley, părea atît de impresionat, încît probabil că s-ar fi oferit pe loc dacă ea nu ar fi fost deja căsătorită. Tânărul Westley era cam de vîrsta ei și

părea un băiat de treabă. Da, se putea și mai rău.

Dar acesta nu era un subiect asupra căruia îi plăcea să insiste, așa că Stephen începu să examineze și restul grupului. Bunica lui Rosalind era așezată în fața lui.

— De îndată ce ne ridicăm de la masă, trebuie să mă conduci până în grădină, Ashburton, spuse văduva când li se întâlniră privirile. Un avantaj al vârstei este că-i pot porunci celui mai chipeș bărbat de față să-mi țină companie, și el nu poate refuza, spuse ea cu un licăr în ochii de un albastru spălăcit.

— Dar nu doresc să refuz, râse Stephen.

Și chiar asta era adevărul. Exuberanta petrecere de familie îl obosea, așa că o plimbare prin grădină era bine-venită.

Tânăra Cassandra o zbughi în sus pe scări pentru a-i aduce bunicii un șal, bastonul și câinele cel bătrân, o bestie plină de păr și demnitate. Stephen schimbă un zâmbet cu Rosalind aflată în celălalt capăt al camerei, apoi ieși afară alături de bătrână, în timp ce câinele se plimba adormit pe lângă stăpâna lui. Era o zi frumoasă de octombrie și soarele poleia frunzele, care-și schimbau culoarea, și florile de toamnă.

Cu o mână pe baston și alta pe brațul lui Stephen, Lady Westley îl conduse în grădină, o zonă frumos amenajată care cobora către Tamisa. Aleile șerpuite, inteligent concepute, păreau să facă grădina mult mai mare decât era de fapt. În ciuda toamnei târzii, florile erau răspândite peste tot.

— Aveți o grădină minunată, spuse el în timp ce admira un strat de flori sădit în fața unui perete de cărămidă scaldat de soare.

— E momentul de vârf al toamnei, cred, spuse ea. În curând va veni înghețul și îmi va ucide toate florile. Frunzele vor

cădeau și vânturile neîndurătoare ale iernii vor începe să bată pe râu.

Se opri să culeagă o crizantemă aurie și începu să-i răsucescă absentă tulpina.

— Îmi pare rău că nu voi apuca primăvara. Am trăit în casa asta jumătate din viața mea și în fiecare primăvară florile sunt mai frumoase decât în anul precedent.

— Vă mutați la vreunul dintre copii?

— A, nu. Voi fi moartă, spuse ea calmă.

— Cu siguranță că nu aveți de unde să știți asta, spuse el tresărind brusc.

— Ba da, spuse ea, aruncându-i o privire. Chiar știu.

— Sunteți bolnavă? întrebă el, gândindu-se că și ea trebuie să se afle într-o situație similară cu a lui.

— Vârsta, zise ea simplu. Trupul mi se erodează și chiar cu mare repeziciune. Probabil că aș fi murit mai devreme, dar se poate ca pe undeva să fi știut că urma să vină Rosalind.

Ajunseră la un spațiu deschis, cu o veche fântână de piatră în centru.

— Nu este durere mai mare ca aceea de a pierde un copil, spuse Lady Westley încet, în timp ce privea îngerășul vesel din al cărui vas apa se scurgea în bazinul căptușit pe margini cu mușchi. Nu îți revii niciodată. Niciodată. Faptul că am întâlnit-o pe Rosalind e ca și cum aș avea-o pe Sophia înapoi, spuse ea ducând crizantema la buze și lăsând-o apoi să cadă în apă, aproape de degetele dolofane de la picioarele îngerășului.

— Îmi dau seama că este o asemănare foarte mare între ele, dar Rosalind a avut o viață total diferită de cea a mamei ei, spuse el în timp ce mergeau pe alee.

— Când mă gândesc la copilul acela așa de mic, care căuta în gunoaie ca să aibă ce mânca, îmi îngheață sângele în vine, spuse Lady Westley scuturând din cap. Și închipuie-ți, o Westley pe scenă! continuă pe un ton mai potolit. Îmi doresc să o fi văzut.

— Rosalind este o actriță destul de bună, deși nu are acea pasiune de a juca pe care o au mulți actori, spuse el zâmbind, amintindu-și-o în rolul lui Caliban. Având în vedere că nici măcar ideea în sine nu v-a băgat în sperieți, ați fi fost plăcut impresionată de talentul ei.

— E greu să șochezi pe cineva de vârsta mea, spuse văduva cu un hohot de râs. Deși a avut o viață grea, tot seamănă cu fata mea. Am știut încă de când am văzut-o că are aceeași dispoziție veselă ca și Sophia.

— Nimeni nu știe asta mai bine decât mine, aprobă el.

Următoarea poieniță adăpostea o băncuță însoțită care oferea o panoramă minunată asupra râului.

— Să stăm aici puțin, spuse ea. Este locul meu preferat. Îmi place să privesc bărcile și barjele.

Se așezară pe bancă unul lângă altul și câinele se făcu ghem la picioarele văduvei.

— Sophia a fost cea mai mică, înțelegeți? spuse bătrâna. Aproape că am murit dându-i viață și poate că asta a creat o legătură specială între noi. Deși adevărul este că am o legătură specială cu toți copiii mei. Cu Anne, fiica mea cea mare, care se agită ca o cloșcă în ceea ce mă privește, și cu Richard, singurul meu fiu. Am avut noroc cu copiii mei.

Stephen simți din nou acea senzație de regret atât de familiară că nu avusese copii.

— Și ei au avut noroc cu dumneavoastră.

Ezită, gândindu-se dacă să continue sau nu. Lady Westley avea o credință și o seninătate pe care își dorea cu disperare să le înțeleagă. Nu era deloc potrivit să-i pui asemenea întrebări unei femei aproape necunoscute, dar nu avea pe cine altcineva să întrebe.

— Cum puteți fi atât de calmă când vă gândiți la apropiata dumneavoastră moarte?

— Moartea este o urmare normală a vieții, răspuse ea cu o privire oarecum uimită. Este ceva ce ni se întâmplă tuturor și nu este deloc un lucru rău.

— Și eu sunt pe moarte, spuse el cu o voce aspră, dar nu am același calm filosofic ca dumneavoastră.

— Înțeleg, spuse ea. M-am întrebat ce era ceea ce vedeam în ochii tăi în timpul prânzului. Priveai ca și cum ai fi fost cu un pas mai departe de toți ceilalți. Cât de avansată este boala?

El aprecie tonul ei perfect normal. Mulți oameni ar fi amuțit jenați, dacă le-ar fi spus așa ceva.

— Destul de avansată. Îmi mai rămân câteva săptămâni, în cel mai bun caz. Mă simt din ce în ce mai departe de viața obișnuită, cu fiecare zi care trece.

— Rosalind știe?

— I-am spus înainte să ne căsătorim, spuse el, încuviințând din cap. Se prea poate să nu fi acceptat cererea mea în căsătorie dacă asta presupunea că trebuie să mă suportе ani de zile, dar a fost dispusă să-mi țină companie cât timp mi-a mai rămas.

— Prostii. Este cât se poate de limpede că mariajul vostru nu este unul de conveniență, spuse ea. Moartea este cu mult mai grea pentru o persoană tânără cum ești tu, care nu este pregătită pentru asta. Și va fi și mai greu pentru Rosalind, continuă ea cu

o expresie îngrijorată. Dar moartea nu este sfârșitul drumului, să știi. Vă veți revedea.

— Chiar credeți asta? spuse el cercetându-i chipul.

— Nu cred, chiar știu asta, spuse ea cu un zâmbet liniștit.

— Cum așa? întrebă el cu intensitate. Cine vă dă o asemenea credință?

— Poate că nu mă vei crede dacă îți voi spune.

— Poate că nu, dar mi-ar plăcea să aflu.

Ea își încleștă mâinile deformate de artrită pe măciulia aurită a bastonului, în timp ce se gândea cum să-și formuleze răspunsul.

— După cum am spus mai înainte, aproape că am murit de febră după nașterea lui Sophie. Durerile erau îngrozitoare și eram înnebunită de frică, întrucât simțeam cum mi se scurge viața din trup. Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că ieșisem din corpul meu și că pluteam spre tavan. Îmi amintesc că am privit în jos la mine și mi-a părut atât de rău pentru sărmana femeie tânără care zăcea pe pat! Apoi am auzit pe cineva strigându-mă, m-am întors și am văzut-o pe mama, care murise cu cinci ani înainte. Nu mi-a venit să cred până când nu m-a îmbrățișat, spuse Lady Westley rotunjindu-și buzele. Este greu de explicat, având în vedere că nu aveam trup, dar cu toate acestea, mi-a plăcut mult îmbrățișarea. Îmi fusese atât de dor de ea! Apoi ea m-a luat de mână și m-a condus într-o grădină de lumină. Era cea mai frumoasă grădină pe care o văzusem vreodată. De-atunci, am încercat să o recreez, dar aceasta este doar o palidă amintire a ceea ce am văzut acolo, spuse văduva arătând în jur.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Stephen, fascinat, deși

nu prea convins.

— Erau și alți oameni acolo, și toți muriseră. Veniseră să mă facă să mă simt bine-venită și să mă ajute în caz că eram nedumerită, spuse ea zâmbind. Parcă era cea mai frumoasă serată din viața mea multiplicată de o mie de ori. În timp ce priveam în jur, am văzut că în centrul grădinii se afla un templu de cristal, care strălucea mai puternic decât restul grădinii. Îmi doream să intru în templu. Simțeam dragostea care emana din el, continuă ea cu o expresie pierdută, mistuită de dor.

— Ați intrat în templu?

— Nu, spuse ea clipind, reîntoarsă în prezent. Am auzit un copil plângând și am știut că era bebelușul meu nou-născut. Apoi, dintr-odată, eram în camera copiilor cu infirmiera, care o ținea în brațe pe fiica mea care urla din toți răunchii, spuse văduva, zâmbind. Nu era prea drăguță atunci, cu fețișoara roșie și țipând ca din gură de șarpe. Mă neliniștea ideea că ar putea crește fără să-și fi cunoscut mama. Am plutit apoi printr-un perete în camera următoare și i-am văzut acolo pe Anne și Richard făcuți ghem într-un colț. Ea îl mângâia pe spate, spunându-i că mama va fi bine cu siguranță, dar și ea plângea.

Câinele începu să scheaune și văduva se aplecă și începu să-l mângâie pe cap, până ce animalul se liniști.

Apoi m-am regăsit din nou în camera mea, tot plutind aproape de tavan. Soțul meu, James, se afla acolo lângă pat, ținându-mă de mână, fără vreo vorbă. Lacrimile îi curgeau pe față. Nu-l mai văzusem niciodată plângând. Căsătoria noastră fusese aranjată, înțelegeți? continuă ea privind spre Stephen, dar a ieșit mai bine decât majoritatea căsătoriilor de acest fel, ne-am înțeles bine, zise ea dintr-odată cu un zâmbet răutăcios, atât în

pat, cât și în afara lui, dar nu știusem până atunci că James mă iubea. Nu era genul de bărbat care să-ți recite poezii sau să-ți spună cuvinte romantice, dar puteam să simt iubirea din el. Strălucea în el aceeași lumină pe care o văzusem în grădina pe care tocmai o părăsisem. Iar atunci mi-am dat seama că aveam o alegere de făcut, spuse ea, ridicând din sprâncene. Puteam să mă întorc în grădină sau să mă întorc la familia mea.

— Cu siguranță, nu era o alegere prea grea să rămâneți cu soțul și copiii dumneavoastră, afirmă Stephen examinându-i expresia în încercarea de a înțelege.

— Nu știu dacă mă poți crede sau nu, dar *a fost* o alegere dificilă, spuse ea încet. Niciodată nu mă simțisem atât de liniștită, de împăcată ca în grădina aceea. Erau acolo oameni pe care îi iubeam și atâtea lucruri de învățat, dar știam că familia mea avea nevoie de mine și că grădina va fi mereu acolo, așteptându-mă. Am întins mâna și l-am atins pe James. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram din nou în patul meu, udă de transpirație și cuprinsă de febră și că medicul îmi spunea că fusesem în stare de inconștiență timp de trei zile.

— Deci totul a fost un vis, spuse Stephen dezamăgit.

— Ți-am spus că nu mă vei crede, spuse ea ridicând din umeri. Nu are nici un sens, desigur, dar în grădina aceea, regulile rațiunii nu funcționau. Tot ce-ți pot spune este că l-am întrebat mai târziu pe soțul meu dacă stătuse lângă patul meu ținându-mă de mână și plângând și el a recunoscut asta, roșind violent. E greu de explicat cum aș fi putut ști asta dacă fusesem în stare de inconștiență, altfel decât dacă nu aș fi plutit cu adevărat spre tavan.

Poate că fusesse în stare de delir și uitase mai târziu că-și

văzuse soțul. Dar, cu toate acestea, era o poveste minunată, liniștitoare.

— Ați regretat vreodată că v-ați întors în corpul fizic? întrebă el.

— Nu prea, poate cu excepția momentului când am pierdut-o pe Sophia; și apoi, din nou, zece ani mai târziu, când a murit și James. Dar voi fi cu ei în curând, spuse ea cu un zâmbet luminos.

Poate că ea chiar se va întâlni cu cei pe care-i iubea și îi pierduse, dar dacă credința era cheia spre grădina aceea paradisiacă, Stephen era condamnat la întuneric etern.

Un pâlț de nori ascunse soarele și aerul deveni dintr-odată rece.

— Mai bine v-aș duce înăuntru înainte să răciți, spuse el. Descendenții dumneavoastră mă vor arunca în râu dacă nu am grijă.

— Nu trebuie să mă crezi, spuse ea, privindu-l cu o înțelegere care păru să-l pătrundă până în centrul ființei lui. Vei găsi o existență și dincolo de această viață.

— Sper că aveți dreptate, rosti el cu tristețe.

Simți o dorință arzătoare ca această certitudine să existe cu adevărat, dar dorința singură nu se putea transforma în credință.

Se ridică în picioare, apoi se aplecă și o sărută pe obraz.

— Chiar dacă nu aveți dreptate, a fost o plăcere să vă cunosc, Lady Westley. Nu știu dacă Rosalind este ca mama ei, dar în mod cert vă seamănă, ceea ce este un compliment extraordinar pentru amândouă.

Toate acestea erau cât se poate de adevărate. Dar în timp ce o ajuta pe văduvă să se ridice și îi potriveau șalul pe umerii înguști,

își dădu seama că nu era deloc mai aproape de răspunsurile pe care le căuta la întrebările lui.

18

Zonă a Londrei unde se găsea centrul financiar al orașului (n. Red.)

19

Stil de arhitectură derivat din schițele arhitectului venețian Andrea Palladio (1508–1580) (n. Red.)

capitolul 30

Prânzul cu familia Westley se întinse până după-amiază. Rosalind ar fi stat acolo și toată noaptea, dar, când privi în colțul opus al camerei spre Stephen, care vorbea cu unchiul ei Richard, observă că soțul ei arăta foarte obosit. Se simți imediat plină de remușcări pentru lipsa ei de respect, așa că se grăbi să-și ia rămas-bun de la rudele ei și nu peste multă vreme erau deja pe drum înapoi spre Londra.

Simțindu-se și ea destul de obosită, se instalează la locul ei în trăsură și luă mâna soțului său într-a ei.

— A fost mult mai frumos decât mă așteptam. Aveai dreptate, Stephen. Sunt atât de norocoasă să am atâtea rude! Poate că într-o bună zi voi avea ocazia să-mi întâlnesc și unele dintre rudele mele din ramura franceză.

— Am vorbit cu lordul Westley despre rudele tale, spuse Stephen. Mi-a spus că vărul tău primar, numit tot Philippe St Cyr, s-a luptat cu regaliștii și a recâștigat titlul de du Lac și proprietatea familiei după ce familia Bourbon a revenit pe tron. Se pare că moșia este într-o stare destul de proastă, dar vărul tău

readuce încet-încet locul la vechea lui glorie. Desigur, proprietatea îți revine ție de drept, spuse el, aruncându-i o ocheadă.

— Dumnezeu, spuse ea uimită, am dreptul la o moșie în Franța?

— Nu cred că va fi prea dificil să demonstrezi că ești moștenitoarea de drept.

Ea se gândi o clipă, întrebându-se dacă și vărul ei francez avea ochii căprui ca ai ei, apoi clătină din cap dezaprobator.

— Poate că sunt moștenitoare directă, dar se pare că moșia îi aparține prin sânge și sudoare vărului meu. În plus, nu vreau să trăiesc în Franța, lasă-l pe vărul Philippe să se bucure de ea.

— M-am gândit că vei spune asta, spuse Stephen zâmbindu-i.

— Îmi permit să fiu generoasă când ai atâta grijă de mine, zise ea râzând.

— Îi voi spune avocatului meu să-i scrie vărului tău. Ar fi bine dacă ar ști de existența ta și că ai renunța în mod formal la drepturile tale în favoarea lui, spuse el strângând-o de mână. În schimb, poate va dori să-ți cedeze câteva dintre mobilele sau bijuteriile familiei, ca o amintire a originilor tale franceze.

Ea își aminti dintr-odată cât se poate de limpede de un dormitor mobilat într-un stil grațios, neenglezesc, și de măsuța de toaletă a mamei ei...

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea zâbind. O întreagă familie de descoperit! Mă întreb dacă sunt la fel de drăguți ca familia mamei mele.

— Familia Westley îmi amintește puțin de familia Fitzgerald, observă el. Nu-mi dădusem seama că membrii familiilor de aristocrați pot ține atât de mult unii la alții.

Familia lui nu era în mod cert un model de afecțiune reciprocă.

— Bunica mea a spus că mama ta era nebunatică, dar bună la inimă, spuse ea ezitând. Este adevărat? Nu prea mi-ai vorbit niciodată despre mama ta.

— Nebunatică era un cuvânt drăguț pentru o moralitate îndoielnică, spuse el sec. Era foarte frumoasă, iar tata era obsedat de ea. Căsnicia lor a fost o luptă ciudată și nesănătoasă pentru putere. Tata ura faptul că nu-și putea controla dorința pentru ea, în timp ce mamei îi displăcea autocontrolul în general. Obișnuiam să-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu am moștenit firea pătimasă a părinților mei. Michael, în schimb, a moștenit-o și l-a costat scump, deși acum a reușit să și-o controleze, spuse el, și privirea îi fu ascunsă de o umbră preț de o clipă. Totuși este adevărat că mama era generoasă. M-am întrebat uneori cum ar fi fost dacă s-ar fi născut într-o familie mai puțin bogată sau dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. A murit pe când aveam cincisprezece ani.

Ce ciudat că nu se considera o fire pătimasă! Ea văzuse pasiunea din el de prima oară când se întâlniseră și nimic din ceea ce se întâmplase ulterior nu îi putuse schimba părerea.

El își acoperi gura cu mâna pentru a ascunde un căscat.

— Scuză-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte, așa că dacă nu te superi, aș trage un pui de somn, spuse Stephen.

Căscatul era molipsitor.

— Bună idee, spuse Rosalind, acoperindu-și la rândul ei gura pentru a ascunde un căscat.

Stephen închise ochii și se relaxă, întinzându-se pe spate în locul lui. Nemișcată, Rosalind își dădu seama cu durere de

schimbările care avuseseră loc puțin câte puțin în ultimele câteva săptămâni. Faptul că el slăbise îi ascuțise liniile și aspectul feței, făcându-l să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. În plus, spre uimirea ei, observă cum pielea îi căpătase o nuanță gălbuie. Boala îi afecta ficatul. I se strânse inima dându-și seama cât de repede se scurgea timpul.

Își rezemă capul de umărul lui și el o cuprinse cu brațul. Atât de potrivit, atât de natural! Cu toate astea, ea nu se putea odihni, în ciuda oboselii resimțite. Această zi în care ea pusese o piatră la temelia relațiilor cu noua familie sublinia faptul că Stephen nu fusese la fel de norocos cu rudele lui. În timp ce închidea ochii, își promise în tăcere că va face tot ce îi va sta în puteri pentru a schimba lucrurile.

Rosalind coborî din trăsura familiei Ashburton și urcă treptele de la Casa Herrington. După ce bătu cu ciocănelul, așteptă să i se răspundă fără a da vreun semn de nervozitate, deși avea un ghem în stomac.

Se gândi crispată că experiența ei ca actriță era numai bună pentru cineva care dorea să înoate în apele tulburi ale înaltei societăți. Maria își învățase fiica să imite maniere și accente, să poarte hainele cu distincție și să-și ascundă emoțiile. Și nici o doamnă aspirantă nu putea cere mai mult.

Un lacheu deschise ușa și Rosalind trecu ușor pe lângă el, de parcă nici nu se punea problema să nu fie primită.

— Sunt ducesa de Ashburton, spuse ea, înmânându-i una dintre proaspăt gravatele ei cărți de vizită. Doresc să o văd pe cumnata mea.

— Lady Herrington nu primește de obicei atât de devreme,

ezită lacheul.

Rosalind își miji ochii, cu o expresie pe care Maria o folosea cînd o juca pe regina Elisabeta în timp ce privea Armada spaniolă. Lacheul bătu în retragere.

— Desigur, dumneavoastră faceți parte din familie, spuse el repede. Vă rog să luați loc în salon, Înălțimea Voastră. O voi informa pe doamna că ați sosit.

Rosalind merse în direcția care îi fusese indicată, preferând însă să stea în picioare. Salonul era frumos mobilat, extrem de curat și la fel de primitiv ca un cavou. Semăna foarte bine cu Claudia.

Vorbești de lup și... ușa se deschise și Lady Herrington intră furtunos, cu o expresie de furie rece pe chip.

— Cum îndrăznești să vii în casa mea, cînd știi care este părerea mea despre tine? Bănuiesc că ți se pare că bunul-simț nu-mi va permite să te dau afară pe ușă, dar te înșeli. Dacă nu pleci într-un minut, o să-mi pun servitorii să te arunce în șanț, unde meriți!

Era chiar mai rău decît se așteptase Rosalind.

— Crede-mă, nu-mi stă în obicei să vin acolo unde nu sunt dorită, spuse ea cu cel mai rezonabil ton posibil. Totuși am ceva deosebit de urgent de discutat cu tine. Mă lași să-ți explic despre ce este vorba preț de cinci minute? Dacă ești de acord, promit că nu te voi mai deranja niciodată.

— Prea bine, spuse Claudia cu reproș, în timp ce chipul îi deveni și mai rece. Merită câteva minute din timpul meu șansa ca astfel să mă eliberez permanent de tine, deși mă îndoiesc că pot avea încredere în cuvântul tău, continuă ea poziționându-se în spatele unui fotoliu, ca și cum ar fi vrut să se protejeze

împotriva unui asalt.

— Poate vei fi mai tolerantă dacă îți voi spune că tocmai am aflat că mama mea a fost Sophia Westley, sora actualului lord Westley și a lui Lady Cassell, spuse ea trăgând adânc aer în piept.

— Nu ești decât o mincinoasă! Am cunoscut-o pe Sophia Westley. S-a căsătorit cu un francez și a murit acum mulți ani, în perioada Regimului Terorii. Nu am auzit să fi avut copii.

Rosalind simți o undă de durere când imaginea morții mamei ei îi reveni în minte.

— A avut o fiică, pe mine. Din naștere mă cheamă Marguerite St Cyr, contesă du Lac, spuse ea calmă. Dacă mea englezoaică m-a adus la Londra, dar a murit înainte să ajungă la familia mamei mele. Familia Fitzgerald m-a adoptat și restul îl știi. Nu-ți voi cere scuze nici în numele meu și nici al lor. Cu toate acestea, dată fiind obsesia ta legată de descendență, vei fi probabil mulțumită să auzi că familia Westley m-a acceptat ca fiică a lui Sophie și, legat de asta, dacă mi-ai cunoscut mama, uită-te bine la mine. Se pare că îi semăn întru totul.

Claudia își miji ochii examinându-și vizitatoarea. Rosalind putu ghici că cealaltă femeie dorea să conteste asemănarea, dar nu avea cum.

— E drept că semeni mult cu Sophia, din câte mi-o amintesc, spuse ea îndărătnică, dar chiar dacă ești moștenitoarea ei, e nevoie de mult mai mult decât de o origine nobilă ca să fii o doamnă. Faptul că ai fost crescută de unele dintre cele mai de proastă calitate elemente ale societății și-a pus amprenta asupra ta. Uite cum ți-ai folosit farmecele de actriță să-l seduci pe fratele meu și să-l faci să uite care îi sunt îndatoririle.

— Îmi supraestimezi farmecele și subestimezi inteligența lui Stephen, spuse Rosalind sincer amuzată. În mod evident, nimic nu te poate face să-ți schimbi părerea în ceea ce mă privește, dar cel puțin trebuie să fii recunoscătoare că, în ochii lumii, Stephen va fi făcut o alegere demnă de ducele de Ashburton.

— Lumea poate fi de acord, însă tatăl meu nu ar fi fost, spuse Claudia printre dinți.

— Tatăl tău e mort și, oricât de mult ai încerca, nimic din ceea ce faci nu-i va câștiga aprobarea sau dragostea, rosti calmă Rosalind, ghidându-se după ce aflase de la Stephen despre familia Kenyon.

— Părăsește de îndată această casă! strigă Claudia, albă ca hârtia.

— Mai am un minut pentru a spune ceea ce venisem să-ți spun, spuse Rosalind iute, înjurându-se în gând pentru că se îndepărtase de la scopul ei. Stephen e pe moarte, continuă ea decizându-se să fie directă, după un moment de ezitare. Se pare că nu mai are decât câteva săptămâni de trăit. N-ai decât să mă disprețuiești cât vrei, dar te rog, vino să-l vezi înainte de a fi prea târziu.

— Stephen e pe moarte? Imposibil! Cei din familia Kenyon trăiesc întotdeauna până la o vârstă destul de înaintată, spuse Claudia și ochii i se măriră de groază.

— Nu și Stephen, el are o boală internă groaznică, spuse Rosalind nereușind să-și ascundă amărăciunea din glas. Asta e o dovadă cât se poate de clară că doar cei buni mor tineri, căci el este cel mai bun om pe care-l cunosc. Ține foarte mult la tine și faptul că l-ai renegat îl doare. Dacă el moare cât timp voi sunteți înstrăinați unul de celălalt, cred că asta te va răni mai mult pe

tine decât îl afectează pe el.

— Doamne Dumnezeule, nu Stephen, șopti Claudia, în agonie, închizând ochii tremurând. Te-ai aranjat cât se poate de bine, nu-i așa? spuse ea, cu o expresie plină de amărăciune. De vreme ce fratele meu este generos până la exagerare, dacă joci câteva săptămâni rolul soției devotate, îți vei putea petrece întreaga viață bucurându-te de statut și avere.

— Nu m-am căsătorit cu el pentru bani, spuse Rosalind pe un ton rece, deși știa că orice protest era inutil.

— A, nu? Moare oare din cauze naturale sau te-ai transformat într-o Borgia după ce-ai hotărât că ai prefera mai degrabă să fii o văduvă bogată și liberă? spuse Claudia cu o grimasă.

Rosalind rămase cu gura căscată, de parcă fusese palmuită. Deși era evident că Claudia nu vorbise serios când o acuzase și că se repezise să facă aceste afirmații din pricina șocului și a durerii, cuvintele ei erau mușcătoare.

— Îmi este greu să înțeleg cum un om ca Stephen poate avea o soră atât de rea ca tine, spuse ea cu vocea tremurândă. Era deja bolnav, fără șanse de recuperare, când ne-am întâlnit. Dacă ai îndoieli, întreabă-l pe doctorul familiei, Blackmer.

Nemaiputând suporta răutatea Claudiei nici un moment, străbătu dreaptă salonul, îndreptându-se spre ușă. Cu mâna pe mâner, se decise să mai facă o ultimă încercare, de dragul lui Stephen.

— Peste câteva zile vom pleca la Ashburton Abbey. Îți sugerez ca înainte de a pleca, să-ți examinezi bine conștiința și să te hotărăști ce înseamnă mai mult pentru tine: nenorocita ta de mândrie sau un frate care te iubește?

Plecă apoi, cu templele zvâcnindu-i. Își dorea să creadă că

prin cuvintele ei împlânzise inima Claudiei, dar nu putea.

Pe parcursul călătoriei înapoi spre Casa Ashburton, Rosalind invocă toată disciplina ei de actriță pentru a-și ține emoțiile sub control. Stephen lucra acasă în dimineața aceea și nu dorea să o vadă nefericită. Cu siguranță, nu avea de gând să-i spună despre dezastruoasa vizită pe care i-o făcuse surorii lui.

Cum de devenise Stephen atât de bun și de nobil, crescând în aceeași casă cu înfumurata de Claudia? Își aminti că îi spusese că atât el, cât și fratele lui aflaseră că era imposibil să ajungă la standardele tatălui lor, dar că sora lor nu reușise asta. Acest gând o făcu să încerce o undă de compasiune pentru cumnata ei. Să încerci să-i faci pe plac unui mort era un joc pierdut din start.

Trăsura ajunsese la Casa Ashburton, oprindu-se chiar în spatele unei diligente mari. Rosalind coborî și află că părinții ei tocmai sosiseră. În timp ce un lacheu aducea bagajele modeste ale familiei Fitzgerald, mama ei examina fațada impresionantă a casei, cu îndoială.

— Mamă! Tată! strigă ea cu efuziune. Se grăbi să-i salute ca și cum ar fi avut din nou cinci ani.

Thomas era mai aproape de ea și aproape că-l răsturnă când se aruncă în brațele lui.

— Mă bucur să te văd, fetițo, spuse el îmbrățișând-o la rândul lui, dar să știi că au trecut doar câteva săptămâni, nu ani de zile.

— Parcă ar fi fost ani, spuse ea, întorcându-se și îmbrățișând-o și pe Maria, deși ceea ce și-ar fi dorit de fapt era să se strecoare în poala ei și să fie legănată până adoarme. Înainte de a mă căsători cu Stephen, n-am stat niciodată departe de voi în douăzeci și patru de ani.

— Adevărat, dar ești o ducesă minunată, draga mea, spuse Maria râzând, dându-se un pas înapoi și făcând un semn cu mâna spre Casa Ashburton. Birjarul a insistat să ne aducă aici, dar de fapt să știi că ne-am simți la fel de bine și la un han, poate chiar mai bine.

— Stephen nici nu vrea să audă de asta, și nici eu, spuse Rosalind, luându-și părinții de braț și lăsându-l pe lacheu să aducă bagajele. Ați ajuns repede.

— Nimic mai ușor când ai o diligență luxoasă la dispoziție, spuse tatăl ei binevoitor. Acum, fata mea, spune-mi ce are Ashburton atât de urgent de discutat cu noi? Nu ne-a spus nimic clar în scrisoare, dar tu trebuie să știi ce are în minte.

— Da, știu, dar o să-l las pe Stephen să vă explice, spuse ea în timp ce intrau împreună în holul de la intrare. Te rog, adu mâncare și băutură în salon, ceru majordomului. După ce pleacă avocatul ducelui, spune-i că părinții mei au sosit și că sper că ni se va putea alătura, continuă ea, conducându-și apoi părinții în salon.

Portia trăgea un pui de somn acolo, și reuși să îi topească inima lui Thomas când sări în poala lui și începu să toarcă. În clipele care urmară, făcură schimb de vești. Jessica și Simon Kent nu erau încă logodiți, dar se așteptau la un astfel de anunț. Lui Brian îi era dor de profesorul lui și nu făcuse vreun progres vizibil la latină de când plecase Stephen. Mary Kent preluase îndatoririle lui Rosalind ca regizor de scenă și le îndeplinea cât se poate de eficient.

După primele schimburi de cuvinte, Rosalind se hotărî să le împărtășească singura veste pe care le-o putea spune, și anume povestea nou descoperitei ei identități. Subliniind faptul că ea îi

considera pe părinții ei adoptivi ca fiind adevărata ei familie, le descrie cum se întâlnise cu familia Westley. Thomas și Maria fură uimiți și intrigați în același timp.

— Ca să vezi că micuțul cuc din cuibul nostru era o contesă! spuse Thomas, de îndată ce Rosalind termină ce avea de spus.

— Nu. Era doar un puișor care avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

Sosi mâncarea și băutura, așa că Rosalind puse în scenă cea mai bună reprezentare a unei gazde grațioase. În timp ce turna ceaiul, își dădu seama dintr-odată ce ar fi trebuit să-i răspundă soțului ei când o întrebase de unde își trăgea credința spirituală. Ea credea pentru că, mai mult ca sigur, un Dumnezeu binevoitor îi trimisese pe cei doi Fitzgerald pe strada aceea din cartierul St Katherine cu atâția ani în urmă.

Ziua douăzeci și șapte

Întâlnirea lui Stephen cu avocatul familiei se prelungea, pentru că îi spusese în cele din urmă motivul pentru care dorise să-și pună afacerile în ordine în ultima vreme. Avocatul fusese șocat și jenat la auzul veștii. Sărmanul nenorocit de-abia se obișnuise cu ideea morții bătrânului duce și acum trebuia să se obișnuiască cu încă un Kenyon.

Fu o adevărată ușurare să iasă din întâlnire și să afle că familia Fitzgerald sosise. Stephen merse să-și salute oaspeții, simțind cum i se schimbă brusc starea de spirit. Cei doi Fitzgerald și Rosalind trâncăneau ca niște coțofene când intră el. Soția lui se ridică și îl sărută.

— Tata moare de curiozitate să știe de ce i-ai chemat aici, spuse ea printre dinți. M-am descurcat de minune, reușind să nu-i spun.

— Întotdeauna te descurci de minune, zise el îmbrățișându-o pentru o clipă, simțind cum oboseala începe să-i scadă, la atingerea ei. Cât mă bucur să vă văd pe amândoi, spuse el, întorcându-se spre oaspeții lui. Maria, arăți minunat, continuă el sărutându-și soacra și scuturând apoi mâna lui Thomas. Cât timp puteți sta?

— O noapte sau două, răspuse socrul lui. Trupa se poate descurca fără noi, dar, cu actori mai puțini, varietatea pieselor care pot fi jucate se reduce serios. Sper să îl putem vedea pe Kean în seara aceasta, ca să pot să-l fluier admirativ.

Știind că socrii lui vor dori să vadă o piesă de teatru, Stephen verificase programul.

— În seara aceasta, Kean joacă rolul lui Sir Giles Overreach în *A New Way to Pay Old Debts*

20

. Loja mea de la Drury Lane se află doar la o aruncătură de portocală stricată de scenă.

— Soțul meu nu va fluiera și nici nu va arunca cu fructe stricate, nu-i așa? spuse Maria, aruncându-i lui Thomas o privire de oțel.

— Nu, cedă el, dar pot și eu să visez, nu?

— E permis să visezi, îi dădu ea voie.

— Vorbind de vise... spuse Stephen luând loc și acceptând o ceașcă de ceai de la Rosalind. Cunoaște vreunul dintre voi vechiul teatru Athenaeum de lângă Covent Garden?

— Am văzut *The Way of the World*

21

acolo odată, acum mulți ani, spuse Maria, dând afirmativ din cap. Mirabell a fost decent, dar Millamant, groaznică.

— Dar are glezne frumoase, spuse soțul ei cu ochii scăpărându-i.

— Nu sunt cu nimic mai frumoase decât ale mele, îl informă Maria pe un ton rece.

— Poate că ar trebui să verific, spuse Thomas aplecându-se spre soția lui cu aparenta intenție de a-i ridica fusta ușor.

— Părinții iar se prostesc! spuse Rosalind, imitând-o perfect pe Jessica, în timp ce Maria îl izbi ușor pe Thomas peste mână.

Toată lumea izbucni în râs.

— V-ar plăcea să aveți teatrul Athenaeum pentru tru-pă? întrebă Stephen pe un ton calm, studiat, de îndată ce se liniștiră.

— Ar fi un loc frumos unde să jucăm, cu siguranță, spuse Thomas sorbind din ceaiul lui. Păcat că nu-l putem lua la drum cu noi.

— Mă gândeam mai degrabă să vă ofer teatrul ăsta, astfel încât trupa să se mute la Londra de tot.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? zise Thomas după un moment de tăcere plină de neîncredere, lovind ceașca de farfuriuță.

— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta. Athenaeumul este de vânzare la un preț rezonabil, cu toate proprietățile și costumele și cu o casă modestă în apropiere, unde ați putea locui, spuse Stephen cu un zâmbet. Nu aveți nici o obligație. Ca proprietar și director, vei răspunde doar în fața Mariei și am încredere că voi doi veți reuși să-l transformați într-un mare succes.

— Dar... dar... bolborosi Thomas uimit, uitându-se spre soția lui.

Privirile li se întâlniră într-o înțelegere tacită.

Dacă Stephen și Rosalind ar fi petrecut atât de mulți ani împreună, ar fi reușit oare să ajungă la o înțelegere atât de profundă? Curenții care circulau între ei erau cu atâta forță, încât Stephen îi simțea. Thomas, uimit și prea independent ca să aibă ceva de datorat cuiva. Maria, reamintindu-i în tăcere soțului ei de prea mulții ani de nesiguranță financiară, de sacrificiile făcute și de visurile pe care le lăsaseră deoparte.

— Cum am putea să acceptăm un asemenea dar? spuse Thomas nesigur.

— Foarte ușor, interveni Maria, menținându-și încă privirea asupra soțului ei. Suntem prea bătrâni ca să mai mergem în turneu prin Midiands zece luni pe an.

Pe parcursul tuturor anilor lor de căsnicie, își dedicase minunatul talent binelui familiei și soțului, dar acum ea voia Athenaeumul și se aștepta ca Thomas să lase destul de la el cât să accepte.

— De ce? rosti Thomas, întorcându-se spre ginerele lui după ce dădu din cap afirmativ.

— Pentru ceea ce ați făcu pentru Rosalind, spuse Stephen pe un ton calm, și pentru mine, și pentru alții. Pe scurt, pentru că sunteți niște oameni buni. De ce nu s-ar răsplăti și bunătatea uneori?

— Hai, acceptă, Thomas, spuse Maria. Într-o grămadă de piese lucrurile se rezolvă prin intervenția proniei divine. De ce n-am avea și noi parte de așa ceva în viețile noastre? continuă ea și se ridică, sărutându-l pe Stephen. Fii binecuvântat, Stephen! Cred că nu trebuie să-ți spun ce înseamnă asta pentru noi, pentru că știi deja. Ce piesă să montăm pentru prima oară? întrebă ea, întorcându-se spre soțul ei. Trebuie să fie una cu roluri puternice

pentru tine, pentru mine, Jessica și Simon.

Orice îndoieli mai avea Thomas, acestea pieriră în timp ce o viziune a serii de deschidere a teatrului la Londra îi acapără mintea.

— Trebuie să începem cu Shakespeare, desigur. Ce părerea ai despre *O poveste de iarnă*? Roluri consistente pentru mine și pentru tine, precum și pentru tinerei.

— O alegere excelentă, spuse Maria, dând din cap aprobator. Jessica și Simon vor fi niște îndrăgostiți cât se poate de veridici, tu vei uimi publicul cu aerul tău regal, iar eu voi face toate femeile să verse râuri de lacrimi, în rolul de soție acuzată pe nedrept.

— Toate astea, plus un final fericit, ca toată lumea să plece acasă zâmbind, spuse Thomas ridicând-o dintr-odată pe Maria în brațe și învârtind-o. La naiba cu spectacolul lui Kean din seara asta, hai să vizităm Athenaeumul chiar acum!

Râzând, cei patru merseră la teatrul Athenaeum. Stephen își petrecu după-amiaza alături de Rosalind, în timp ce părinții ei alergau de colo-colo prin teatru ca niște rândunele, făcând planuri, discutând cam câți oameni trebuiau angajați și ciorovăindu-se cu veselie în legătură cu renovarea. De asemenea, cei doi Fitzgerald prezentară tânărului cuplu un fragment uluitor din *The Way of the World*, și Maria le demonstrează cum credea ea că trebuie jucat rolul lui Millamant.

Ani de zile după dispariția lui Stephen, Thomas și Maria vor aduce bucurie și lacrimi în rândul publicului londonez. Să fii bogat avea multe avantaje, dar unul dintre cele mai mari era acela că puteai face ca visurile să se adeverească.

20

Un nou mod de a plăti datorii vechi, piesă de teatru de Philip Massinger (1583–1640) (n.tr.)

21

Așa e lumea, piesă de teatru de William Congreve (1670–1729) (n.tr.)

capitolul 31

Fusese o zi obositoare, așa că Rosalind le era recunoscătoare părinților ei că se hotărâseră să nu mai meargă la Drury Lane. Peste două luni, urmau să se mute de tot la Londra și vor avea posibilitatea să meargă la teatru de fiecare dată când doreau, cel puțin până se redeschidea teatrul Athenaeum. Probabil că deschiderea urma să aibă loc undeva spre sfârșitul iernii, după ce terminau cu renovarea și făceau anunțurile convenite către public.

După cină, bărbații rămaseră să vorbească de-ale lor, la un pahar cu vin de Porto, în timp ce Rosalind se retrase în salon cu Maria. Se bucura că avea ocazia să fie singură cu mama ei, având în vedere că familia Fitzgerald urma să rămână la ei doar două nopți.

— De-abia aștept să terminăm sezonul nostru ca să putem veni la Londra de tot, spuse Maria în timp ce se plimba prin salon, arătând la fel de tânără ca în ziua în care o salvase pe Rosalind din mahala. Vai, Rose, o casă a mea! Un teatru în Londra pe care să-l putem administra după placul inimii, plus banii necesari pentru a ne pune pe picioare. Stephen nu este un zeu providențial, este îngerul nostru păzitor.

Rosalind zâmbi cu indulgență în timp ce se relaxa pe sofa,

simțindu-se de parcă ea ar fi fost cea în vârstă.

— Totuși, va trebui să te porți mai frumos cu soțul tău. Tu înflorești, în timp ce el arată cât se poate de rău. Trebuie să-ți aduci aminte că bărbații sunt ființe fragile, care nu se compară cu rezistența femeilor în pat, spuse Maria întorcându-se spre ea cu o luminiță jucăușă în ochi.

Plăcerea pe care i-o dădea compania părinților ei se sparse asemenea unei bule de săpun și Rosalind se regăsi față în față cu realitatea crudă a bolii lui Stephen. Lacrimile care fuseseră mereu aproape să iasă la suprafață în zilele din urmă fură eliberate și Rosalind începu să fie scuturată de suspine.

— Ce se întâmplă, draga mea? întrebă Maria alarmată. Cu siguranță că te înțelege bine cu Stephen, se vede din modul în care vă priviți.

— El... e pe moarte, spuse Rosalind reușind să-și vină în fire. Știam asta dinainte să ne căsătorim dar... vai, mamă, nu mă așteptam să fie atât de greu, spuse ea, începând să plângă și mai puternic.

— Doamne Dumnezeule! șopti Maria, luând-o pe Rosalind în brațe și strângând-o la piept așa cum făcuse în primii ani după ce o adoptase, când fiica ei se trezea țipând în toiul nopții. Ce lucru groaznic! Este un bărbat atât de tânăr și atât de bun la inimă!

Rosalind plânse așa cum își dorise s-o facă încă de când aflate despre boala lui Stephen. Deși mama ei nu o putea ajuta cu nimic, era o ușurare că-i putea spune adevărul.

— Am și o veste bună, spuse ea când i se terminară lacrimile. Cred că sunt însărcinată.

— O, Rose, ce veste minunată! Probabil că asta este o mare

ușurare pentru amândoi.

— Încă nu i-am spus lui Stephen, voiam mai întâi să fiu sigură.

— Spune-mi cum a reacționat corpul tău, îi porunci mama ei.

Rosalind îi făcu ascultătoare o listă cu toate schimbările pe care le observase, împărtășindu-i și convingerea ei.

— În mod evident, vei avea un copil, spuse Maria dând din cap cu satisfacție. Dacă vrea Dumnezeu, o să ai un copil frumos și sănătos care te va face să nu te mai gândești la durerea ta. O Doamne, dacă e băiat, va fi următorul duce din momentul în care se naște, continuă ea, brusc, săgetată de acest gând. Ca să vezi, primul meu nepot va fi duce! zise scuturând din cap. E bine că ți-ai descoperit rudele de rang înalt, Rose. După ce Stephen nu va mai fi, vei avea nevoie de ajutorul lor, întrucât va trebui să te simți în largul tău în societate, de dragul copilului.

Maria dedusese toate aceste lucruri mult mai repede decât o făcuse Rosalind.

— Familia Westley a fost cât se poate de drăguță cu mine, dar tu ești încă mama mea, nu-i așa? spuse ea, luând mâna Mariei într-a ei.

— Voi fi întotdeauna mama ta, Rose, răspunse Maria cu un zâmbet atât de cald, că o făcu pe Rosalind să uite de durerea ei, preț de o clipă. Întotdeauna!

Ziua douăzeci și cinci

Oricât de mult l-ar fi bucurat vizita soților Fitzgerald, Stephen se simți ușurat să-i vadă plecând. Exuberanța lor era obositoare și el își dădea cât se poate de bine seama că trebuia să-și păstreze forțele. În timp ce le făcea cu mâna părinților lui Rosalind alături de ea, își dădu brusc seama că nu avea să-i mai

revadă niciodată. Fiecare zi aducea o nouă pierdere.

După ce trăsură se îndepărtă cu zgomot, Rosalind se întoarce spre el cu un zâmbet.

— Mă duc la Casa Cassell să iau masa cu cele două mătuși ale mele, spuse ea, întinzându-se după un sărut. Iar în seara asta am să-ți spun ceva cu totul special.

El o ținu aproape preț de câteva clipe. Deși pasiunea se mai domolise, încă tânjea să o aibă în preajmă și regreta că va fi departe de el pentru câteva ore. Dar el avea treburi de care să se ocupe.

După ce Rosalind plecă, merse în biroul lui dând ordin să nu fie deranjat. Sosise momentul să se ocupe de responsabilitățile lui publice. Era lord-locotenent al comitatului de Somersetshire, guvernator a două școli diferite, membru al consiliului de administrație al Muzeului Britanic și multe altele. Unul dintre avantajele oferite de o moarte lentă față de una rapidă și neașteptată era că avea timp să-și pună la punct toate afacerile rămase în suspensie. Și cu cât rezolva aceste afaceri mai repede, cu atât se vor putea întoarce la moșie mai repede.

Astăzi durerea era destul de puternică. După ce luă în calcul necesitatea de a avea mintea limpede, luă două pastile de opiu, apoi se puse pe treabă, aplecat asupra muntelui de hârtii pregătite de secretarul lui. Cum toate erau atât de bine puse în ordine, avea să termine până la sfârșitul zilei.

Ca întotdeauna, criza se produse rapid, în timp ce trecea de la un document la altul. Încremeni, simțind cum suferința îi lua în stăpânire esofagul și stomacul. Își strânse mâna cu un spasm și pana de scris îi scăpă dintre degete în timp ce se apleca peste birou, vomitând violent. Ce bine că ceruse să nu fie deranjat!

Așa, nu va veni nimeni timp de ore întregi! Asta îi va lăsa timp să-și revină.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se cu o mână de birou, în încercarea de a ajunge la sofa din celălalt capăt al încăperii. Dar capul îi vâjâia și picioarele îi erau amortite, neputând să-i susțină greutatea sau echilibrul. Se prăbuși, de-abia simțind contactul cu podeaua.

Zăcea amețit pe o parte, neputându-se mișca, în timp ce durerea îi sfâșia organele interne. Chiar și în aceste condiții, fu șocat că începea să-și piardă cunoștința. În timp ce totul se întuneca în jurul lui, se gândi cu o uimire plină de furie că nu putea cu siguranță să moară acum, în această zi. Mai erau mai bine de trei săptămâni până expira timpul pe care i-l dăduse Blackmer. Acesta fu ultimul lui gând înainte de a fi înghițit de întuneric.

— Stephen! se auzi vocea lui Rosalind, smulgându-l din tenebrele învăluitoare. Îngenunchease lângă el, albă ca hârtia.

— Încă nu... nu am murit, reuși el să articuleze, simțind foșnetul familiar al jupanelor ei, degetele calde pe încheietură în timp ce îi căuta pulsul, și parfumul dulce, floral.

— Doamne Sfinte! Când am venit și te-am găsit aici... spuse ea cu lacrimi strălucindu-i în ochi. Dacă te ajut, crezi că putem ajunge sus în dormitor?

Se gândi la asta și își dădu seama cu tristețe că granițele lumii lui tocmai se redusese la pereții propriei case. Nu mai putea păstra nici măcar o aparentă normalitate. Nu va mai vedea niciodată conacul de la moșie. *Doamne!* Probabil că nu va mai putea face dragoste cu Rosalind. Ultima oară când se întâmplase

nu știuse că era... ultima oară.

— Nu, spuse el după ce se obișnuie cu ideea, șoptind precipitat. Cheamă... cheamă doi lachei.

Ea se ridică, se îndreaptă spre frânghia clopoțelului și trase puternic de ea. Apoi se întoarce și îngenunche din nou lângă el, ștergându-i cu blândețe transpirația de pe chip cu batista ei.

Când sosiră lacheii, le ordonă să-l ducă sus. Vocea îi era aparent calmă, deși el putea simți cât de fragilă era.

Lacheii erau tineri și fură șocați și alarmați să-și vadă stăpânul într-o asemenea stare. Îl purtară cu blândețe pe brațe. Stephen se gândi confuz că, în astfel de momente, un om este răsplătit pentru faptul că se poartă frumos cu servitorii lui.

Reuși cu greu să nu-și piardă cunoștința în timp ce era transportat pe scări și așezat în pat într-o cămașă de noapte, prima pe care o purta de când se căsătorise cu Rosalind. Se gândi că îl îmbrăcaseră cu ea ca să-i fie cald, de vreme ce tremura de frig.

Rosalind se așeză lângă pat și îi luă degetele în mâna ei caldă.

— Mă poți auzi, Stephen? spuse ea. O să chem un doctor, continuă ea după ce el dădu din cap afirmativ. Trebuia să insist să facem asta încă de când am sosit la Londra, adăugă, și dădu să se ridice.

— Nu! o opri el, prinzând-o de încheietură. Am văzut ce pot face doctorii atunci când un om bogat este pe moarte. Tatălui meu i-au luat sânge, i-au făcut clisme, i-au făcut tot felul de vânătăi și l-au făcut să treacă printr-un adevărat infern. A murit cu mai puțină demnitate decât o fiară sălbatică și atunci mi-am jurat că nu voi permite să mi se întâmple și mie același lucru când îmi va veni rândul. Pot foarte bine să înfrunt moartea. Până

la urmă, nici nu am de ales. Dar nu văd de ce-aș lăsa o hoardă de măcelari nenorociți să vadă ce e cu trupul meu, continuă el, prinzându-i privirea lui Rosalind ca să vadă că vorbea serios.

— Și dacă un doctor te-ar putea ajuta? replică ea aproape implorându-l. Nu ai avut decât opinia lui Blackmer. Dar dacă el se înșală și boala ta are leac?

— Dacă credeam cu adevărat asta, aș fi fost dispus să aflu opinia fiecărui șarlatan din Anglia, spuse el, expirând cu greutate. Totuși, corpul nu minte. Sunt pe moarte. Promite-mi că mă vei lăsa să mor așa cum vreau eu, Rosalind, te rog.

— Promit, spuse ea mușcându-și buzele, gata să izbucnească în lacrimi și dând apoi din cap afirmativ. Vrei să-ți aduc pastilele de opiu contra durerii?

— Sunt pe măsura mea de toaletă, adu-mi trei, te rog.

Era o doză puternică, dar suficientă pentru ca măcar să-i ușureze puțin agonia.

Rosalind intră în garderobă și se întoarse cu borcânelul.

— Țsta este?

— Credeam că se vor termina pastilele înainte de sfârșit, spuse el dând din cap că da. Totuși, se pare că generoasele calcule ale lui Blackmer au fost greșite, continuă el cu o notă de umor negru. Medicamentul va trăi mai mult decât mine.

Ea îi ridică capul și îi introduse pastilele în gură, aducându-i apoi apă pentru a le înghiți. Chiar și efortul infim de a înghiți îl epuiza.

Rosalind îi așază cu tandrețe capul între perne. Câteva șuvițe de păr blond-roșcat scăpaseră din legătura lor și i se ondulau în jurul feței în timp ce ochii ei întunecați i se transformaseră în oceane de durere. Deși fizic era amorțit, sensibilitatea lui

emoțională era la cote maxime, astfel încât îi putea adulmeca frica și durerea ca și cum ar fi fost ale lui. Într-o oarecare măsură, asta era mai greu de suportat decât durerea fizică ce-i măcina organele vitale.

Voia să-i spună cât de mult însemna ea pentru el și cât de mult prețuia săptămânile pe care le petrecuseră împreună, dar nu știa cum să spună asemenea cuvinte. Nu știuse niciodată asta.

În timp ce simțea cum îl înconjoară din nou întunericul, îi privi chipul, sperând cu disperare că nu era ultima oară când o mai vedea.

Rosalind îl ținu pe Stephen de mână în timp ce el aluneca încet în somn. Oare ce să facă acum? Dacă nu cumva își revenea în mod miraculos, el nu avea să reușească să se întoarcă la Ashburton Abbey. Trebuia să-i spună secretarului lui să-l cheme pe lordul Michael, care probabil că îl aștepta la moșie, sau poate că se afla încă la el acasă în Țara Galilor. Fyfield trebuia să trimită mesaje urgente în ambele locuri.

Dar ea, ea ce trebuia să facă? Oare trebuia să o roage pe mama ei sau pe Jessica să vină să stea cu ea? Compania lor era bine-venită, însă ar fi dăunat trupei. Trebuia să se gândească la asta și pe moment nu judeca foarte bine.

Stephen respira foarte rar, dar constant. Ea spera că asta însemna că pastilele de opiu îi micșoraseră intensitatea durerii. Se ridică și merse să-i spună lui Fyfield să trimită după lordul Michael și să se ocupe de afacerile care mai trebuiau rezolvate. Din fericire, personalul o acceptase încă de la început și îi asculta ordinele fără să pună întrebări.

Apoi vorbi cu valetul lui Stephen, Hubble. Ca și ea, prima lui

reacție fusese să cheme un medic, dar apoi ea îi explică motivul pentru care Stephen nu voia asta. Hubble făcuse parte din personalul care avusese grijă de bătrânul duce pe patul de moarte și, aducându-și aminte de chinurile prin care îl făcuseră medicii să treacă, fu de acord să respecte dorința lui Stephen.

Valetul dorea să-l vegheze pe Stephen, așa că Rosalind îi dădu voie. El îl știa pe Stephen de mult mai multă vreme decât ea și își câștigase acest drept. În plus, oricât de mult și-ar fi dorit asta, știa că nu va fi în stare să se ocupe de toate.

După ce valetul intră la stăpânul lui, Rosalind se plimbă nehotărâtă prin holul de lângă dormitor. Își dorea cu disperare să poată găsi un loc unde să se ascundă și să plângă fără să o audă nimeni. Dar din păcate era greu să găsești puțină intimitate într-un conac plin de servitori.

Își aminti apoi de celălalt apartament, cel folosit de lordul Michael și de soția sa. Cu excepția curățeniei săptămânale, nimeni nu venea în camerele acelea. Amorțită, se îndreptă spre apartament.

Mobila era acoperită cu învelitori de olandă, dar nu conta asta. Intră în dormitor. Cuprinsă de o durere vie de parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept, se aruncă pe patul enorm și se lăsă în voia suferinței.

capitolul 32

Se simțea atât de bine că se întorsese la moșie! Stephen se plimba pe alea care traversa în diagonală grădina, bucurându-se de sunetul scos de pietrișul care scrâșnea sub cizmele lui. Grădina era poate locul lui preferat de pe moșie. Unele dintre primele lui amintiri erau de pe când se juca aici. Grădina nu

fusese niciodată mai frumoasă decât astăzi. Florile străluceau în toată splendoarea lor, cu miresme amețitoare și boboci care se legănau leneș în bătaia soarelui.

Dar cum se putea să fie vara la Ashburton? El se afla la Londra și era toamnă. Încruntându-se, se opri și se uită în jur. Totul părea cât se poate de normal, inclusiv propriul lui corp, îmbrăcat în ținuta obișnuită pe care o purta la moșie, cu cizmele de călărie, haina de un albastru-închis și pantalonii de călărie din piele.

Numai că nu simțea nici o durere. Iar asta nu era deloc normal.

Nedumerit, începu să se plimbe din nou. Grădina fusese curtea interioară a așezământului religios inițial, fiind mărginită pe toate cele patru laturi de o galerie boltită formată din vechi arcade de piatră. Cu multă vreme în urmă, călugărițele de la mănăstirea Ashburton se plimbau aici, iar locuitorii clădirii de acum făceau încă același lucru și astăzi. Întotdeauna se bucurase în mod special de coridoarele acoperite în zilele de furtună, când era protejat de vechile pietre în timp ce doar la câțiva pași de el turna cu găleata.

Și Louisa iubise acest loc. Obișnuia să petreacă ore întregi în grădină, când vremea era frumoasă, sau adăpostită de arcade, când vremea era urâtă.

De fapt, iată că și acum era acolo, așezată pe o bancă de piatră, brodând în felul ei obișnuit, plin de meticulozitate. Era o priveliște atât de normală, încât îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că de fapt nu era nici o bancă în acel loc.

În plus, câteva clipe mai târziu, își aminti că Louisa era moartă.

Era un vis oare? Trebuie să fi fost. Dar nu visase niciodată ceva care să pară atât de real.

— Louisa? Întrebă el bănuitor, îndreptându-se spre ea.

Ea își înălță capul și îi zâmbi cu o seninătate pe care nu o mai văzuse pe chipul ei niciodată. Deși nu ea vorbea cu voce tare, el îi auzi salutul în mintea lui.

„Stephen. Te așteptam.”

El se lăsă pe un genunchi în iarbă, în fața ei, astfel încât ochii lor erau acum la același nivel. Louisa era la fel de micuță și de frumoasă ca întotdeauna, dar expresia ei era diferită de ceea ce își aducea el aminte. Arăta... *accesibilă*, da, acesta era cel mai bun cuvânt pe care îl putea găsi. Peretele invizibil care existase întotdeauna între ei părea să fi dispărut.

— Unde mă aflu? Întrebă el. Și de ce mă aflu aici?

Ea lăsă lucrul de mână în poală și îl privi cu ochii ei albaștri liniștiți.

„Este un fel de anticameră către rai.”

— Deci chiar există viață după moarte? spuse el holbându-se la ea.

„Cuvântul moarte are un înțeles atât de final! În realitate, există doar viață. Ceea ce numim moarte este doar... o tranziție, una destul de drastică, într-adevăr”, spuse ea cu un zâmbet slab.

El își aminti de grădina de lumină a lui Lady Westley.

— Acum câteva zile am întâlnit o femeie care mi-a povestit despre o experiență care seamănă cu ceea ce se întâmplă acum. Am murit oare și tu ești aici pentru a mă ajuta să fac această tranziție?

„Nu ai murit, dar ești atât de aproape de moarte, încât linia dintre cele văzute și cele nevăzute a devenit foarte subțire. De

aceea te poți afla aici”, spuse ea cu un zâmbet trist. „Cât despre mine, este adevărat că sunt aici ca să te ajut, dar și să răscumpăr niște greșeli.”

— Ce să răscumperi? Ce greșeli? întrebă el surprins. Nu mi-ai făcut niciodată vreun rău. Întotdeauna te-ai purtat politicos și cu blândețe cu mine. Nu e vina nimănuși că... mariajul nostru nu a fost mai încheșat.

„Greșești. Vina a fost a mea”, spuse ea, cu o expresie în care se vădea regretul. „Întotdeauna am știut, chiar și în copilărie, că nu ar trebui să mă căsătoreșc. Dar m-am lăsat convinsă că e de datoria mea să fac asta, pentru că voiam cu disperare să mă întorc la Ashburton Abbey, așa că am fost de acord să devin soția ta. Satisfăcându-mi propriile dorințe egoiste, te-am privat de căldura pe care o meritai, pentru că eu nu ți-o puteam oferi. Ești un bărbat bun și iubitor. Deși te-am făcut atât de nefericit, m-ai tratat întotdeauna cu respect și considerație. Puțini bărbați ar fi făcut asta. Poți să mă ierți pentru ce ți-am făcut?”

Se clătină pe călcăie, nedumerit și șocat. El era iubitor? Dar nimeni nu îi spusese așa ceva până atunci. Era rece, detașat. Era un gentilom, destul de temperamental chiar și gata să judece oamenii. Un bun prieten, într-adevăr, dar aceste mici virtuți nu erau, desigur, dragoste. De fapt, nici nu știa ce este dragostea.

Apoi se gândi la tăcerile dureroase de pe parcursul primei lui căsătorii, la disperarea fizică și emoțională care îl copleșea uneori și la furia mocnită care ardea în adâncul lui. Poate toate acestea erau semne ale unei iubiri care nu avusese niciodată ocazia să fie exprimată. Ideea era nouă pentru el și destul de neliniștitoare, întrucât însemna că nu era omul care crezuse el că era. Cu toate acestea, nu putea nega că intensitatea înflăcărată a

sentimentelor lui pentru Rosalind nu era, în nici un caz, cea a unui gentilom rece și detașat.

Își ridică privirea spre Louisa, observând regretul din ochii ei albaștri.

— Nu am nimic să-ți iert, draga mea. Și eu am avut îndoieli în ceea ce privește căsătoria noastră și m-am lăsat forțat să o accept, în ciuda instinctelor mele. Dar oare nu ne-am dat amândoi silința? Dacă nu a existat dragoste sau pasiune între noi, cel puțin ne-am purtat frumos unul cu celălalt. Și, desigur, a existat prietenie între noi, adăugă el, ezitând.

„Da, a existat prietenie, mai ales din partea ta”, spuse ea, iar chipul ei delicat era plin de lumină. „Îți mulțumesc, Stephen.”

În adâncul lui, simți o eliberare pe măsură ce sentimentul de vină și remușcare legat de prima lui căsătorie pieri. Făcuseră amândoi tot ce le stătuse în putere. Nu ar fi putut face mai mult.

Louisa își plecă din nou capul peste lucrul ei de mână și rămaseră amândoi unul lângă celălalt în tăcere, ca doi prieteni. Niciodată nu se simțise atât de în largul lui în preajma ei. Grădina era atât de liniștită, încât unul dintre fluturii deosebit de frumos colorați zbură spre el și se aplecă să se odihnească pe mâna lui preț de o clipă.

Și totuși, el nu se simțea pregătit pentru liniștea supremă.

— Mi-ai spus că ai acceptat cererea mea în căsătorie pentru că-ți doreai atât de mult să te întorci la Ashburton Abbey, spuse el, amintindu-și remarcă ei. De ce? Nici măcar nu văzuseși locul până să ne căsătorim.

Ea termină ultima cusătură și făcu nod firului strălucitor. Apoi ridică ghergheful pentru a da la iveală o tapiserie meșteșugită care înfățișa grădina împrejmuțată a mănăstirii. Dar

imaginea nu era a grădinii de astăzi. Arcadele de piatră nu erau roase, alte plante erau sădite acolo, și în planul îndepărtat se ridica forma pătrătoasă a unei turle de biserică. El recunoscuse scena ca fiind cea dintr-o veche gravură din perioada de dinaintea desființării mănăstirilor. Așa arătase Ashburton Abbey pe vremea când era un lăcaș monahal.

Louisa scutură ușor tapiseria și aceasta prinse brusc viață și îi învăluie, ca și cum ar fi fost transportați înapoi în timp. Amândoi erau acum așezați pe iarbă și Louisa purta un veșmânt închis la culoare, de călugăriță.

„Acum multă vreme, într-o altă viață, am locuit în mănăstire și mi-am găsit liniștea”, spuse ea, ridicându-și privirea calmă către a lui. „În această viață, am fost atrasă din nou la mănăstire deoarece căutam instinctiv ceva după care inima mea tânjea. Dar după ce m-am căsătorit cu tine și am venit să locuiesc aici, mi-am dat seama că nu pietrele mă chemaseră, și că inima mea tânjea de fapt după acea comuniune întru credință pe care o pierdusem.”

Clopotul sună în turnul de deasupra, intonând o chemare profundă, solemnă, la rugăciune.

„Rămas-bun, Stephen”, spuse ea înclinându-și capul pentru o clipă. „Dumnezeu fie cu tine!”

Se întoarse și se îndepărtă, în timp ce poalele veșmântului ei lung alunecă tăcut pe iarbă. Stephen văzu apoi o procesiune de femei înveșmântate la fel, care se plimbau prin culoarul de la vest. Louisa li se alătură la urmă, cu capul plecat, cu vălul ascunzându-i fața în timp ce se mișca maiestuos în ritmul dangătelui de clopot.

Prima dintre călugărițe intră pe ușa capelei. Una câte una,

femeile dispărură din raza lui vizuală. După ce intră și Louisa, ușa se închise fără zgomot și Stephen rămase singur.

Fără cuvinte, așa cum și Louisa comunicase cu el, Stephen își dădu seama că, odinioară, ea făcuse parte din comunitatea spirituală care trăise și se rugase acolo timp de secole. Celibatară și cucernică, se simțise împlinită și, pentru că nu găsisese acea împlinire în viața petrecută alături de el, acea tristețe profundă care o cotropise îi separase mai mult decât ar fi putut-o face niște pereți de piatră.

Dar acum ea se simțea din nou întregită. Stephen închise ochii și înălță o rugă de mulțumire pentru ea. Poate prima cu adevărat sinceră din viața sa.

Asta dacă era cu adevărat în viață. Viața era Rosalind, și nu o curte goală care se transformase din nou în grădina pe care o cunoștea și o iubea.

Privi în jur neliniștit și simți cum îi sare inima din piept când o văzu pe Rosalind venind către el pe una dintre aleile de pe diagonală, la brațul unui bărbat. Soția lui și însoțitorul ei purtau veșmintele somptuoase și complicate care se purtau cu un sfert de secol în urmă.

Și totuși, femeia nu era Rosalind. Avea ochii albaștri, nu căprui, era puțin mai scundă și părea să aibă un alt fel de caracter. Cu un ciudat sentiment de acceptare calmă, își dădu seama că îi vedea pe Sophia Westley și pe soțul ei, Philippe St Cyr, contele și contesa du Lac.

Sophia îi oferi un zâmbet de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna și îi întinse mâna. Era caldă, fermă și cât se poate de reală. El se aplecă să o sărute. Când se ridică își dădu seama cu un mic șoc că era mai tânără decât era Rosalind acum și că

soțul ei era doar cu câțiva ani mai în vârstă. Dar mai tânăr decât Stephen.

Ea continuă să-l țină de mână și imagini pline de viață începură să-i circule rapid prin minte. Văzu o femeie în vârstă care alerga împiedicându-se prin pădure, ținând de mână un copil îngrozit. Ascunzându-se de soldați, își folosea mica rezervă de monede să cumpere mâncare de la țărani și călătoria în căruțe. În cele din urmă, după ce ajunseră într-un port, în Franța sau poate Belgia, reușiră să cumpere o călătorie la Londra. Stephen avea nefireasca senzație că Sophia și Philippe călătoriseră cu dădaca și cu prețioasa ei încărcătură, ghidându-le și protejându-le pe cât puteau.

Dar nu putuseră să o salveze pe bătrână atunci când biata ei inimă, solicitată atât de mult, cedase, pe cheiul de la Londra. Stephen îl văzu pe paznicul în uniformă care încercă să o apuce pe Rosalind, o văzu cum fuge îngrozită și cum piciorușele ei o poartă în labirintul infect de străduțe din spatele cheiului.

Sophia și Philippe rămaseră cu copilul, folosindu-se de mica putere pe care o aveau ca să o protejeze. Sophia căută pe cineva care să aibă grijă de fiica ei și să o țină în siguranță, fără să reușească. Fusese doar o fantomă, și încă una nou apărută și confuză în acel moment.

Apoi veni ziua când Sophia îi găsi pe Thomas și Maria plecând de la Turnul Londrei, râzând și discutând despre vizita lor la bijuteriile coroanei. Sophia reușise să găsească un anumit spirit-pereche în Maria și o rugase fără cuvinte să se plimbe pe străduțele din cartierul St Katherine.

Sophia îi adusese pe soții Fitzgerald la locul potrivit și Philippe o împinsese pe micuța lui fiică în brațele Mariei. Apoi,

contele și contesa du Lac fuseseră liberi să-și caute propria grădină de lumină.

— Înțeleg, spuse Stephen aplecându-se și sărutând obrazul fin al soacrei lui. Apoi Philippe îi prinse mâna, strângându-i-o cu putere. Era un bărbat brunet, chipeș, cu ochi căprui și calzi, ca ai lui Rosalind. V-ați făcut amândoi treaba minunat, continuă Stephen.

„Nu doar noi”, spuse Philippe cu un gest al mâinii, și Stephen se pomeni privind într-o grădină împrejmuată, unde o femeie în vârstă, cu fața senină, supraveghea mai mulți copii care dansau în soare.

„Doamna Standish, curajoasa dădacă a lui Marguerite.”

Bătrâna ridică privirea și îi zâmbi lui Stephen, apoi își văzu din nou de treburile ei. El își dădu seama că în acel loc nu era nici pe pământ, și nici în rai încă, și că ea avea aici grijă de copiii care muriseră la o vârstă fragedă.

— Mulțumesc, spuse Stephen calm, întorcându-se din nou spre Sophia și Philippe. Știu că nu v-ați salvat fiica de dragul meu, dar am beneficiat și eu de pe urma acțiunilor voastre. Ea a fost cea mai mare bucurie a vieții mele.

În mintea lui, Stephen auzi cuvintele rostite de amândoi.

„Spune-i lui Marguerite cât de mult o iubim și că de-abia așteptăm ziua în care ne vom revedea.”

Apoi ei se întoarseră și se îndepărtară, mergând către soare până când dispărură în lumină.

Crispat de niște sentimente nou descoperite, Stephen îi privi îndepărtându-se, simțind cum lumina arde prin el, pârjolind fiecare fibră a ființei lui.

Și lumina aceea era iubire. Se prăbuși pe banca pe care

stătuse Louisa, tremurând scuturat de forța emoțiilor care îl învăluiau în timp ce barierele interne se topeau.

Putea vedea acum cu claritate cum își construise un zid care să-l protejeze de durerea de a simți. Începuse să ridice acest zid încă din copilărie. Primele lui amintiri erau cum fusese pedepsit pentru că își dădea frâu prea liber emoțiilor. Primele cărămizi fuseseră puse la temelia zidului când tatăl lui îl certa că plângea la moartea unui animal iubit sau îl bătea pentru că se jucase cu copiii de rang inferior de pe moșie. Rânduri întregi de cărămizi se adăugaseră atunci când descoperise moralitatea îndoielnică a mamei lui. Teamă, mânie, rușine, trădare, toate acestea fuseseră cărămizi care ridicaseră încet zidul, până când acesta ajunsese să-l separe de durerea de a trăi, dar desigur și de bucuria vieții.

Când zidul fusese gata, el era un model de gentilom englez: rece, detașat, fără cusur, și niciodată prea înflăcărat încât să depășească limitele decenței. Un om care nu încercase niciodată sușurile și coborâșurile iubirii.

Șocul și unda dureroasă de emoție îl făceau să se simtă ca și cum ar fi fost făcut din gheață, care acum începea să se crape sub imperiul dezghețului de primăvară. Însă lumina care îl înconjura era caldă, vindecându-i prin dragoste spiritul rănit. Întotdeauna existase iubire în viața lui, își dădu el seama, deși nu îndrăznise să o numească așa. Își iubise mama, cu toate defectele ei, și sora, care reușise mai bine să ofere decât să primească. Îl iubise întotdeauna pe Michael, deși sentimentul era amestecat cu complicatele unde ale competiției și ale disprețului pe care îl simțise din dorința inconștientă de a-i fi pe plac tatălui său.

Dar mai mult decât orice, o iubea pe Rosalind. Căldura și

înțelegerea ei îi luminaseră acele colțuri întunecate ale firii încă de la început, iar pasiunea pe care o împărtășeau îl făcuse să se simtă mai aproape de paradis ca niciodată. Faptul că o găsisse în ciuda sorții potrivnice era o dovadă clară că viața urma pe undeva un fel de plan divin.

Închise ochii, lăsând lumina binecuvântată să curgă prin el. Rosalind. Soția lui, iubita lui. Se simți cuprins de venerație și recunoștință, că în umbra morții reușise să descopere ce înseamnă iubirea.

Iar acum nu avea de ce să se mai teamă de moarte niciodată.

capitolul 33

Mult după ce rămase fără lacrimi, Rosalind zăcea întinsă pe pat, înghețată de frigul toamnei, dar prea istovită pentru a se mișca. Boala lui Stephen avansa cu o iuțeală înspăimântătoare, cu mult mai repede decât capacitatea ei de a o accepta la nivel emoțional.

Dar nu avea de ales. Era soțul ei și ea trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a fi soția perfectă, indiferent dacă asta însemna să-l convingă să mănânce sau să țină doctorii departe de el. Ceea ce nu își putea permite era să fie slabă și paralizată de propria ei suferință.

Începea să se întunece. Stătea acolo de ore bune. Trebuia să se ridice și să-l înlocuiască pe Hubble de la căpătâiul lui Stephen.

Portia, care stătea lângă ea, un ghem de blană neagră și portocalie, se mișcă și deschise ochii mari și verzi. Pisoiful se pricepea de minune să o zbughească pe ușă afară și o urmase pe Rosalind în apartamentul lordului Michael. Apoi se suise în pat

și, încovrigându-se, îi ținuse liniștită companie stăpânei ei întreaga după-amiază.

Rosalind zâmbi slab și scărpină pisoiful pe gât, cu un deget. Darul de nuntă al lui Stephen, ales pentru a-i aduce plăcere chiar și în cele mai dificile momente. Și era chiar un cadou reușit, căci era imposibil să privești giumbușlucurile pisoifului sau să simți atingerea limbuței sale aspre și să nu te simți puțin mai bine.

Rosalind auzi vag zgomot la parter. Poate că aveau vizitatori. Acum chiar trebuia să se ridice, să se spele pe față și să devină prezentabilă. Era actriță. Așa că își putea stăpâni emoțiile și juca rolul de stăpână puternică și demnă a casei. Și chiar avea de gând să facă asta peste câteva clipe, de îndată ce va fi găsit în ea destulă putere.

Ușa de la salonaș se deschise și se auziră pași hotărâți. Câteva clipe mai târziu, se deschise ușa dormitorului.

Simțindu-se groaznic de vulnerabilă, Rosalind se ridică în capul oaselor și se pomeni în fața celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată. Nou-venita avea păr negru, o față în formă de inimă perfectă și arăta deosebit de elegantă într-un costum de călătorie simplu.

Rosalind oftă în mintea ei, dându-și seama că avea urme de lacrimi pe față, apoi alunecă din pat și se ridică ținându-se cu o mână de unul dintre stâlpii patului.

— Bună ziua. Trebuie să fii Lady Michael. Îmi... îmi cer scuze că mă aflu în camera dumatăle.

— Nu e nevoie de scuze. Nu eram așteptată. Și tu trebuie să fii... noua soție a lui Stephen? spuse Lady Michael înclinându-și capul într-o parte.

— Mă cheamă Rosalind, zise ea dând din cap afirmativ.

— Poți să intri, Molly, spuse Lady Michael privind peste umăr către camerista ei, care venise în urmă. Este o plăcere să te cunosc, Rosalind, continuă ea traversând camera. Spune-mi Catherine.

— Am purtat una dintre rochiile tale în a doua noapte după ce-am ajuns în Londra, se pomeni Rosalind rostind, în timp ce strângea mâna întinsă de Catherine. Stephen a jurat că e în regulă, dar nu sunt sigură că-l cred.

— O, dar trebuie să-l crezi, spuse Catherine râzând. Stephen are întotdeauna dreptate, adăugă în timp ce își scotea pălăria și pelerina. Este acasă acum?

Probabil că ea nu știa nimic de boala cumnatului ei.

— Este aici, dar este foarte bolnav, spuse Rosalind, trăgând adânc aer în piept în încercarea de a-și stăpâni emoțiile. A avut o criză foarte gravă în cursul după-amiezii de astăzi și probabil că încă doarme.

— Așadar, este adevărat? întrebă Catherine întorcându-se cu o expresie uluită pe chip. Medicul lui, doctorul Blackmer, i-a scris soțului meu acum câteva săptămâni, spunându-i că Stephen nu se simțea bine și că fugise fără să ia măcar un servitor cu el, așa că Michael a plecat imediat după el. Îl tot caută de-atunci, spuse ea, mușcându-și buzele. De vreme ce Stephen se căsătorea și îl mâna pe Michael într-o asemenea urmărire veselă, m-am convins singură că, probabil, Blackmer se înșală. Nu... chiar nu am crezut că e cu adevărat bolnav.

— Lordul Michael a plecat în căutarea fratelui său? spuse Rosalind surprinsă. Stephen nu se gândea că va fi cineva atât de îngrijorat de absența lui, își dorea pur și simplu să stea departe de viața lui obișnuită pentru un timp.

— Și a făcut asta într-un mod cât se poate de eficient, rosti Catherine dându-și ochii peste cap. Soțul meu, care este cunoscut pentru lipsa lui de răbdare, a fost de-a dreptul exasperat. Într-un final, mi-a scris din Scoția ca să-mi spună că se dă bătut, rugându-mă să ne întâlnim aici, la Londra.

— Scoția? spuse Rosalind nevenindu-i a crede.

— Se pare că el și doctorul Blackmer, care îl însoțește, au urmărit o trăsură ce purta un cuplu care, după descriere, semăna cu voi, tocmai până la Edimburgh.

— O, Doamne, clipi Rosalind. Nu știu dacă să-i compătimesc sau să râd.

— Poți la fel de bine să râzi, spuse Catherine pragmatică. Așa te vei simți mai bine.

Avea dreptate, dar pe moment lui Rosalind nu prea îi venea să râdă.

— Când ar trebui să ajungă la Londra soțul tău?

— Bănuiesc că mâine sau poimâine, spuse Catherine oftând în timp ce aprinse o lampă, întrucât soarele era la asfințit. Parcă e plecat de-o veșnicie.

— Cu cât ajunge mai repede lordul Michael, cu atât mai bine, spuse Rosalind. Chiar și două zile ar putea fi prea mult.

— Este atât de gravă boala lui Stephen? întrebă Catherine ridicând șocată privirea de la lampă.

— Este într-o stare critică. A fost la un pas de moarte mai devreme, astăzi, cred. Mi-e... mi-e teamă că s-ar putea stinge dintr-un moment în altul, spuse Rosalind prăbușită la piciorul patului.

— Ce spune medicul? rosti Catherine, ținându-și răsuflarea.

— Stephen nu mă lasă să chem nici un medic. Se pare că tatăl

lui a suferit îngrozitor de pe urma tratamentelor a diferiți medici, când era pe moarte, și Stephen nu vrea să i se întâmple același lucru.

— E greu să contești un asemenea argument, fu de acord Catherine. Pot să-l văd? Aș vrea să-l văd oricum, dar am și o experiență îndelungată ca soră de caritate, și asta s-ar putea dovedi util acum.

— Desigur.

Rosalind o conduse din apartamentul lordului Michael în hol și apoi în apartamentul ducelui, din celălalt capăt al holului. Dormitorul era confortabil, încălzit de foc și luminat de un candelabru cu lumânări. Un Hubble mohorât stătea lângă pat.

Stephen era atât de nemișcat, încât Rosalind simți dintr-odată un groaznic atac de panică înainte de a putea observa că respira. La rândul ei, Catherine tresări la vederea cumnatului ei. Slăbiciunea lui cumplită și trăsăturile scofâlcite erau semne evidente ale unui om pe moarte.

— Ești treaz, dragul meu? spuse Rosalind cu blândețe, mergând lângă el.

— „Tu, moarte, nu fi mândră, deși zic unii c-ai fi puternică și-nspăimântătoare”, murmură Stephen, deschizând ochii. „De dormi puțin, te vei trezi-n eternitate.”

Preț de o clipă, Rosalind simți cum i se strânge inima căci crezu că delirează, dar ochii lui erau calzi și lucizi.

— Trebuie că te simți mai bine, dacă poți să citezi din John Donne, zâmbi ea ușurată.

— Chiar mă simt mai bine. Îmi pare rău că te-am supărat mai devreme, spuse el zâmbind cu drag. Trebuie să-ți vorbesc dar... nu am cine știe ce energie acum.

— De ce nu te mai odihnești puțin? sugeră ea. Arăți mult mai bine acum decât arătai înainte. Poate că dacă mai dormi te vei simți și mai bine.

Nu numai că arăta mai puternic, ci părea și diferit într-un fel pe care nu îl putea descrie.

— Pe mai târziu atunci, spuse el încuviințând slab din cap.

Rosalind își dădu seama că ceea ce vedea în ochii lui de un verde-cenușiu era pace. Și chiar un fel de fericire. Teama ascunsă și mânia față de soarta lui care îl însoțiseră până acum pieriseră. Iar ea era profund recunoscătoare pentru asta. Cu toate acestea, își dădea seama cu tristețe că acceptarea faptului că murea îl îndepărta încă puțin de ea.

— Ai un vizitator, spuse ea, alungând acest ultim gând din minte.

— Bună, Stephen, rosti cumnata lui venind pe cealaltă parte a patului.

— Catherine, spuse el și chipul i se luminează. A venit și Michael?

— Nu, dar va fi aici în curând, răspunse ea aplecându-se și sărutându-l pe obraz. Foarte rău ai făcut că te-ai îmbolnăvit așa grav. Nu sunt de acord.

— Nici eu nu sunt de acord. A fost al naibii de neglijent din partea mea, spuse el în glumă. Bănuiesc că ai cunoscut-o pe soția mea.

— O, da. Plănuiesc să deschid o sticlă de vin cu Rosalind și să facem schimb de impresii în legătură cu ce presupune viața alături de un bărbat Kenyon.

— Mă bucur că nu voi putea auzi discuția, spuse el cu o ocheadă șireată.

— Asta te face și mai arogant, replică Rosalind, cu o notă vag surprinsă în glas când își dădu seama că el încă mai putea glumi.

— Voi două ar trebui să mâncați ceva, spuse el privind la fereastra întunecată. Trebuie că lui Catherine îi este foame, având în vedere că vine de pe drum.

— Prea bine. Mai vrei medicament? spuse Rosalind ridicând borcănelul cu pastile de pe masă.

— Două, te rog, zise Stephen.

Ea luă pastilele în palmă și îi dădu și un pahar din laptele care devenise o obișnuință, pentru a-l ajuta să le înghită. Apoi îl sărută, apropiindu-și obrazul de al lui preț de o clipă. Avea pielea rece, dar nu mai era transpirat ca mai devreme.

Rosalind îi spuse lui Hubble să trimită sus cina, adăugând că va veni să-l înlocuiască mai târziu, apoi plecă împreună cu Catherine.

— Scrisorile lui Michael nu mi-au furnizat decât frânturi din căutările lui, așa că sunt moartă de curiozitate. Dacă am înțeles bine, ești actriță și Stephen s-a alăturat trupei de teatru a familiei tale pentru o perioadă de timp? o întrebă cumnata ei când ajunseră la parter. Mi-ar plăcea să aud întreaga poveste, dacă nu te superi.

Rosalind oftă, întrebându-se dacă și Catherine va reacționa asemenea surorii lui Stephen.

— Nu m-am căsătorit cu el pentru banii lui.

— Bine, dar asta este evident după ce v-am văzut împreună, spuse Catherine ridicând din sprânceana elegantă.

— Mă bucur că tu vezi asta, spuse Rosalind relaxându-se. Pentru că, în mod evident, Claudia nu vede astfel lucrurile.

— A, Claudia, spuse sec Catherine. Niciodată nu mi-a spus în

față ceea ce gândește, dar asta e doar pentru simplul fapt că abia suportă să se afle în aceeași cameră cu Michael și presupune că el merită o ființă necioplită și vulgară ca mine.

— Nu este de acord în ceea ce *te* privește?

— Claudia este în stare să displacă pe oricine și eu chiar i-am dat destule motive, spuse Catherine cu ochii vioi. O văduvă care are deja o fiică, o femeie care a îngrijit bărbați dezbrăcați care nu erau soțul ei și care a mers în război cu soldații de-a lungul peninsulei... îngrozitor! Nici o doamnă bine-crescută nu ar fi supraviețuit unei asemenea vieți.

— Cred că avem multe lucruri în comun, Catherine, spuse Rosalind râzând.

— În mod sigur avem, răspuse Catherine luându-și cumnata de braț. Și acum, să mergem să dăm iama în bucătărie și-mi vei putea povesti totul.

Zis și făcut. În camera pentru micul dejun, în timp ce luau o masă simplă formată din supă, pâine și brânză, întrucât nici una dintre ele nu își dorea mai mult de atât, Rosalind îi spuse cum îl salvase Stephen pe Brian de la înec. Apoi îi povesti cum „domnul Ashe” devenise parte din trupă și despre nunta din poieniță. După care își descrie originile. Faptul că putea să spună că era o contesă franțuzoaică adăugă o notă distinctivă discursului ei.

În schimb, află despre copiii lui Catherine, rămași în Țara Galilor, pe care aceasta îi adora. În mod evident, își adora și soțul, ceea ce fu o ușurare pentru Rosalind, întrucât un bărbat iubit de o femeie precum Catherine nu putea fi prea înspăimântător.

— Mă duc sus să-l schimb pe Hubble pentru noaptea asta,

spuse Rosalind după ce dădură gata un ibric de cafea. Aș putea încerca să fiu o gazdă bună, dar îmi închipui că tu știi mai multe despre casa asta decât mine.

— Tot ce se poate. Nu-ți face griji, o să fiu bine, spuse Catherine, acoperindu-și un căscat. Sunt gata să mă duc la culcare, a fost a călătorie rapidă și obositoare. Mai am o singură întrebare, spuse ea ezitând. Ești cum-va însărcinată?

— Cred că ai fost o soră de caritate excelentă, spuse Rosalind cu gura căscată de mirare.

— Unele femei au o anumită înfățișare în aceste cazuri, explică Catherine. Așadar, este adevărat?

— Sunt aproape sigură, confirmă Rosalind.

— Aleluia! spuse Catherine radiind. Mă bucur atât de mult! Stephen trebuie să fie încântat.

— Încă nu i-am spus. Vreau să-i spun în noaptea aceasta, dacă este treaz.

— Acum să sperăm că va fi băiat.

— Stephen îmi spunea că Michael nu dorește să fie duce, dar ca mamă, nu îți dorești asta pentru fiul tău? întrebă Rosalind curioasă.

— Nu prea. Nu am nici o îndoială că micul meu Nicholas va fi egalul oricui când va crește mare, dar lui Michael i-ar plăcea profund să fie duce și nu vreau să-l văd nefericit. Sau prea ocupat ca să mai aibă timp pentru mine, completă ea zâmbind.

Rosalind bănuia că nici un bărbat nu ar putea fi vreodată prea ocupat pentru Catherine Kenyon.

— Dar de ce-i displace atât de mult lordului Michael ideea de a fi moștenitor? întrebă ea, curioasă încă.

— Nu l-am cunoscut pe bătrânul duce, dar știu că l-a tratat execrabil pe Michael, spuse Catherine ezitând și cântărindu-și cuvintele. Cu excepția unor momente din copilărie petrecute alături de Stephen, soțul meu nu are amintiri plăcute de la Ashburton Abbey. Nu-i displace să meargă acolo în vizită, dar nu dorește să aibă parte de titlu sau de moșie.

Rosalind încuviință din cap, întrucât putea înțelege asta.

— O să fac tot ce pot mai bine pentru amândoi, spuse ea ridicându-se și atingându-și ușor abdomenul cu mâna.

— Mă bucur atât de mult că te-a găsit Stephen! spuse Catherine ridicându-se și îmbrățișându-l rapid.

Rosalind se relaxă preț de câteva clipe în brațele celeilalte femei, dându-și seama că, pe de-o parte, o plăcea pe Catherine pentru acea calitate maternă care-i amintea de Maria.

— Și eu mă bucur, în ciuda a tot, răspunse ea cu blândețe.

Stephen se trezi din ceața plină de vise și o găsi pe Rosalind stând tăcută lângă pat, cu cearcăne sub ochi.

— De ce Dumnezeu stai pe scaun, când ai la dispoziție un pat perfect funcțional? murmură el.

— Chiar vrei să dorm cu tine? clipi ea somnoroasă. Nu vreau să te rănesc în vreun fel.

— Nu cred că genul ăsta de durere se va accentua dacă dorm cu soția mea. De fapt, cred că mă voi simți chiar mai bine. Desigur, asta dacă accepți să te afli atât de aproape de cineva în starea mea, ezită el.

— Ce prostuț ești! spuse ea cu ochii mari. Cum îți poți închipui că nu mi-aș dori să stau cu tine? Mă întorc de îndată ce mă schimb în cămașa de noapte, zise ea, căscând în timp ce

ieșea din cameră.

El oftă, displăcându-i ideea cămășii de noapte. Amândoi vor fi prea îmbrăcați, dar desigur, vreun bun samaritean ar putea dori să vină să vadă cum se mai simte. Aflase deja că o intimitate limitată era unul dintre multele prețuri pe care le are de plătit un om cînd se află pe patul de moarte.

Câteva minute mai târziu, Rosalind intră din nou în dormitor, purtând o cămașă delicat brodată și părul împletit într-o coadă groasă la spate. După ce lăasă o singură lumânare pe măsuța de toaletă, veni în pat.

— Mai vrei medicamente? întrebă ea.

— Nu, te vreau doar pe tine, spuse el.

Nu voia să piardă timp prețios, alunecând într-un somn indus de pastile.

Ea se strecură lângă el în pat. El o trase în brațe, lipindu-se de trupul ei moale și simțind o plăcere de o intensitate aproape dureroasă în timp ce făcea asta. În mod paradoxal, faptul că o ținea în brațe scădea nivelul durerii lui fizice sau măcar îl făcea să o bage de seamă mai puțin.

— Ești minunată, murmură el.

— Mmm, aș putea spune același lucru despre tine, zise ea oftând, și răsuflarea ei îi încălzi gâtul.

Rămaseră liniștiți pentru câteva minute, apoi ea spuse timid:

— Am niște vești bune. Am așteptat ca să fiu sigură. Se... se pare că o să am un copil.

El își ținu răsuflarea, fiindu-i parcă teamă să creadă. Apoi simți cum inima i se umple de bucurie și fericirea i se răspândește în trup asemenea bulelor de aer dintr-un pahar de șampanie.

— Este minunat! exclamă, reușind să se sprijine în cot cuprins brusc de un val de energie. În lumina slabă, putea observa pe chipul lui Rosalind acea încântătoare satisfacție pe care o simțea fiecare femeie de la Eva încoace după ce îi spunea soțului că vor avea un copil. Ce fată deșteaptă ești tu, spuse el netezindu-i părul blond-roșcat.

— Și tu ai contribuit cu ceva aici, râse ea, ducându-i mâna la abdomenul ei, unde curba blândă nu își dădea de gol secretul. Cred că s-a întâmplat chiar când am făcut dragoste pentru prima oară, în podul cu fân.

— E un miracol, Rosalind, spuse el, revenind în poziția de dinainte și continuând să-și țină mâna pe abdomenul ei. Când te gândești că amândoi credeam că nu putem avea copii! Și cu toate acestea, am creat o nouă viață.

O viață pe care el nu avea să o vadă și asta îl amăra. Poate că, asemenea lui Sophie și lui Philippe, va putea măcar să-i viziteze odată. Și totuși, nu va fi același lucru cu a-și ține copilul în brațe sau a căuta să vadă dacă seamănă cu Rosalind...

Își întrerupse firul gândurilor întrucât nu își aveau rostul. Se afla în prezent, cu Rosalind, și i se dăduse o veste îmbucurătoare. În schimb, și el trebuia să-i dea mesajul pe care îl promisese pentru ea.

— Mai devreme, astăzi, după criză, începu el, mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru.

Continuă, descriind vizita lui spirituală la conac. Nu îi spuse ce-i zisese Louisa despre căsnicia lor, întrucât era un subiect intim, dar îi spuse cum îi explicase ea că moartea era doar o trecere. Îi vorbi și despre întâlnirea cu părinții ei și cum vegheaseră aceștia asupra copilului lor.

— Părinții tăi m-au rugat să-ți spun că te iubesc foarte mult, încheie el pe un ton blând.

Urmă o perioadă de liniște pe parcursul căreia el se întrebă dacă Rosalind încerca să decidă dacă nu cumva era mai bine să-l interneze la nebuni. Apoi ea scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat și o văzu că plângea cu fața ascunsă în umărul lui.

— Rosalind? Să știi că nu sunt deloc nebun. Probabil că am avut doar un vis cât se poate de real, continuă el sărutându-i tâmpla.

— Cred că sarcina e de vină. Se pare că orice lucru mă face să plâng, spuse ea ștergându-și ochii cu colțul cearșafului. Dacă a fost un vis, a fost unul adevărat. Când mi-ai spus că părinții mei sunt împreună și că veghează asupra mea, mi-ai făcut inima să cânte de bucurie.

Ea își mângâie obrazul de-al lui, ceea ce îl făcu să se bucure că-l lăsase pe Hubble să-l bărbierească.

— M-ai întrebat odată de ce cred că viața este ceva mai mult decât ceea ce vedem în jurul nostru, și nu am putut să-ți răspund. Dar tu tocmai ai explicat de ce. Părinții mi-au fost îngerii păzitori. Mi-am dat seama de asta de îndată ce ai rostit cuvintele.

Dacă Sophia și Philippe erau împreună, cu siguranță că și el și Rosalind aveau să fie împreună într-o bună zi. Îi mângâie spatele, simțindu-se aproape de ea atât emoțional, cât și fizic. Problema era că și-ar fi dorit să fie și mai aproape de-atât, să-i invadeze trupul, să-i audă țipătul de extaz și să simtă plăcerea învăluitoare...

— Până acum nu mi-am dat seama de cât de mult provine dorința nu din trup, cât din minte, spuse el, înăbușindu-și o

înjurătură. Îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, dar nu pot, spuse el făcând o grimasă. Pur și simplu, nu sunt în stare.

— Nu-i nimic, Stephen, șopti ea în timp ce mâna îi alunecă în jos atingându-i părțile intime cu un gest de nespusă tandrețe. Nu... nu știu dacă aş putea suporta să știu că s-ar putea să fie ultima oară.

El simți cum i se pune un nod în gât. Și mai multe pierderi, iar aceasta era o pierdere mare. Oare exista comuniune fizică în grădina de lumină? Citise odată că în rai uniunea spirituală era mai bună decât cea sexuală. Se întrebese atunci de unde putea ști asta autorul, și acum, după ce făcuse dragoste cu Rosalind de atâtea ori, se îndoia că ar putea exista ceva mai bun decât asta.

Și totuși, această posibilitate însemna ceva în care putea să sper.

Rosalind rămase trează mult timp după ce Stephen adormi. Experiența pe care i-o povestise părea atât de corectă și adevărată! Părinții ei naturali îi fuseseră alături și o împinseseră în brațele părinților ei adoptivi. Astfel, fusese binecuvântată de două ori. Și totuși, își petrecuse întreaga viață cu frica în sân.

Recunoașterea acestui fapt o făcu să se înfurie pe ea însăși. Apoi, imagini ale părinților ei începură să-i răsară în minte. E drept, muriseră repede, dar ea purta ororile acelei nopți în sufletul ei. Tragedia fusese urmată de săptămâni de teroare, culminând cu moartea preaiubitei ei doici. După asta urmaseră frigul și foamea și frica paralizantă, în timp ce se lupta să supraviețuiască.

Nu e de mirare că nu se mai simțise niciodată în siguranță din acel moment, deși fusese salvată ca prin miracol. Îngropase

teroarea în adâncul ei și se concentrase să fie o fiică perfectă, astfel încât Thomas și Maria să o țină la ei.

Pe parcursul anilor, teama fusese tovarășul ei din umbră. Se temuse de necunoscut, se temuse să-și părăsească familia adoptivă, se temuse să țină prea mult la aceeași persoană. Căutase siguranța în mulțime, așa că iubise mulți oameni. Se căsătorise cu Charles pentru că îi dădea siguranță, făcând parte din lumea ei cunoscută. Chiar și căsătoria cu Stephen păruse sigură, întrucât boala lui însemna că s-ar fi putut întoarce repede la viața pe care o știa.

Dar să îl iubească nu era sigur, pentru că asta o expunea la riscul unei pierderi, asemenea pierderii care o bântuise de la moartea părinților ei. Așa că nu recunoscuse că îl iubea. Că îl plăcea, da. Că simțea pasiune pentru el, cu siguranță. Dar nu că îl iubea.

Era chiar amuzant, de fapt. Întotdeauna se considerase o femeie calmă și rațională, și totuși, nici măcar în intimitatea minții ei nu recunoscuse cu sinceritate cât de mult ținea la Stephen. Să-l iubească nu îi dădea „siguranță”, iar să-l piardă era ca și cum cineva i-ar tăia inima în două.

Dar într-o bună zi vor fi din nou împreună. Acum credea asta. Iar acest gând era destul ca s-o facă să cadă, în sfârșit, într-un somn profund.

capitolul 34

Ziua douăzeci și patru

În dimineața următoare, Stephen se trezi surprinzător de revigorat. Poate că asta se datora faptului că Rosalind dormea încă în brațele lui. Chiar și Portia se strecurase în cameră și își

petrecuse noaptea încolăcită pe pat. Dormea destul de bine cu ea.

Când Rosalind se trezi, durerea îl chinuia din nou, dar se diminuează după ce ea îi mai dădu două pastile de opium. Apoi îl convinse să bea lapte de pasăre, spunându-i că oul și mierea bătute în lapte o să-i dea puterea de care avea nevoie. Sorbi cu grijă, însă băutura ajunsese în stomac și rămase acolo.

Să traverseze încăperea depășea atât de mult abilitățile sale, încât nici măcar nu-i trecu prin minte să se dea jos, însă se simțea suficient de puternic cât să stea în capul oaselor în pat. Catherine acceptase invitația de a sta cu ei și petreceau împreună o dimineață plăcută. Se lăsă pe grămada de perne pe care o formase Rosalind lângă tăblia patului, în timp ce femeile vorbeau. Îi era de ajuns să fie cu două dintre persoanele cele mai dragi.

Se întrebă, cu detașare, cât o să mai supraviețuiască trupul lui. O zi, poate două. Dorința lui cea mai mare era ca fratele lui să ajungă înainte să vină sfârșitul.

Apoi Hubble intră în încăperea cu o expresie disperată.

— Înălțime, lordul și Lady Herrington sunt aici. Insistă să vă vadă.

Rosalind scoase un țipăt, iar Catherine, care stătea în partea opusă a patului, aproape scăpă ceașca de ceai. Stephen răspunse, la fel de surprins:

— Condu-i aici.

Claudia și soțul ei, Andrew, intrară după câteva momente. Sora lui înțepeni când îl văzu. Iar el ghici că, în ciuda faptului că i se spusese despre boala lui, încă era șocată de realitate.

După ce își reveni, Claudia străbătu camera lângă pat.

— Stephen, trebuia să vin.

— Mă bucur să te văd. Și pe tine, Andrew.

Strângerea de mână a cumnatului său tăcut fu scurtă, însă puternică. Mereu fusese un băiat bun.

Rosalind îi privea pe vizitatori ca o leoaică plină de grijă pentru puiul bolnav, însă Catherine spuse politicos:

— Bună ziua, Claudia. Sper că tu și copiii sunteți bine.

Chipul Claudiei se îmblânzi, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se deschidea subiectul despre copiii ei.

— Da, foarte bine, mulțumesc. Dar fiul și fiica ta?

— Și ei sunt bine.

Conversația stagnă, până când Stephen adăugă:

— Ai putea să mă feliciți și pe mine și pe Rosalind.

— Ah... minunat. Claudia părea uimită, însă sincer încântată. Copiii fuseseră întotdeauna calea cea mai rapidă către inima ei cea atât de bine apărată. Trebuie să ai mare grijă de tine, Rosalind.

— Asta și am de gând, spuse Rosalind, din nou cu o privire surprinsă.

Pentru că nu avea putere pentru conversații inutile, Stephen adăugă:

— Rosalind, dacă nu te superi, cred că Claudia ar vrea să-mi vorbească între patru ochi.

— Da, însă înainte... Sora lui îi aruncă soțului ei o privire agonizată. El îi atinse cotul ușor. Părând să își tragă puterea din acel gest, ea continuă cu o voce gâtuită: Rosalind, Catherine. Aș... aș vrea să-mi cer iertare pentru comportamentul meu din trecut față de voi.

Deja uimită de-a dreptul, Rosalind răspunse:

— Scuze acceptate. Era firesc să fii îngrijorată în privința căsniciei fratelui tău.

Cu toate că în privirea ei se citea o ușoară urmă de ironie, Catherine murmură la rândul ei câteva cuvinte de acceptare.

Gura Claudiei se strânse.

— Amândouă sunteți mai generoase decât merit.

— Nu vreau să fiu certată cu tine, Lady Herrington, spuse Rosalind cu o demnitate tăcută. Nu am vrut niciodată asta. Îi făcu lui Catherine un semn din priviri, se prezentă lordului Herrington, apoi părăsiră împreună încăperea.

În loc să se așeze, Claudia începu să se plimbe neliniștită prin încăpere... era obositor doar s-o privești.

— Mă bucur că ai venit, spuse Stephen. Nu mă gândeam că te voi mai vedea.

— A fost foarte aproape să nu se întâmple, spuse ea. Soția ta a venit să-mi spună despre boala ta și m-am purtat de-a dreptul îngrozitor cu ea, continuă evitându-i privirea.

— Întotdeauna ai avut o gură tare afurisită la supărare, spuse el, crispându-se când își imaginează scena. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea și să vii aici?

Claudia se îndreptă spre fereastră și privi afară. Silueta ei dârză era o versiune feminină a bătrânului duce.

— După ce soția ta a plecat, Andrew a venit în salon și m-a găsit plângând. Nu... nu cred că mă mai văzuse plângând vreodată și evident că a vrut să știe motivul. I-am explicat, așteptându-mă să-mi spună că eram, bineînțeles, îndreptățită să condamnăm căsătoria ta. Că nici o actriță nu merită să fie ducesă de Ashburton.

— Iar el nu a fost de acord cu tine?

Ea clătină din cap.

— S-a încruntat și mi-a spus că lăsam obsesia mea cu descendența familiei Ashburton să meargă mult prea departe. Apoi mi-a spus ceva similar cu ce îmi spusese deja Rosalind, și anume că nimic din ceea ce puteam face nu îmi va aduce aprobarea tatei, zise ea cu lacrimi în ochi. Și că trebuie să-ți respect alegerea în ceea ce o privește pe soția ta, că trebuie să nu vă mai învinovățesc pe tine și pe Michael pentru că sunteți bărbați, în timp ce eu nu sunt.

Lui Stephen nu îi trecuse niciodată prin cap că sora lui i-ar putea urî pe el și pe Michael fiindcă erau bărbați, dar acum își dădea seama că asta chiar avea sens. Ce bine înțelesese lucrurile Andrew!

— Dacă viața era corectă, ai fi fost bărbat, Claudie, spuse el, folosind numele ei din copilărie. Ai fost copilul care se apropia cel mai mult de idealul tatei despre cum ar fi trebuit să fie un duce de Ashburton, continuă el, oftând, gândindu-se de câte ori suferise din cauza disprețului pe care i-l arăta tatăl lui. Dar să știi că a fost nedrept cu toți trei. Doar pentru că erai femeie, nu ți-a acordat atenția de care aveai nevoie și pe care o meritai. Pe mine m-a urât pentru că nu posedam acea aroganță pe care o respecta el, în timp ce față de Michael s-a comportat de-a dreptul abuziv. Nu pot să-l iert pentru ce i-a făcut lui Michael. Cu toate acestea, din câte am înțeles, se comporta așa cum o făcuse și tatăl lui înaintea lui. A fost educat să creadă că el avea întotdeauna dreptate.

— Și după cum ai spus, eu îi semăn foarte mult, rosti Claudia cu capul plecat și cu o expresie mohorâtă în lumina palidă a soarelui. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de

ajutorul lui Andrew până când nu l-am pierdut. Știu că sunt o femeie dificilă, dar m-am putut baza întotdeauna pe Andrew, în ciuda defectelor mele, spuse ea, înghițind nodul care i se pusese în gât. Nu-mi place prea mult cine sunt, Stephen, dar nu știu cum aş putea fi altfel. Dacă nu sunt fiica tatălui meu, cine sunt?

— Ești și soție, mamă și soră, spuse el încet. Ca să nu mai spun că ești contesa de Herrington. În ceea ce îl privește pe Andrew, este evident că soțul tău te înțelege foarte bine. Chiar crezi că va înceta să te iubească din cauza asta, atâta vreme cât, după cum chiar tu ai spus, a fost întotdeauna conștient de imperfecțiunile tale?

— Nu mă iubește. Cum ar putea cineva să iubească o persoană ca mine? strigă ea disperată, și lacrimile tăcute începură să-i șiroiască pe față.

Îi făcea rău să vadă cât era de nefericită.

— Nu pot să ajung la tine, Claudie, așa că dacă vrei să te îmbrățișez, va trebui să vii aici, spuse el, amintindu-și cum îl chema la ea să-l îmbrățișeze când era mic de tot.

De fiecare dată când îl chema să vină la ea, el se repezea direct în brațele ei. Ea zâmbi printre lacrimi la auzul invitației cunoscute și veni să se așeze pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Stephen, spuse ea, ștergându-și ochii. Tu ești cel care este bolnav, fără speranță de vindecare. Ar trebui să-ți ofer alinare, nu să fiu eu cea care o cer.

— De fapt, îmi dau seama că e o treabă destul de simplă să mori, spuse el, mângâindu-i mâna. Nu e nici pe departe atât de complicată cum e viața.

— Nu pot suporta gândul că te voi pierde, Stephen, șopti ea, și lacrimile începură din nou să curgă din ochii ei de culoarea

alunei. Eu sunt cea mai în vârstă, nu e corect ca eu să fiu bine, sănătoasă și prost dispusă, în timp ce tu, care ești o persoană mult mai bună decât mine, să fii pe moarte.

— Poate e adevărat că numai cei buni mor tineri? replică el zâmbind.

— Rosalind a spus asta când a venit să mă vadă, zise ea, ducându-și mâna la gură. Doamne, Stephen, am făcut lucrurile numai pe dos toată viața mea!

O luă de mână și o trase în jos lângă el, astfel încât să-i poată cuprinde umerii cu unul dintre brațe. Ea își îngropă fața în cuvertură și începu să plângă. Stephen știa că plângea doar în parte pentru el. Majoritatea lacrimilor vărsate erau în semn de regret pentru tatăl pe care îl adorase, dar pe care nu îl putuse mulțumi niciodată, și pentru eșecul ei în a se ridica la înălțimea standardelor îngrozitoare pe care și le impusese.

— Nu fi atât de dură cu tine, Claudie. În copilărie erai preferata mea, să știi. Mă ascultai, mă făceai să mă simt iubit. Întotdeauna ai știut cum să te porți cu copiii, spuse el zâmbind. Dacă nu ai fi contesă, ai putea fi o dădacă excelentă.

Ar fi putut să fie ca doamna Standish și și-ar fi riscat viața ca să-i protejeze pe toți copiii pe care îi avea în grijă.

— Poate că așa aș fi făcut mai mult bine, chicoti ea printre lacrimi.

El își dădu seama că ar fi ajutat-o dacă i-ar fi zis ce trebuia să-i spună, doar că nu știa ce era potrivit să-i spună. Dintr-odată, îi trecu prin minte un gând.

— De ce te-ai căsătorit cu Andrew? Ai avut parte de oferte mai bune. Ai fi putut fi marchiză, nu doar o simplă contesă.

— Păi, pentru că mi-a plăcut cel mai mult dintre toți, desigur.

În preajma lui Andrew mă simțeam întotdeauna drăguță și deșteaptă și dorită, suspină ea. Era minunat să te simți dorită, deși nu am putut înțelege niciodată de ce mă dorea.

— Ai regretat vreodată că te-ai căsătorit cu el?

— Niciodată, răspunse ea îndată.

— Cu alte cuvinte, îl iubești și l-ai iubit întotdeauna. I-ai spus vreodată asta?

— Dar el știe că eu... că eu țin la el, spuse ea ridicându-se și începând să-și netezească cutele rochiei de dimineață.

Pentru Stephen nu era o surpriză să audă că ea nu putea folosi cuvântul „iubire”. Și el fusese la fel, în cea mai mare parte a vieții lui. Asta până ieri, de fapt, când pășise în afara vieții.

— Bătrânul duce ne-a învățat propria versiune a valorilor cardinale, Claudie, spuse el, știind ce avea nevoie să audă sora lui. Mândria și decența erau în capul listei, dar dragostea nu figura deloc acolo. De fapt, întrucât nu ni s-a spus niciodată vreo vorbă despre asta, am învățat că a dori să oferi sau să primești dragoste era un semn de slăbiciune. Chiar un lucru vrednic de dispreț. Se opri pentru o clipă, simțind că trebuia să se odihnească puțin înainte de a continua. Tata a inversat importanța valorilor. Dragostea este cea mai înaltă virtute, cea care face viața să merite trăită, în timp ce mândria și decența sunt doar niște rămășițe. Pentru binele tău și al lui Andrew, spune-i că îl iubești, Claudie. Și spune-le asta și copiilor tăi, zise el cu un zâmbet vag. Spune asta chiar dacă simți că îți va cădea limba când rostești acest cuvânt.

— Crezi că ar vrea să audă asta? întrebă ea, privindu-l nesigură.

— Cred că sunt șanse foarte mari. Nu urî tot ce reprezintă

ființa ta, Claudie, pentru că există atâtea lucruri de admirat în caracterul tău! Ai curaj și integritate, și de obicei ai fost iubitoare prin acțiunile tale, deși poate nu întotdeauna prin cuvintele tale.

— Eu, iubitoare? spuse ea uimită.

Părea la fel de uimită ca și el atunci când i se sugera-se asta.

— Da, tu. Ai avut întotdeauna o inimă bună, ascunsă în spatele limbii tale ascuțite, spuse el, lăsându-se să alunece mai adânc între perne, prea obosit pentru a mai sta în capul oaselor. Adu-ți aminte să-ți muști limba data viitoare când vei fi tentată să vorbești urât cu cineva sau să te înfurii ca naiba, ca orice Kenyon care se respectă.

— O să... o să încerc, zise ea, privindu-l lung, cu o expresie sumbră. La revedere, Stephen. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îmi va fi dor de tine, până acum, când e prea târziu.

— Ne vom revedea, spuse el cu un surâs obosit.

— Chiar crezi asta? îl întrebă, ridicând din sprâncene.

— Știu că așa va fi, spuse el, distingând ecoul lui Lady Westley în vocea lui.

— Sper din toată inima să ai dreptate, adăugă ea aplecându-se și sărutându-l pe obraz. Te... te iubesc, Stephen. Uite că nu mi-a căzut limba, spuse ea cu un zâmbet strâmb.

— Și eu te iubesc, Claudie, zise el râzând.

Ce ușor era să rostească acele cuvinte! Oare de ce, aproape toată viața lui, îi fusese atât de greu să le spună?

În timp ce sora lui ieșea din cameră, se rostogoli pe o parte, cu un oftat istovit. Acum, că se gândea la asta, își dădu seama că nu-i spusese încă lui Rosalind că o iubea. Privind în urmă, era evident că era îndrăgostit de ea încă de când se cunoscuseră. Ce

prost fusese să nu-și dea seama de asta! Dar el era un Kenyon, și dragostea nu făcuse niciodată parte din vocabularul lui. În noaptea de dinainte, când își eliberase în sfârșit limba, avusese prea multe alte lucruri de spus.

În timp ce aluneca istovit în somn, își zise să nu cumva să uite să-i spună lui Rosalind ce simțea pentru ea – era un lucru pe care trebuia neapărat să-l facă înainte de a muri.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Ceasul de pe polița șemineului se auzea ciudat de puternic în tăcerea absolută. Împrăștiaseră paie în fața Casei Ashburton ca să camufleze zgomotul traficului, și se părea că asta funcționa chiar prea bine.

Rosalind își trecu mâna, neliniștită, peste cuvertura de pe patul lui Stephen. Era după-amiază târziu, iar el dormea de la plecarea Claudiei. Își dădu seama că îi dispăcea faptul că sora lui îi consumase atât de mult din prețioasa energie.

Și totuși, purtând încă urme de lacrimi, Claudia fusese atât de politicoasă când plecase, la brațul soțului ei! Părea greu de crezut că era aceeași femeie care practic se repezise la ea când se întâlniseră pentru prima oară. Trebuie că Stephen îi făcuse ceva farmece. Dacă așa era, Rosalind spera ca acestea să țină pentru totdeauna.

Catherine stătea de veghe alături de ea, așezată în apropiere, aplecată asupra unei grămezi de haine de cârpit. Majordomul se arătă îngrozit de faptul că Lady Michael dorea să se ocupe de o astfel de sarcină umilă, dar Catherine voia să-și țină mâinile ocupate.

Rosalind prefera să privească chipul lui Stephen în timp ce dormea. Părea mult mai liniștit decât soția sau cumnata lui.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Fiecare ticăit măsura viața lui Stephen.

Deodată, neputând să mai suporte zgomotul pe care-l făcea ceasul, Rosalind se ridică și se îndreptă cu pași apăsați spre șemineu. I-ar fi plăcut grozav să fărâme orologiul din bronz aurit, dar acesta costa o mică avere și, în plus, mai mult ca sigur era și o moștenire de familie. Așa că se mulțumi să deschidă ușița de la spate și să oprească pendulul.

Liniște binecuvântată! Merse la fereastră și privi în stradă. Se întunecase, iar afară cădea o ploaie mărunță. Era o zi cât se poate de deprimantă.

Oare Stephen va mai fi în viață în zori? Dar în zorii zilei următoare?

— Mă bucur că ai oprit ceasul, începuse să mă scoată din sărite, murmură Catherine din spatele ei.

— Vorbești serios? Nu credeam că te deranjează. Tu te porți atât de bine în camera unui bolnav!

— Am experiență, dar este mult mai greu atunci când pacientul este cineva la care ții, spuse ea oftând și frecându-și tâmplele. Și eu țin mult la Stephen. Întotdeauna a fost un bun prieten pentru mine și fiica mea. Amy va fi distrusă.

— Sunt egoistă, dar mă bucur că te afli aici, zise Rosalind cu un zâmbet vag. Mă gândisem să o chem pe mama sau pe sora mea, dar amândouă devin neliniștite când cineva este bolnav. De aceea, eu mă ocupam de pansatul rănilor și îngrijitul vânătăilor tuturor celor din trupă.

— Înțeleg că te ocupai de orice sarcină pe care colegii tăi temperamentalii nu se simțeau în stare să o ducă la bun sfârșit, spuse Catherine amuzată. Și în cazul meu a fost așa mereu. E

bine să ai talent, dar întotdeauna cineva trebuie să cârpească șosetele.

— Catherine, mi-e atât de rușine că gândesc asta, dar o parte din mine își dorește doar să se *termine* totul odată, spuse ea, rezemându-și fruntea de geamul rece al ferestrei, în timp ce zâmbetul timid i se șterse de pe chip. Și totuși, cum voi reuși să mă descurc când el nu va mai fi?

— E normal să dorești sfârșitul suferinței, atât pentru Stephen, cât și pentru tine, spuse Catherine cu blândețe. Cât despre cum te vei descurca, o vei face clipă de clipă pentru că va trebui. Va trebui să o faci pentru binele tău și al copilului tău.

Aducându-și aminte de suferințele lui Catherine, care își îngropase ambii părinți și primul soț, Rosalind se îndreptă de mijloc, simțindu-se rușinată pentru slăbiciunea ei. Trebuia să fie puternică de dragul copilului, care va fi cea mai mare moștenire lăsată de Stephen.

— Rosalind? se auzi slab vocea lui Stephen din spatele lor.

— Cum te simți? întrebă ea întorcându-se repede și apropiindu-se de pat.

— Destul de bine, zise el ridicând din umeri.

Cu alte cuvinte, avea dureri, dar nu într-o asemenea măsură încât să se plângă. Cum de putea fi atât de calm și de stăpân pe el? Se gândise că e un erou atunci când îl salvase pe Brian, dar curajul lui de atunci nici nu se compara cu cel de acum.

Fără să spună un cuvânt, îi dădu încă două pastile de opiu și îl sărută pe frunte, după ce le înghiți.

— Mai vrei niște lapte de pasăre sau poate niște supă?

— Niște lapte de pasăre.

Ea se întoarse spre carafa pregătită de bucătar încă de mai

devreme, în cursul după-amiezii, pusă la rece într-un lighean cu gheață pisată.

— Am tot vrut să-ți spun ceva, zise el încet, în timp ce ea îi turna lapte de pasăre într-un pahar.

Ea își ridică zâmbind privirea spre el, dar îl văzu cum murmură, cu răsuflarea întretăiată:

— La naiba!

Apoi începu să se zbată convulsiv în pat, cu chipul alb ca hârtia și cu ochii închiși, în timp ce suferea cea mai puternică criză la care asistase Rosalind de la criza din podul cu fân. Îi prinse mâna, furioasă în sinea ei că nu putea să-l ajute cu nimic.

Episodul se sfârși repede, căci boala îi lua mai multă energie decât avea el, așa că în câteva minute se liniști și își pierdu din nou cunoștința. Fără să scoată o vorbă, Rosalind și Catherine înlocuiră împreună lenjeria de pat murdărită.

După ce terminară de schimbat cearșafurile și Rosalind începu să-i șteargă fața lui Stephen cu o bucată de pânză înmuiată în apă, Catherine insistă:

— Lasă-mă să chem un doctor pe care-l cunosc.

— Știi că i-am promis că nu voi permite așa ceva, spuse Rosalind ridicând privirea spre ea.

— Dar Ian Kinlock nu este ca ceilalți doctori, spuse Catherine. Îl știu din armată. Este foarte bun și deloc convențional, este specializat atât ca medic, cât și în chirurgie. I-a salvat viața lui Michael atunci când alți chirurghi nici măcar nu s-au oboșit să încerce. De fapt, unul dintre motivele pentru care Michael a plecat în căutarea lui Stephen a fost tocmai dorința de a-l duce să-l vadă Ian.

Rosalind ezită, pendulând între promisiunea făcută și dorința

disperată de a se agăța de orice urmă de speranță, oricât de mică.

— Măcar lasă-l pe Ian să-l examineze, continuă Catherine văzând ezitarea ei. Va respecta dorințele tale dacă tu decizi să nu permiți eventuale tratamente care i-ar putea spori suferința lui Stephen. Te rog, lasă-mă să-l chem. Trebuie să facem *ceva*, spuse Catherine închizând ochii și ducându-și încheietura la frunte.

— Prea bine, trimite după prietenul tău, capitulă Rosalind cu un oftat istovit.

Catherine ieși din cameră aproape fugind. Rosalind termină de curățat fața lui Stephen, apoi îndreptă așternuturile și îl sărută.

— Te iubesc, Stephen, șopti ea. Te voi iubi mereu.

Poate că el nu voia să audă asta. Dar ea trebuia să-i spună.

Hubble, recunoscător că avea ceva de făcut, plecă să-l caute pe Ian Kinlock. Îi luă ore bune până dădu de chirurg și îl aduse la Casa Ashburton. Până atunci, Stephen răsufla din nou cu mai mare ușurință și dădea semne că și-ar recăpăta cunoștința. Rosalind ședea lângă el pe pat și îl ținea de mână, de parcă, dacă se concentra destul, îl putea ține în viață.

Ușa se deschise și Catherine se ridică în picioare.

— Ian, mulțumesc lui Dumnezeu că ai sosit!

Rosalind ridică privirea și o văzu pe cumnata ei îmbrățișând un bărbat cu umeri lați și o coamă de păr alb, care tocmai intrase în dormitor. Apoi ea îl aduse lângă patul bolnavului, ținându-l de braț.

— Rosalind, el este prietenul meu și omul care face miracole, Ian Kinlock. Ian, ducesa de Ashburton.

— Nici dacă mă flatezi nu voi putea face vreun miracol, Catherine, spuse el cu un pronunțat accent scoțian. Miracolele le face doar Dumnezeu și e destul de zgârcit cu ele. Povestești-mi despre boala soțului dumneavoastră, ducesă, continuă el, dând din cap spre Rosalind și punându-și geanta cu instrumente lângă pat.

Chirurgul era mai tânăr decât crezuse ea la început, nu avea mai mult de patruzeci de ani, în ciuda părului alb. Radia inteligență și un calm de netulburat.

— Cred că durerile au început la sfârșitul primăverii sau la începutul verii, răspunse ea, bucuroasă că fusese de acord să-l cheme. El mi-a spus că doctorul i-a pus ca diagnostic tumefierea stomacului și ficatului.

— Bine, dar asta e mai degrabă o descriere decât un diagnostic, mormăi Kinlock. Care sunt simptomele?

Dorindu-și să-l fi întrebat mai multe pe Stephen, ea îi răspunse cât putu de bine chirurgului, în timp ce Catherine se retrase. Kinlock începu examinarea.

— O tumefacție poate fi ori o masă tare, ori o umflătură. Eu nu simt nici una dintre acestea, deși în mod evident există o anumită sensibilitate, bombăni el după ce îi palpă temeinic abdomenul lui Stephen.

Era adevărat ce spunea el despre existența unei sensibilități, pentru că, chiar și în starea de semiconștiență în care se afla, Stephen gemea sub mâna chirurgului.

— Asta înseamnă că este mai puțin bolnav decât am crezut noi? întrebă ea plină de speranță, înfiorându-se auzindu-l.

— Ashburton este fără îndoială în stare critică, spuse Kinlock încruntându-se și scotocind după un ac în geantă. Totuși, trebuie

să recunosc că mă cam nedumerește de ce anume suferă.

Ea își mușcă buzele când medicul îi ridică mâna lui Stephen și îi împlântă acul chiar în mijlocul palmei. Stephen aproape că nu reacționează, ceea ce nu se putea spune despre Rosalind.

El nu își dorise să sufere de pe urma abuzurilor medicilor. Și totuși, în timp ce urmărea crispată testele doctorului își aduse aminte că tot el îi spusese odată că ar fi trecut pe la toți șarlatanii din Anglia numai să fi existat o șansă cât de mică de vindecare.

Iar o șansă, oricât de mică, era mai bine decât nici una.

capitolul 35

Sătui de ploaia rece, Michael și Blackmer făcură în tăcere ultima bucată de drum prin Mayfair. Era o noapte la fel de deprimantă ca dispoziția lui Michael.

Se înveseli de îndată ce ajunseră în Grosvenor Square și văzu Casa Ashburton.

— Privește la ferestrele luminate și la paiele de pe stradă. Stephen este acolo și, cu mila lui Dumnezeu, și Catherine.

Blackmer se îndreaptă de mijloc în șa și expresia lui plictisită se transformă într-una atentă.

— Sper din toată inima să ai dreptate. Începusem deja să cred că această căutare e fără sfârșit.

Michael putea înțelege foarte bine sentimentul.

La grajduri, rândașul confirmă că ducele și noua lui soție erau la Londra de vreo două săptămâni și că și Lady Michael sosise cu o zi înainte. Vocea servitorului se transformă într-o șoaptă, continuând prin a le spune că ducele era foarte bolnav și că nu se așteptau să mai trăiască mai mult de câteva zile.

Cu chipul împietrit, Michael își folosi propria cheie pentru a

intra în casă. Faptul că îi dăduse fratelui său mai mic această cheie era unul dintre nenumăratele lucruri pe care Stephen le făcuse pentru a-l determina pe Michael să simtă că făcea parte cu adevărat din familia Kenyon și că nu era rebelul pe care îl disprețuiau. Iar acum Stephen era... dar își alungă brusc din minte gândul. Nepăsându-i prea mult dacă Blackmer îl urma înăuntru sau nu, se repezi prin camerele de zi până la baza scării întortocheate care conducea la apartamentele private, apoi ridică privirea și o văzu pe soția lui șezând pe o băncuță în holul de lângă camerele lui Stephen. Capul ei cu păr negru era rezemat de perete și avea pe chip o expresie la fel de obosită ca și a lui.

O strigă, coborând fără să vrea vocea. Catherine își înălță capul ca și cum s-ar fi trezit dintr-un pui de somn. Fața ei se luminează.

— Michael!

Sări în picioare și fugi pe scări, în timp ce Michael urca câte trei trepte deodată. Se întâlniră pe palierul unde scara se împărțea în două, ca două talgere care se lovesc.

— Dumnezeule, Catherine, ce dor mi-a fost de tine! spuse el luând-o pe sus într-o îmbrățișare sălbatică. Acasă! În sfârșit!

— Și eu simt același lucru, spuse Catherine înlănțuindu-i gâtul cu brațele și ridicându-și fața spre el, nepăsătoare la hainele lui reci și ude.

Sărutul ei aproape că-l făcu să uite de ultimele săptămâni care îl înnebuniseră.

— Cum se simte Stephen? zise el, punând capăt îmbrățișării fără prea multă tragere de inimă și lăsând-o jos.

— Este în viață. Tocmai s-a trezit, dar starea lui este foarte gravă. Nu... nu o mai duce mult, suspină ea cu fruntea pe

obrazul lui.

Blackmer, care așteptase discret la o oarecare distanță, urcă scările și li se alătură.

— Duceți-mă la el, poate îl ajut cu ceva, insistă el.

Doctorul, sărmanul de el, arăta aproape înnebunit. Probabil că spera să poată face un miracol care să justifice tot timpul și efortul pe care le dedicase căutării lui Stephen.

— Zece minute nu cred să conteze, aș vrea să-l văd eu mai întâi, de vreme ce e conștient. Încearcă să mănânci ceva sau să te schimbi între timp, spuse Michael urcând restul scărilor, cu un braț în jurul soției lui, nepăsându-i câtuși de puțin cât de nepotrivită era purtarea lui.

— Bine, dar sunt doctorul lui, protestă Blackmer cu vehemență, trebuie să-l văd îndată.

— *Mai târziu*, rosti Michael întorcându-se, pe un ton care l-ar fi făcut să pălească și pe un sergent hârșăit.

— Acum îl vede un chirurg, doctore Blackmer, interveni în grabă Catherine. Este un prieten de-al nostru, Ian Kinlock, spuse ea încruntându-se. Pare destul de nedumerit, deși încă nu ne-a spus de ce. Poate că vă veți consulta, în timp ce Michael îl vizitează pe Stephen.

Blackmer deschise gura pentru a protesta, dar o închise la loc, părând aproape bolnav.

— Mă voi schimba și voi urca peste câteva minute, cedă el, întorcându-se și coborând scările, făcând semn unui lacheu care tocmai apăruse cu bagajele lor.

Michael continuă să urce scările, savurând senzația corpului moale și familiar al soției lui lipit de al său.

— Mă bucur că l-ai chemat pe Kinlock, spuse el calm.

Plănuiam să fac asta de îndată ce-aș fi sosit. Dacă cineva ne poate fi de ajutor, acela este Ian.

— El spune că nu poate face minuni, zise Catherine pe un ton moderat.

Dar asta nu însemna că Michael nu putea spera la o minune.

— Ce părere ai de actrița de provincie a lui Stephen?

Catherine îl săgeată cu acea privire pe care orice bărbat căsătorit o putea recunoaște.

— Lasă prejudecățile la o parte, dragul meu. Rosalind este minunată, iar ea și Stephen sunt cu adevărat îndrăgostiți unul de celălalt, și îmi doresc să se fi întâlnit cu zece ani în urmă, spuse ea cu ochii strălucitori. În plus, este atât de atrăgătoare, că mă bucur că eu am ajuns prima la tine.

El râse și își îngropă fața în părul ei, adulmecând mirosul dulce, proaspăt, căruia nu îi putea rezista.

— Vom avea destul timp mai târziu pentru complimente, țărăncuță nerușinată ce ești.

Mâna ei îi mângâie bărbia nebărbierită cu un gest care promitea multe, înainte de a continua să urce amândoi pe scări.

— Rosalind a fost și foarte eficientă în a rămâne însărcinată, așa că îți sugerez să te rogi cât de mult poți, să facă un băiat.

Michael se simți asemenea unui prizonier care tocmai întrevede o ușă deschisă.

— Este nemaipomenit! Cred că Stephen e încântat.

— Da, este, spuse Catherine, și fața i se acoperi cu o umbră.

Michael înțelese ceea ce ea nu rostea, întrucât știa cum s-ar fi simțit el dacă s-ar fi îmbolnăvit fără vreo șansă de supraviețuire atunci când Catherine fusese însărcinată cu Nicholas. O combinație între bucuria că ceva îi va supraviețui și furia că nu

va fi acolo să-și crească copilul.

Plăcerea pe care i-o adusese reîntâlnirea cu soția lui păli când își aduse aminte pentru ce venise acolo. Se opri ca să-și dea jos pelerina udă și o aruncă pe balustradă. Apoi deschise ușa de la dormitorul fratelui său, cu o expresie funestă pe chip.

Stephen se trezi în timp ce Ian Kinlock îl examina. Deși era cât se poate de evident că avea dureri, suportă cu stoicism și nu îi reproșă lui Rosalind că îl chemase pe chirurg. Cu toate acestea, ea se simți vinovată în timp ce se îndepărta de pat, pentru a-i lăsa pe cei doi bărbați să discute în liniște.

Se așază pe locul de la fereastră, menținându-și privirea fixată asupra lui Stephen, și își aminti ceva ce îi spusese Jessicai pe vremea când lucrurile erau mult mai simple. Demnitatea era o parte atât de intimă a lui Stephen, încât nimic, nici măcar moartea, nu i-o putea fura. Spusese atunci un lucru mai adevărat decât se putea gândi.

Apoi, ușa se deschise și intră un bărbat cu „privirea fixă a soldatului”. Fără îndoială, era lordul Michael Kenyon. Chiar și murdar de pe drum și obosit, tot purta acel aer de vigilență pe care Rosalind îl observase la alți soldați. De asemenea, semăna foarte mult cu Stephen și o purta pe Catherine la braț asemenea unei mantii preferate.

De vreme ce Stephen discuta cu Kinlock și nu îl observase încă pe fratele lui, Rosalind se hotărî să facă prezentările. Cu puțin noroc, lordul Michael va fi atât de preocupat de fratele lui, încât de-abia o va observa.

— Lord Michael, mă bucur că ați venit, spuse ea pe un ton calm, făcând un pas în față. Doctorul Kinlock mai are puțin și își

termină examinarea.

El își întoarse privirea către ea. Avea niște ochi de un verde pătrunzător, nu de acel verde-cenușiu liniștit al lui Stephen. Rosalind se simți asemenea unui șoarece urmărit de o pisică.

Apoi, în mod uimitor, lordul Michael zâmbi. Expresia dură dispăru și asemănarea cu Stephen deveni și mai puternică.

— Rosalind. Catherine mi-a vorbit despre tine, spuse el, strângându-i ușor mâna, pentru că să se aplece ar fi trebuit să-ida drumul soției lui.

Doamne Dumnezeule, cum putea să fie atât de simplă această întâlnire de care îi fusese atât de groază?

— Mai că îmi e teamă să întreb ce ți-a spus, rosti Rosalind sinceră.

— Mi-a spus că ești minunată și că trebuie să te tratez cu toată politețea care ți se cuvine, spuse el, strângându-și brațul în jurul umerilor lui Catherine. Iar eu fac întotdeauna cum îmi spune soția mea.

— Desigur, și tot ce zboară se mănâncă, spuse Catherine dându-și ochii peste cap a neîncredere.

Râsetele îi atraseră atenția lui Stephen, care își întoarse capul spre ușă, cu un zâmbet obosit.

— Michael. Sosești tocmai la timp.

Michael văzu semnele morții pe chipul tras al lui Stephen, iar asta îi făcu plămânii să i se strângă ca un prim semn al astmului de care nu se vindecase niciodată complet. Forțându-se să respire regulat, se desprinse de soția lui și se îndreptă spre pat.

— Desigur, nu e meritul tău. Ți-a explicat Catherine cum te-am urmărit împreună cu Blackmer prin Anglia, timp de săptămâni bune?

— Probabil că sunt mai deștept decât credeam, de ți-am scăpat atâta amar de vreme, rosti Stephen amuzat, deși avea fața trasă și vocea îi era doar o șoaptă.

Ian Kinlock privi și el către Michael. Îl vindecase de două ori în timpul războiului și îl privea cu expresia unui tâmplar care verifică felul în care se comportă una dintre mesele lui.

— Mă bucur să te văd, colonele, spuse el.

— Plăcerea e de partea mea, răspuse Michael, strângându-i scurt mâna chirurgului. Ai terminat cu împunsul și cu înghiontitul?

— Pentru moment, da. Puteți discuta, eu trebuie să mă gândesc câteva clipe la asta, spuse Kinlock încruntându-se și, traversând camera, începu să privească gânditor la focul din cămin.

Diplomate, Catherine și noua ducesă se retraseră la rândul lor în celălalt capăt la camerei, departe de ei.

Michael se afundă într-un scaun de lângă pat, simțindu-se puțin jenat. Ce naiba îi poți spune fratelui tău care e pe moarte? Îi putea spune o mie de lucruri, dar nici unul nu părea îndeajuns de important acum.

Dar Stephen îi ușură sarcina.

— Mai bine să ne ocupăm de afaceri, mai întâi de toate. M-am gândit să nu las nimic nerezolvat, dar am intrat în criză de timp mai devreme decât mă așteptam. De asemenea, azi-noapte, Rosalind mi-a spus că vom avea un copil, ceea ce complică lucrurile.

— Le complică într-un mod pozitiv, interveni Michael.

— Da, cât se poate de pozitiv, dar chiar nu mă așteptam să las un moștenitor în urmă, întrucât... pierdusem de mult orice

speranță, spuse Stephen, închizând ochii preț de o clipă. Am presupus că tu vei fi moștenitorul imediat, și în schimb va trebui să așteptăm luni întregi până aflăm dacă va fi băiat sau fată, ceea ce lasă în aer planurile mele atât de atent organizate, altminteri. Secretarul meu se află la avocat în momentul de față, scriind documente prin care vă numesc pe tine și pe Rosalind administratori solidari ai proprietății Ashburton, pentru moment. Dacă copilul este o fetiță, desigur că vei prelua tu moșia, iar dacă este băiat, tu vei fi tutorele lui până va împlini douăzeci și unu de ani. Cu alte cuvinte, ai parte de toată munca, dar fără nici un beneficiu, spuse el cu o luminiță jucăușă în privire.

— Crede-mă, prefer asta, spuse Michael cu înflăcărare.

— Te rog, ai grijă de Rosalind, zise Stephen ridicând privirea către perdelele patului. Deși este perfect în stare să aibă grijă de ea. Mă aștept să se recăsătorească, așa că nu fi prea indignat gândindu-te la mine, dacă va face asta.

— Ești mai generos decât mine, spuse Michael cu o autoironie prefăcută. Dacă ar fi să mor, aș prefera să știu că soția mea nu se va mai uita niciodată la un alt bărbat și că-și va petrece restul vieții ca o călugăriță.

— Chiar ai face asta? întrebă Stephen ridicând ironic o sprânceană.

Chiar și în copilărie, Michael nu reușise niciodată să își păcălească fratele.

— Nu, recunosc el. Aș vrea să fie fericită, dar nu chiar atât de fericită cum a fost cu mine.

— Sinceritatea ta e admirabilă, spuse Stephen, cu o notă de umor. Când am plecat de la moșie, îndreptându-mă spre nord, m-am gândit să merg spre Țara Galilor să te văd. Voiam să te

întreb cum e să stai față în față cu moartea, de vreme ce tu știai atât de multe despre asta, dar nu am făcut-o. Eram prea mândru ca să-l întreb pe fratele meu mai mic cum să mă descurc cu teama, spuse el, și ridurile de pe chip i se adânciră. Mândria pare un lucru atât de lipsit de importanță acum!

— Se pare că ai găsit răspunsurile fără ajutorul meu, spuse Michael în timp ce examina chipul fratelui său, recunoscând sentimentul de acceptare profundă pe care îl trăise și el când fusese la un pas de moarte. Pari împăcat.

— Chiar sunt, recunosc Stephen, privind spre Rosalind, aflată în celălalt capăt al camerei. Dumnezeu știe că nu vreau să mor, dar am fost mai fericit în aceste ultime săptămâni decât sunt majoritatea oamenilor pe parcursul unei vieți întregi. Și n-aș fi avut această șansă dacă n-ar fi existat boala mea.

Iar motivul acestei fericiri era Rosalind, „actrița de provincie”. Michael ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în judecata lui Stephen. Amintindu-și de admonestarea lui Rafe de a nu pune răul înainte, voi să-și tragă un șut în dos pentru nenorocita de reacție de aristocrat pe care o avusese la auzul veștii că fratele lui se căsătorise. Uneori putea semăna groaznic de mult cu bătrânul duce. Dar, din fericire, asta se întâmpla destul de rar.

— Cred că dacă am ști că lumea e pe sfârșite, străzile s-ar umple de oameni care aleargă spre cei la care țin ca să le spună că îi iubesc, zise Stephen încet, nedezipindu-și ochii de la soția lui. Te iubesc, Michael, continuă el, întorcându-și capul spre fratele lui. Mi-aș fi dorit să fi fost mai buni prieteni de-a lungul anilor.

Suferința care se strânsese erupse cu o asemenea forță, încât

Michael simți cum i se strânge inima.

— Și eu te iubesc, răspunse el șovăielnic, așezându-și mâna peste a lui Stephen și plecându-și capul. Nu am fi prieteni acum, dacă tu nu mi-ai fi întins o mână prietenească atunci când treceam prin cea mai grea perioadă a vieții mele. Iar asta e o datorie pe care nu voi putea să mi-o răscumpăr niciodată.

— Nu ai nici o datorie, de vreme ce-am beneficiat amândoi de rezultat, spuse Stephen, respirând cu dificultate. A fost și Claudia pe aici mai devreme, ca să-și repare greșelile din trecut. Dacă va dori să fumeze pipa păcii cu tine – și cred că va vrea asta –, te rog, de dragul meu, nu o refuza.

— N-o voi refuza, promise Michael.

De dragul lui Stephen. Simțea pulsul slab al fratelui său în timp ce îl ținea de mână. Oare cât va mai dura? Doamne, cât va mai dura?

— Dacă nu schimbăm subiectul, o să am o criză de astm, spuse el cu o voce nesigură.

— Nu se poate, zise Stephen, închizând din nou ochii pentru a-și aduna puțină putere. Lasă-mă să ajung și la restul de afaceri neîncheiate. Una dintre ele ar fi că sunt în curs de a cumpăra teatrul Athenaeum pentru părinții lui Rosalind. Vreau să te asigur că tranzacția se va încheia cât mai repede. Rosalind știe despre ce aranjamente financiare este vorba.

Le cumpăra socrilor lui un teatru? Desigur, Stephen nu fusese niciodată zgârcit.

— Voi veghea să se încheie tranzacția, îl asigură Michael.

Fratele lui îi enumeră scurt și la obiect și alte afaceri neterminate, dând dovadă că avea o încredere atât de mare în el, încât Michael fu aproape la fel de emoționat cum fusese și de

declarația lui directă de dragoste. Cu trei ani în urmă, această conversație și această încredere de neclintit ar fi fost de neconceput.

În mod evident, Stephen începea să obosească, întrucât propozițiile pe care le spunea erau mai scurte și făcea pauze mai dese să se odihnească. Michael spera ca nemernicul de secretar să vină mai repede cu avocatul și cu hârtiile prin care el și Rosalind erau numiți administratori ai averii. Semnarea lor urma să-i ușureze conștiința lui Stephen și să simplifice situația legală.

— Catherine, ducasă, vă rog să vă apropiați, vreau să vorbesc cu toți cei de față, spuse Ian Kinlock brusc, întrerupându-și contemplarea.

Femeile veniră alături de Michael, lângă patul lui Stephen. Observând fața trasă a soțului ei, Rosalind ridică un borcănaș de pe măsuta de lângă pat și îi adresă o privire întrebătoare. Stephen confirmă dând slab din cap, așa că ea luă două pastile în palmă și turnă niște apă într-un pahar. Michael aprecie cât de atentă era ea cu Stephen. În această privință, semăna foarte mult cu Catherine și nu se putu abține să nu-i treacă prin cap gândul că merita toată lauda.

— Ai un diagnostic diferit, Ian? întrebă Catherine.

— Da. M-am tot gândit dacă chiar merită pomenită, întrucât este o idee atât de năstrușnică, încât n-aș vrea să vă creez speranțe deșarte. Cu toate acestea, se potrivește cât se poate de bine în situația de față, spuse chirurgul, trecându-și degetele crispate prin părul alb, încurcându-l grozav. Dacă am dreptate, Ashburton, asta schimbă complet prognosticul. Și totuși, nu pot înțelege cum ar putea fi adevărat, spuse el, tăcând apoi cu o

expresie îngrijorată.

— Stephen ar putea trăi? spuse Michael pe un ton strident. Pentru Dumnezeu, Kinlock, ce ai în minte?

— Cred că ducele este otrăvit, spuse chirurgul după un alt moment de ezitare.

capitolul 36

Afirmația lui Ian Kinlock făcu să se aștearnă o liniște plină de uimire în rândul celor adunați în jurul patului. Otravă? Șocul îi provocă lui Stephen o stare de alertă și-i făcu semn lui Rosalind că nu mai voia pastilele de opiu pe care ea tocmai i le dădea. Dacă Kinlock avea dreptate, nu își putea permite luxul de a-și amorți durerea cu prețul propriei judecăți.

— Dar cum se poate una ca asta?

— Este absurd, se repezi și Michael în același timp. Cine să vrea să-l otrăvească pe fratele meu?

— S-ar putea să nu fie un act voit. Simptomele indică otrăvire cu arsenic, care este utilizat pe scară largă în medicină și în compoziția unor materiale casnice precum tapetul, așa că otrăvirea ar putea fi accidentală. Dacă am dreptate în ceea ce privește starea dumneavoastră, v-ați putea reface complet, spuse chirurgul, privindu-l pe Stephen cu un aer sobru.

— Doamne! strigă Catherine privind spre Stephen, în timp ce Michael rămase cu gura căscată.

Se putea face bine. Această posibilitate era un șoc mai mare chiar decât ideea că ar putea fi otrăvit. Stephen simți o amorțeală ciudată la acest gând. Poate că alunecase deja atât de mult către moarte, că viața nu mai părea o posibilitate viabilă. Dar simți mâna lui Rosalind prinzând-o pe a lui și, întorcându-și

privirea către ea, văzu o speranță aproape de nesuportat în ochii ei expresivi. Dacă Kinlock greșea, ea ar fi fost distrusă.

Stephen trase adânc aer în piept, rugându-se ca doctorul să aibă dreptate, mai mult pentru binele lui Rosalind decât pentru al lui.

— Care este tratamentul pentru otrăvire cu arsenic? spuse el.

— De fapt, ceea ce ați fi putut face cel mai bine era să beți lapte. Nu numai că laptele alină esofagul și stomacul, ci contracarează efectul arsenicului și reduce riscul unor leziuni permanente. *Dacă* diagnosticul meu este corect și sursa otrăvirii este localizată și înlăturată, spuse Kinlock cu un oftat plin de îngrijorare, ați putea începe să vă reveniți imediat.

— Stephen ar putea suferi de o formă de enterocolită, spuse Catherine, și fosta soră de caritate din ea se încruntă. Ce te face să crezi că este vorba despre otrăvire cu arsenic?

— Pentru că am tratat două cazuri de acest fel și asemănările cu cazul lui Ashburton sunt cât se poate de evidente. Unul dintre ele era de otrăvire acută, când o tânără spaniolă, soția victimei, a decis să scape de soțul ei bogat și bătrân.

Rosalind păru să se înece.

— Dacă îndrăznești numai să te uiți înspre soția mea, Kinlock, jur că mă ridic din pat și te dau pe ușă afară, spuse Stephen pe un ton de avertizare. Sau cel puțin o să-i spun lui Michael să facă asta, continuă el pe un ton mucalit, în timp ce-l săgeta o undă de durere familiară.

— După cum dumneavoastră înșivă ați spus, erați bolnav cu mult înainte de a vă întâlni soția, spuse Kinlock făcând un gest indiferent. Ați avut câteva crize grave, dar majoritatea simptomelor sunt cele ale unei otrăviri cronice, care de obicei

este accidentală.

— Dar cum s-a putut întâmpla asta? întrebă Catherine.

— Cazul de otrăvire cronică pe care l-am tratat era al unui copil care se îmbolnăvisese de la vaporii de arsenic de la noul tapet din dormitorul lui. Există și alte materiale care pot avea un rezultat similar, dar nu văd cum ați putea suferi de otrăvire accidentală. Dacă otrava s-ar fi aflat pe moșia dumneavoastră, ar fi trebuit să vă reveniți atunci când ați plecat, spuse Kinlock privindu-l pieziș pe Stephen.

— Și același raționament se aplică în cazul unei otrăviri cu bună știință, spuse Catherine rar. Stephen nu a stat cu aceeași persoană pe tot parcursul bolii sale. După ce a plecat de la moșie, a călătorit timp de săptămâni sub un nume fals, fără să știe cineva unde se afla. Michael nu l-a putut găsi, așa că mă îndoiesc că un eventual criminal ar fi putut.

Stephen recapitulă în minte cursul întregii sale boli. Nu fusese niciodată în mod constant în preajma acelorași persoane. Ceea ce nu putea însemna decât că minunata teorie a lui Kinlock era greșită și că, până la urmă, chiar suferea de o boală incurabilă.

— Medicamentul tău, Stephen, zise Rosalind cu groază, spărgând liniștea plină de nedumerire care se lăsase. Amestecul de opiu, spuse, deschizând palma pentru a da la iveală cele două pastile pe care fusese cât pe ce să i le dea. Iei cel puțin una pe zi de luni întregi și, în ultima vreme, chiar mai mult de-atât.

— De unde provin pastilele? întrebă Kinlock cu o voce tăioasă.

Stephen se holbă la micile discuri inofensive din palma lui Rosalind. Simți cum îl învăluie o răceală bolnavă.

— Doctorul meu, George Blackmer, mi le-a făcut.

Scârțâitul ușor al ușii se auzi puternic în liniștea indusă de șocul creat de cuvintele lui. Apoi Blackmer intră în cameră. Stephen se întrebă dacă nu cumva avea halucinații, până își aminti că doctorul îl întovărășise pe Michael în căutarea lor sortită eșecului.

Blackmer se opri, simțindu-se copleșit de privirile atâtor ochi.

— Ducele e...? întrebă el și vocea i se pierdu în timp ce chipul îi păli.

— Nu, nu a murit, explodă Michael, repezindu-se prin cameră ca o panteră și înhățându-l furios pe Blackmer. Stephen e otrăvit de arsenicul pe care i l-ai dat tu, *nenorocitul!* spuse, trântindu-l pe medic de perete.

— O clipă! protestă Kinlock. Poate că nu pastilele sunt sursa.

Blackmer însă nu făcu nici o încercare să respingă acuzația, ci continuă să-l privească cu groază pe atacator, cu fața trasă, pe care se putea citi ușor vina. Toată lumea din cameră putu observa recunoașterea lui tăcută.

— Spune-ți rugăciunile, Blackmer, căci am de gând să te omor, spuse Michael cu o voce joasă, letală, scoțând deodată un pistol și lipindu-l de capul doctorului.

— Nu! strigă Stephen brusc, înainte ca Michael să poată trage. Deși nu era decât o șoptă, nota autoritară se simți în cameră asemenea unei lame de cuțit. Nu-l omorî, cel puțin nu încă.

Fratele lui ezită, apoi îi dădu drumul doctorului fără prea mare tragere de inimă și se dădu înapoi câțiva pași. Deși își pusese la loc pistolul sub haină, continua să își fixeze prada cu o privire amenințătoare.

Era vorba de otravă și nu despre o boală incurabilă. Avea să

trăiască. *Să trăiască!* Stephen de-abia că putea cuprinde cu mintea lui obosită înțelesul acestui fapt. Trebuia mai întâi să rezolve criza.

— Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor, îi ceru el lui Rosalind, reușind să găsească puțină forță pentru asta.

— N-o să mori! șopti ea radiind, apoi îl ridică, strecurându-și unul dintre brațe pe la spatele lui și aranjând apoi pernele, astfel încât să se poată sprijini pe ele. Slavă Domnului!

Stephen o trase în jos, ca ea să se așeze pe marginea patului, după care își îndreptă atenția spre omul care aproape că îl omorâse.

— De vreme ce viața mea a fost pusă în pericol, îmi rezerv dreptul de a-l interoga. Blackmer. Recunoști că ai încercat să mă asasinezi?

— Eu... eu n-am vrut să mori, spuse medicul cu răsuflarea întretăiată. Totul a început de la medicamentul pe care ți l-am dat când ai avut toxiinfecția alimentară din primăvară. Doar un sfert din pastile conțineau arsenic, iar cantitatea de arsenic varia de la pastilă la pastilă. Șansele de a lua o doză mortală în vreun moment erau foarte mici.

— Dar în timp, pastilele au dus la otrăvire cronică, producând crize grave de fiecare dată când lua o doză mai mare, spuse Kinlock pe un ton funest. De-a dreptul diabolic. Cu cât lua mai multe pastile, cu atât se apropia mai mult de moarte.

— Doamne Dumnezeule, când te gândești că poate acestea l-ar fi omorât! spuse Rosalind, aruncând înspăimântată pastilele în foc și ștergându-și dezgustată apoi palma de rochie.

— Porcul și-a recunoscut vina, spuse Michael pe un ton cât se poate de normal, aruncându-i o privire lui Stephen. Acum pot

să-l omor?

— Mai ține-ți încă puțin în frâu pornirile sângeroase, încă nu știm de ce a făcut asta. Privind în urmă, Stephen își dădu seama că primele dureri, destul de suportabile de altfel, începuseră cam în perioada în care își revenea după toxiinfecție. Și într-adevăr, crizele apăruseră întotdeauna la scurt timp după ce luase pastilele. După cum spusese Kinlock, era diabolic. Blackmer, ce Dumnezeu ți-am făcut eu vreodată, ca să merit un asemenea tratament din partea ta? întrebă Stephen cu o voce rece ca gheața.

— N-am vrut să se ajungă până aici, spuse Blackmer încovoiat lângă perete, tremurând vizibil. Eu... eu aveam de gând să aștept până când ai fi avut mai multe crize grave și apoi te-aș fi „*vindecat*” ca prin minune.

— Așadar, aproape că ai omorât un om ca să-ți urmezi ambiția, spuse Kinlock nevenindu-i să creadă ce auzea. Cum se poate înjosi atât de mult un medic? Colonele, nu-l împușca, merită mai degrabă să i se secționeze ficatul cu o lanțetă.

Stephen se încruntă, încercând să înțeleagă. Cu siguranță, era mai mult de-atât.

— Dar încă nu ne-ai spus de ce-ai făcut asta. Ești un medic de succes și un membru respectat al comunității. Ești prosper. Îi ții companie surorii văduve a vicarului de ani de zile. Desigur nu ai nevoie de minuni pentru a-ți îmbunătăți poziția în societate. Sau poate ai otrăvit și alți pacienți sub pretextul că le tratezi bolile? Doamne, te-ai ocupat și de Louisa când a murit! spuse el, simțind cum îi încolțește un gând oribil în minte.

— Nu! protestă Blackmer cu vehemență. Jur că n-am făcut niciodată rău voit unui alt pacient. Și, cu siguranță, nu duceai.

Oricât de ciudat părea, Stephen îl crezu. Dacă Blackmer ar fi fost în stare să spună asemenea minciuni convingătoare, ar fi negat că este vinovat.

— Atunci, iarăși mă întreb de ce eu am fost singurul „binecuvântat” de tine. Ești vreun republican care urăște nobilimea în general sau pur și simplă mă disprețuiai pe mine?

Blackmer își plecă fruntea, în timp ce pieptul i se ridica spasmodic, și nu răspunse.

Liniștea apăsătoare fu întreruptă de Rosalind care trase brusc aer în piept.

— Blackmer, soțul meu mi-a spus odată că ești un copil găsit, crescut pe banii parohiei, spuse ea pe un ton mușcător. Cine este tatăl tău?

— Ai... ai ghicit, spuse Blackmer ridicând brusc capul și privind-o fix, având chipul pământiu.

— Privește-l mai îndeaproape, spuse Rosalind, mutându-și privirea cercetătoare de la Blackmer la Michael, apoi la Stephen și pe urmă înapoi la Blackmer. Forma feței, înălțimea și culoarea părului, ochii verzi-cenușii ai lui Stephen. Asemănarea nu este atât de mare ca între Stephen și Michael, dar există totuși. Tatăl lui Blackmer a fost chiar bătrânul duce.

Cuvintele ei făcură să se aștearnă o tăcere plină de uimire.

— Porcul ăsta nu e frate cu mine! spuse Michael cu ură.

— Michael, rosti Stephen, liniștindu-și fratele mai mic cu o privire, apoi ridică ochii spre Blackmer, care rămânea încă în umbră, lângă perete. Vino aici.

Blackmer se apropie de pat, pășind de parcă mergea spre eșafod. Michael îl urmă, gata să lovească în caz că bărbatul ar fi făcut vreo mișcare greșită.

Stephen examinează chipul doctorului, observând asemănarea. După cum spusese Rosalind, era mai puțin pronunțată decât cea dintre el și Michael, dar cu siguranță exista. Acest om aproape că-și omorâse ruda de sânge.

— Ce sperai să obții otrăvindu-mă? Răzbunare pentru faptul că eu sunt fiu legitim, în timp ce tu nu ești? Asta nu a fost vina mea. Rănindu-mă, nu schimbai cu nimic circumstanțele în care te-ai născut.

— Nu voia răzbunare, ci recunoaștere, spuse Rosalind când Blackmer nu răspunse. Cine a fost mama ta?

— O lăptăreasă care a murit dându-mi viață. Nu avea familie și nu spusese niciodată cine era tatăl copilului, așa că am fost dat în grija parohiei, spuse Blackmer închizând ochii istovit. Într-o zi, când aveam opt ani, bătrânul duce a trecut pe câmpul unde pliveam buruieni, m-a chemat la el și mi-a spus că eram fiul lui și că va avea grijă să am o educație bună și o meserie respectabilă. A spus și că atunci când voi crește, mă va recunoaște oficial, dar nu a făcut niciodată asta. După ce a murit fără să mă recunoască drept fiul lui, am fost furios și plin de resentimente și, în cele din urmă, asta s-a transformat într-un fel de... de nebunie. Nu mi-am dat seama cât de nebun devenisem până când nu ai plecat de la moșie. Atunci am înțeles că nu mai puteam opri ce începusem să fac. Voiam să... să fiu important în ochii tăi, spuse el, deschizând ochii care deveniseră de un verde-cenușiu ca de ardezie. Dacă nu puteam fi un Kenyon, măcar puteam fi doctorul genial care îți salvase viața.

— Voia o legătură cu tine care să treacă de bariera profesională, spuse Rosalind scurt. Voia să fie tratat ca un prieten.

— Cum de mă înțelegi mai bine decât mă înțelegeam eu, ducesă? întrebă Blackmer, înălțând spre ea o privire nedumerită.

— Și eu sunt un copil găsit, răspuse ea, deși unul mai norocos decât tine. Dar pot înțelege dorința disperată de a-ți găsi un loc al tău, de a face parte dintr-o familie.

— Foarte emoționant, spuse Michael caustic. Și cu toate acestea, Blackmer aproape că l-a omorât pe Stephen.

— Dumnezeu îmi este martor că nu am intenționat nici un moment să-i fac rău cu adevărat ducelui, rosti Blackmer cu vehemență. De ce credeți că eram atât de hotărât să-l găsesc? Voiam să opresc otrăvirea înainte de a fi prea târziu.

— Sau poate să te asiguri că era mort de-a binelea, mugi Michael. Iar dacă Stephen mai era încă în viață, voiai cu tot dinadinsul să-l tratezi tu însuși, pentru că știai că un alt medic și-ar fi dat seama că era otrăvit.

— Nu am cum să dovedesc ce era în capul meu, dar puteți să-mi examinați restul carierei de medic. Nu a existat niciodată vreo moarte suspectă, oftă Blackmer, frecându-și fruntea. După cum spunea Ashburton, întotdeauna am fost un medic respectat.

Stephen se gândi la boala terminală a primei sale soții.

— Când Louisa era pe moarte, a fost lângă ea aproape zi și noapte până la sfârșit și este cunoscut pentru faptul că tratează pe toată lumea din parohie, indiferent dacă oamenii își permit sau nu să-l plătească.

— Când eram în Midiands, ne aflam la fața locului când un copac a doborât o casă, prinzând înăuntru un bărbat și un copil, spuse Michael cu sinceritate, dar fără prea mare tragere de inimă. Blackmer s-a târât în interiorul casei prăbușite, cu prețul vieții lui, ca să oprească sângerarea bărbatului, să nu moară

înainte de a putea fi salvat. Recunosc că e curajos, se strâmbă el, dar curajul este o calitate des întâlnită printre criminali.

— Tot ce se poate, dar la fel de adevărat este că a fost nedreptățit de bătrânul duce, spuse Stephen pe un ton sobru, iar tu dintre toți oamenii, Michael, ar trebui să înțelegi asta. Să fie crescut pe banii parohiei pe vremea tatălui meu înseamnă că a stat pe la diferite familii și a fost tratat de multe ori ca un servitor, fără a fi măcar plătit.

— Zdrențe, bătaii și terci rece, rosti Blackmer brusc. Și... uneori, alte lucruri mult mai urâte. De-abia după ce ai preluat titlul de duce, vicarul a fost obligat să aibă grijă ca orfanii să fie tratați bine și să primească o educație. Am fost ușurat că ai făcut asta.

— Ți-ai ales un mod cât se poate de ciudat să o dovedești, spuse Catherine împietrită.

— Îmi pare rău că a trebuit să suporti atâtea, nici un copil n-ar trebui tratat atât de rău, spuse Stephen schimbându-și poziția, întrucât simțea cum oboseala îl trage în jos ca un bolovan. Dar de ce să mă otrăvești ca să-mi atragi atenția? Tot ce trebuia să faci era să-mi spui despre legătura dintre noi.

— M-ai fi crezut? întrebă doctorul privindu-l fix.

— Probabil că da. Asemănarea fizică există și sunt perfect conștient de deprinderile libidinoase ale tatălui meu, spuse Stephen sec.

— Nu m-am gândit niciodată că ar avea vreun rost să vorbesc cu tine despre asta, spuse Blackmer cu o grimasă. Nu mă așteptam ca un Kenyon să-mi facă dreptate.

Așadar, aroganța și promiscuitatea bătrânului duce îl urmărise dincolo de mormânt și aproape că provocase moartea

moștenitorului său. Ce ironie!

— Ce Dumnezeu să fac eu cu tine, Blackmer? spuse obosit Stephen, frecându-și abdomenul pentru a calma durerea.

Abia dacă își mai putea aduce aminte de momentele când suferința nu făcuse parte din el.

— Răspunsul cel mai evident este să-l predai magistraților și să fie supus unui proces, și cel mai probabil spânzurat. Dacă nu vrei să faci asta, ce-ai zice să-l trimiți undeva cum ar fi coloniile din Australia? Sigur au nevoie de medici acolo, spuse Catherine după o pauză.

— Asta dacă presupunem că putem avea încredere că nu va omorî pe altcineva, rosti Kinlock cu o expresie la fel de dură ca a lui Michael. Omul ăsta e o rușine pentru tagma medicilor.

— Ce părere ai? întrebă Stephen privind spre Rosalind, care stătea în dreapta lui.

— O parte din mine ar vrea ca el să sufere așa cum ai suferit și tu și, după ce va fi suferit un an sau doi de dureri agonizante, poate că m-aș îndura de el. Și totuși... se opri ea cu o expresie îngrijorată. Câți dintre noi nu am făcut greșeli cu consecințe dezastruoase? Când Jessica era mică, a încercat odată să ne ajute să-l spălăm pe Brian și aproape că l-a înecat. Ceea ce a făcut Blackmer nu este un accident inocent, dar eu îl cred când spune că nu a vrut să te omoare.

În anii pe care îi petrecuse ca magistrat, Stephen făcuse adesea dreptate și se descurcase bine, dar niciodată nu judecase o chestiune care îl afecta atât de direct pe el. Examină fața trasă a lui Blackmer – fratele lui, care îi aștepta decizia cu stoicism.

Odată ce Blackmer aflase cine era tatăl lui, conștiința acestui fapt trebuie să fi fost ca o rană deschisă. De fiecare dată când îl

vedea pe Stephen sau pe Michael călărind prin apropiere, probabil că se gândea cu resentiment că frații lui vitregi trăiau în bogăție și privilegii, în timp ce el murea de foame și era bătut. De fapt, având în vedere că era cu un an sau doi mai mare decât Stephen, era torturat poate și de gândul că, dacă ar fi fost un fiu legitim, ar fi putut să fie următorul duce de Ashburton. „*Sărmanul bastard!*” se gândi el, luând în considerare și sensul literal al cuvântului.

Și totuși, până la urmă reușise să iasă cu bine din situația în care era. Profitase de educația lui și se descurcase îndeajuns de bine, încât să fie trimis să studieze medicina. Devenise un medic de primă mână, care-și folosea cu generozitate timpul, având grijă de cei mai puțin norocoși decât el. Întruchipase modelul omului care se realizează prin el însuși, până când amărăciunea îl determinase să încerce să ia viața cuiva, cu ajutorul otrăvii.

Stephen îl privi pe fratele său mai mic. Și Michael fusese tratat îngrozitor de bătrânul duce, dar fusese crescut cu beneficiile pe care le aduce averea. Reușise să scape de pe moșia părintească plecând la Eton și stând pe la prieteni. Dar chiar și-așa, abuzul emoțional și fizic din copilărie îl făcuse pe Michael să se comporte într-un mod dificil și distructiv, până când reușise să-și înfrângă demonii.

De fapt, toți copiii ducelui avuseseră de suferit de pe urma tratamentului crud al bătrânului. Claudia devenise caustică și plină de amărăciune, în timp ce Stephen, fiul preferat și moștenitorul familiei, devenise atât de detașat încât pierduse legătura cu ceea ce conta cu adevărat în viață. Oare Blackmer, care suferise cel mai mult dintre ei toți, trebuia să dispară ca urmare a propriei lui mâinii, ieșite la suprafață într-un mod atât

de condamtabil?

— Lordul Michael are dreptate. Deși n-am avut intenția să teucid, rezultatul acțiunilor mele aproape că te-a împins în brațele morții, spuse Blackmer pe un ton egal, întrerupând liniștea plină de tensiune care se lăsase. Ai tot dreptul să mă trimiți la spânzurătoare, continuă doctorul cu o grimasă. Nu aștept să fiu iertat, dar trebuie, pentru binele meu, să spun cât de rău îmi pare. Trebuie să-ți spun asta ție, Ashburton, pentru că te-am făcut să treci prin chinurile iadului, și ție ducesă, urmă el privind-o pe Rosalind, căci este evident că și tu ai suferit, din anumite puncte de vedere poate chiar mai mult decât soțul tău, și ție lord Michael, pentru că ți-am cauzat suferință și te-am despărțit de familia ta, continuă el privind către Michael. Am regretat asta în fiecare moment al călătoriei noastre.

Stephen se gândi brusc la *Furtuna*, piesa pusă în scenă de trupa Fitzgerald prima oară când îi văzuse. Unul dintre lucrurile care îi plăcuse dintotdeauna legat de povestea aceasta era felul în care Prospero îl ierta pe fratele său Antonio pentru tentativa de asasinat comisă asupra lui cu câțiva ani înainte. Stephen se gândise întotdeauna la piesă luându-se în considerare pe sine și pe Michael. Dar ei nu aveau ce crime să-și ierte, ci doar un istoric de prea mare prudență.

Stephen trase adânc aer în piept. Îl durea întregul trup și stomacul îi ardea de durere. Suferise timp de luni de zile de dureri crâncene din pricina lui Blackmer. Ar fi trebuit să fie furios, doar că mânia i-ar fi consumat mai multă energie decât avea disponibilă.

Întotdeauna se considerase un om care se străduia să facă dreptate tuturor. Dar unde stătea dreptatea în cazul de față?

Ideea principală era că Blackmer nu intenționase să comită o crimă. Experiența ca magistrat îl învățase pe Stephen să facă diferența între falsă și adevărata căință. Remușcările doctorului erau autentice, ca și afirmația conform căreia nu dorise niciodată să-i facă rău cu adevărat.

În calitatea sa de cap al familiei Kenyon, era responsabilitatea lui Stephen să îndrepte nelegiuirile tatălui său.

— Dacă îl fac pachet și-l trimit în Australia, Great Ashburton va rămâne fără medic, și Blackmer e un doctor bun, așa că prefer să procedez altfel, spuse el cu chipul sever. Îmi dai cuvântul tău de Kenyon că nu vei mai încerca să faci cuiva rău cu bună știință? întrebă el prinzându-i privirea fratelui său vitreg.

— D... da, se bâlbâi Blackmer clipind șocat.

— Atunci întoarce-te acasă la pacienții tăi, spuse Stephen sec. Deși nu cred că vei mai comite vreo blestemăție vreodată, cred că-ți dai seama că voi dori să-mi caut alt medic de familie.

— Ai... ai de gând să mă lași să plec? întrebă Blackmer, nevenindu-i să creadă ce auzea. Asta după tot ce-am făcut?

Stephen își așază mâna peste a lui Rosalind și atingerea ei îl făcu să-și recapete puțin puterile și să-și dea seama de ce simțea atât de puțină mânie.

— Deși nu aș fi ales defel să fiu otrăvit, m-am descurcat de minune datorită acestui fapt. Nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Rosalind dacă tu nu ai fi făcut ce-ai făcut, spuse el ridicând privirea către soția lui, cu ochii întunecați și gravi.

Și nici nu ar fi descoperit credința spirituală care făcea acum parte din el și dădea vieții o nouă dimensiune, mult mai profundă. Întrucât găsisse fericirea în urma unui dezastru, îi

venea foarte ușor să dea dovadă de compasiune.

— Te voi recunoaște ca fiu al bătrânului duce și, dacă dorești să iei numele de Kenyon, nu voi obiecta, zise întorcându-și din nou privirea către Blackmer. Într-o bună zi, voi fi pregătit să te cunosc mai îndeaproape, dar nu a venit încă acel moment.

— Doamne Dumnezeule, generozitatea ta mă face să mă simt cu atât mai netrebnic pentru ceea ce am făcut, spuse Blackmer și stoicismul lui dispăru. Își acoperi ochii în timp ce se căznea să-și revină, apoi lăsă o mână să-i cadă. Jur să... să merg înainte pe drumul cel drept fără să mai păcătuiesc, rosti el cu voce joasă.

— Îmi accepți hotărârea? zise Stephen privind înspre Michael. Nu-ți cer să te împrietenești cu Blackmer, ci doar să nu-l omori.

— Remarca lui Rosalind despre cum facem greșeli cu toții mi-a amintit de toate greșelile enorme pe care le-am făcut, oftă Michael. Întrucât am beneficiat de iertarea prietenilor mei, nu mă pot plânge dacă tu alegi să-i arăți îndurare, spuse el, punându-și brațul în jurul mijlocului lui Catherine și trăgând-o lângă el. Ceea ce contează cel mai mult este că tu te vei face bine, dar cred că vă voi lăsa pe tine și pe soția mea să o faceți pe sfinții, nu va fi niciodată stilul meu.

Stephen îi aruncă o privire lui Ian Kinlock, prea obosit pentru a mișca orice altceva în afara ochilor.

— Ești singurul care nu face parte din familie. Ești dispus să păstrezi tăcerea despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, spuse acesta, după care se strâmbă disprețuitor către Blackmer. Nu puteai să fii avocat? Măcar așa nu ne-ar mai fi șocat ticăloșia ta, dar mă așteptam la mai mult din partea unui medic.

— Poți să te consolezi cu faptul că nu mă voi putea ierta niciodată pentru că mi-am călcat jurământul, spuse Blackmer hotărât. Poate că pedeapsa pare ușoară, judecând după fapta mea, dar te asigur că va fi o pedeapsă.

Kinlock examinează chipul celui alt bărbat și dădu din cap cu o satisfacție feroce.

— Dacă am încheiat de spus tot ce era esențial, ar fi vremea ca toată lumea să se retragă, astfel încât Stephen să se poată odihni, zise Rosalind, aruncându-le o privire severă tuturor celor adunați în jurul patului.

— Toată lumea, mai puțin tu, murmură Stephen cu o voce abia auzită, acum, că trecuse criza.

— Multă odihnă, mult lapte și nici un pic de arsenic, spuse Kinlock privindu-l pe Stephen. O să mai trec peste câteva zile, continuă, după care își luă trusa de instrumente și părăsi camera.

— Voi porunci să ți se pregătească o cameră, spuse Catherine fără entuziasm, privind către Blackmer.

— Sunteți foarte drăguță, Lady Michael, dar cred că ar fi mai bine dacă aș sta la un han, spuse el clătînând din cap.

Ea încuviință și îl sărută pe Stephen pe obraz.

— Ian spunea că nu poate face minuni, dar a reușit, șopti ea. Să-i mulțumim lui Dumnezeu.

Michael își așează o mână pe umărul lui Stephen și ceea ce simțea fu evident în această atingere scurtă și mută. Apoi părăsi camera, braț la braț cu soția lui, iar Blackmer îi urmă, părând distrus și tragic de singur.

Reamintindu-i de înfățișarea lui Michael atunci când fratele lui mai mic era aproape să sufere un colaps, Stephen reuși să găsească forța de a face un ultim efort.

— Nu poți schimba trecutul, Blackmer, dar poți schimba viitorul. De vreme ce tatăl tău te-a dezamăgit, fă-ți o familie a ta care să te mulțumească mai mult.

— Am vrut să fac asta, dar m-am simțit... nedemn. Am simțit că ar fi greșit din partea mea să o cer în căsătorie pe Jane atâta vreme cât ea este fiica și sora unor oameni ai bisericii, în timp ce eu sunt un bastard pe care tatăl lui nu a dorit să-l recunoască, spuse doctorul, oprindu-se.

— Căsătorește-te cu ea, Blackmer. Deși nu am întâlnit-o niciodată, Jane a ta trebuie că ți-a acceptat statutul de fiu nelegitim, căci altfel n-ar mai fi stat cu tine, spuse Rosalind scurt. Stephen îți dă o a doua șansă, folosește-o cu înțelepciune.

— Poate că... voi face asta, spuse doctorul, luminându-se întru câtva, după care plecă, închizând încet ușa în urma lui.

Epuizarea care îl pândise coborî asupra lui Stephen asemenea ceții londoneze și el se lăsă să cadă pe pat, în timp ce strânsoarea mâinii lui o făcu pe soția lui să alunece lângă el.

— O, Rosalind murmură el, de-abia coerent.

Voia să-i spună cât de mult o iubea, dar își folosise orice urmă de putere deja.

— Rose...

Lacrimi începură să licărească în ochii ei în timp ce se întinse lângă el deasupra plăpumii și îl trase în brațe, aducându-i capul pe sânii ei.

— Dormi, dragul meu, murmură ea, dormi și fă-te bine.

Oftând mulțumit, el se lăsă în voia îmbrățișării ei primitive și lăsă întunericul să-l cuprindă.

Rosalind se trezi când Stephen o sărută lângă ureche. Deschise ochii și îi oferă un zâmbet luminos. Se făcuse

dimineată și camera era plină de lumină, iar ei stăteau tolăniți față în față în pat, înlănțuiți asemenea unei tulpini de iederă. De îndată ce îi văzu expresia, Rosalind știu că ideea că el scăpase de la moarte nu fusese un vis născut din disperarea ei. El avea să trăiască. *El avea să trăiască.*

— N-o să te întreb dacă ai dormit bine, spuse ea leneș, întrucât nu cred să te fi mișcat toată noaptea.

— Probabil că nu, zise el, pipăindu-i sânul cu interes. Că tot veni vorba, cum ai făcut de porți această cămașă de noapte încântătoare? Sau o purtai noaptea trecută cât s-a derulat toată melodrama, și nu am observat eu?

— M-am trezit la miezul nopții și m-am schimbat, răspunse ea zâmbind, apoi m-am întors. Nu te-ai mișcat câtuși de puțin.

— Ar fi putut să treacă un regiment întreg pe-aici și tot n-aș fi observat. E cel mai bun somn de care am avut parte în ultimele luni, spuse el, întinzându-și degetele. Deja mă simt mai bine. Mâinile și picioarele îmi sunt mai puțin amorțite, iar durerea de stomac este aproape suportabilă.

— Minunat! exclamă ea bucuroasă, în timp ce se întindea. Aș face tumbe de fericire dacă nu ar fi mult mai plăcut să stau în pat. Cred că tu te simți și mai fericit.

— În mod ciudat, azi-noapte, când am aflat că nu aveam să mor, m-am simțit... amorțit. Cred că mă obișnuisem atât de mult cu ideea că voi muri, încât mi-a luat ceva timp să înțeleg ce însemna că-mi voi putea continua viața, spuse el cu un zâmbet ștrengăresc. Dar în dimineața asta, lucrurile stau cu totul altfel. Nu-mi mai este teamă de moarte, dar totuși mă bucur nespus că nu mi-a venit încă rândul, spuse el, mângâind-o pe Rosalind de la umăr până la șold. Cu toate acestea, schimbarea de

perspectivă înseamnă că trebuie să reevaluăm căsnicia noastră.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, uitându-se fix la el și simțind cum inima i se oprește în piept.

— Dacă îți amintești, atunci când te-am cerut de soție am menționat și că, dacă nu ne-am potrivi, ai fi acoperită, întrucât nu te-aș mai deranja mai mult de câteva luni și, după cum ai spus tu, ne-am bucurat doar de ce este mai bun. Acum, că te voi încurca pe termen nedefinit, o să avem parte de lucruri și mai bune, spuse el odihnindu-și mâna pe coapsa ei, astfel încât ea simți căldura palmei lui prin țesătura subțire a cămășii de noapte.

— Bestie ce ești! exclamă ea, simțind cum îi vine inima la loc. Ar trebui să te împing jos din pat. Credeam că vrei să spui că acum că ai tot timpul să privești în jur și că ai dori să mă pui deoparte pentru a-ți lua o soție mai potrivită.

— Lăsând la o parte faptul că este aproape imposibil să pui deoparte o soție, chiar dacă mi-aș dori asta – și nu mi-o doresc –, ce fel de soție crezi tu că ar fi mai potrivită pentru mine decât ești tu?

Nu ar fi trebuit să vorbească, dar era nevoie ca acum să continue.

— Una care să semene mai mult cu Louisa, spuse ea stăpânindu-se. O soție pe care să o iubești.

— Nu am iubit-o pe Louisa, și nici ea nu m-a iubit pe mine, rosti el grav, după un moment de tăcere. De fapt, căsătoria ne-a făcut pe amândoi nefericiți, deși amândoi ne-am străduit să o facem să meargă.

— Eu... am interpretat greșit ce-ai spus sau ce n-ai spus despre prima ta căsătorie, spuse Rosalind uimită. Credeam că ai

iubit-o atât de mult, încât nici o altă femeie nu ar putea fi acum mai mult de o parteneră de așternut pentru tine.

— Crezi că te consider doar o femeie cu care împart patul? Îi datorez lui George Blackmer și faptului că m-am aflat la un pas de moarte chiar mai mult decât credeam, întrucât am fost obligat să învăț câteva lecții de viață, spuse el netezindu-i părul cu mâna fierbinte. Ca un Kenyon ce sunt, dragostea nu făcea parte din viziunea mea asupra lumii, până când nu am avut acel vis sau viziune despre paradis sau ce va fi fost. Atunci mi-am dat seama că dragostea este esența ființei.

Ochii i se întunecară de emoție.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut și te-am plăcut din primul moment în care am stat de vorbă, continuă el. Am știut că vreau să te am lângă mine după ce am devenit intimi, dar doar când am fost aproape de moarte și am depășit orice fel de dorință mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, adăugă el și, acoperind cei câțiva centimetri care-i despărteau, o sărută cu o tandrețe infinită. Iubesc trupul, mintea și sufletul tău. Nu puteam rosti asta mai devreme, dar acum vreau să devin oficial. Te iubesc, Rosalind. Nu am spus asta nici unei femei înaintea ta.

— Niciodată? întrebă ea cu ochii mari.

— În fine, i-am spus asta ieri Claudiei, zâmbi el, dar nu este chiar același lucru, fiind vorba despre sora mea.

Ea simți cum o cuprinde un val de căldură, care pornea de la inimă și se răspândea prin întreaga ei ființă, alungând umbrele reci pe care nici ea nu știa că le adăpostește.

— Și eu te iubesc, șopti ea. La început n-am îndrăznit să recunosc asta față de mine însămi, iar apoi nu am vorbit despre

asta pentru că m-am gândit că nu ar fi fost corect să te mai împovărez cu și mai multe lucruri. Cu toate acestea, adevărul a fost întotdeauna în inima mea. Te iubesc și te voi iubi veșnic.

— Tu ești sufletul și dragostea mea, rosti el încet, sărutându-din nou. A meritat să fiu la un pas de moarte ca să te găsesc, trandafirul meu perfect.

Chiar și când se răsfața la adăpostul iubirii lui fierbinți, simți cum o muștră conștiința.

— De vreme ce a sosit momentul adevărului, am o mărturisire de făcut. Nu sunt perfectă, deși Dumnezeu știe că am încercat să fiu. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu o fiică perfectă și un regizor de scenă perfect. Mi-am dorit să fiu soția perfectă, întotdeauna caldă, iubitoare și rezonabilă. Cred că aș fi putut păstra această aparență dacă urma să fim căsătoriți doar pentru câteva luni, dar nu pot face asta ani de zile, spuse ea privind-l puțin neliniștită, simțindu-se ridicolă, dar având nevoie de această confirmare. Sunt irascibilă și egoistă și nu voi fi niciodată perfectă. M-am gândit să te avertizez înainte de a-ți face prea mari speranțe.

Stephen râse și o trase aproape de el, îmbrățișându-o, astfel încât formele ei se lipiră de trupul lui. Ce păcat că nu era destul de refăcut pentru a da glas pasiunilor răvășitoare care îi umpleau mintea și sufletul! Oare de cât timp mai era nevoie până va fi întremat destul, încât să facă dragoste cu ea?

N-avea să mai dureze mult, judecând după cum se simțea acum.

— Ar trebui să-mi nuanțez afirmația. Nu ești perfectă. Sunt convins că dacă îmi ofer o săptămână sau două timp de gândire, voi reuși să găsesc cel puțin cinci sau șase exemple de

comportament imperfect de-al tău. Dar ești femeia perfectă pentru mine, șopti el.

Epilog

Londra, 1819

În mod evident, ducele și ducesa de Ashburton aveau cea mai bună lojă la teatrul Athenaeum. Rosalind fierbea de nerăbdare când ea și Stephen ajunseră la piesa inaugurală a trupei de teatru Fitzgerald, *Poveste de iarnă*. Cinci luni de renovare transformaseră noua casă a companiei într-o adevărată bogăție de culori, decorațiuni din stuc și candelabre strălucitoare.

Înainte de a-și ocupa locul, se opri pentru o clipă lângă balustradă și examinează sala. Bărbați și femei în rochii de seară sclipitoare intrau în loji și se agitau pe culoar, râzând și vorbind pe fondul acordurilor puternice ale orchestrei. În loja de vizavi, o sumedenie de membri diferiți ai familiilor Cassell și Westley își ocupau locurile. Le făcu semn cu mâna rudelor ei, apoi ducelui și ducesei de Candover, care veniseră să vadă trupa pe care o descoperiseră chiar ei.

Erau acolo și alți prieteni de-ai lor, căci societatea se dovedise foarte binevoitoare cu o actriță care era contesă franceză prin naștere și ducesă prin căsătorie. Îi numără printre ei pe Strathmore, Aberdare, St Aubyn și fu conștientă de faptul că și alte cupluri erau de față în loji pe care nu le putea vedea din poziția ei.

— Teatrul este plin, Stephen. Având în vedere că toți prietenii tăi sus-puși și-au rezervat loji, acesta a devenit unul dintre cele

mai populare locuri din Londra în seara aceasta.

— De data asta nu va mai fi nevoie să intrăm la Covent Garden în timpul pauzei și să aducem lumea înapoi, râse el, înconjurându-i talia cu brațul.

Ea se sprijini de el mulțumită și ridică privirea pentru a-i vedea chipul. Era greu de crezut că fusese la un pas de moarte cu cinci luni înainte. Acum era puternic și perfect refăcut, mai chipeș decât ar fi trebuit să fie și extraordinar de viril – cel puțin, în intimitatea minții ei, putea recunoaște asta. Era și inventiv, ceea ce era extrem de util având în vedere faptul că ea luase proporții în ultima vreme.

Dansul lui cu moartea lăsase și alte urme, căci amândoi își dăduseră seama atunci că fiecare zi, oră și minut trebuie prețuite. Discutaseră de mai multe ori despre asta, recunoscători și hotărâți să nu se considere unul pe celălalt ca un bun dat, și să nu facă același lucru nici cu iubirea lor.

— Arăți cu adevărat chipeș în seara aceasta, dragul meu, spuse ea, zâmbindu-i soțului ei.

— Și tu ești răpitor de frumoasă, spuse el, privind-o ca și cum ar fi vrut să o sărute, dar se abținu având în vedere că jumătate din lumea mondenă din Londra se uita la ei.

— M-am făcut la fel de mare ca o căruță trasă de cai, replică ea râzând în timp ce se așeza cu grijă pe locul ei.

— Așa este, dar tot ești frumoasă. Se așeză la dreapta ei și își puse cuminte mâna pe abdomenul ei umflat, fiind recompensat cu o lovitură. Este foarte activă în această seară. Trebuie să fie bucațica de Fitzgerald din ea care reacționează la spectacolul care stă să înceapă.

— *El* e cât se poate de aristocrat și cere atenția care i se

cuvine, asemenea unui Kenyon sau a unui St Cyr, chicoti Rosalind.

Ușa lojii se deschise, iar contele și contesa de Herrington își făcură apariția. Claudia arăta mai tânără și mai blândă decât cu cinci luni în urmă.

— Bună seara, Stephen, Rosalind, spuse Claudia, sărutându-și ușor cumnata. Felicitări, teatrul familiei tale va fi un mare succes.

Oricât de uimitor ar părea, Rosalind și Claudia deveniseră prietene. Desigur, Claudia avea încă momente când era caustică, dar surprinzător, devenise mai relaxată și mai tolerantă. Era meritul lui Stephen, îi mărturisise Claudia cumnatei ei.

Taciturn ca întotdeauna, Andrew se înclină în fața lui Rosalind și îi strânse mâna lui Stephen, apoi o ajută pe Claudia să se așeze pe un scaun, cu atâta tandrețe de parcă ar fi fost de porțelan. Soția lui îi aruncă o privire arzătoare.

Rosalind își ascunse zâmbetul în spatele evantaiului. Căldura vizibilă dintre Claudia și Andrew era un alt rezultat al modului în care Stephen îi schimbase viața surorii lui.

— Îmi place să văd un cuplu căsătorit de douăzeci de ani comportându-se de parcă ar fi proaspăt căsătoriți. Oare va fi la fel și pentru noi peste douăzeci de ani? murmură Stephen la urechea lui Rosalind.

— Fără îndoială, spuse Rosalind și, afișând o expresie cât se poate de serioasă, ascunse cu evantaiul faptul că își atingea soțul într-un mod cât se poate de nepotrivit.

— Ai planuri pentru mai târziu, ducese? o întrebă Stephen ținându-și respirația, în timp ce ochii lui căpătau o nuanță de verde.

— Am de gând să merg în culise și să sărbătoresc triumful din această seară cu trupa de teatru Fitzgerald. Iar apoi, continuă ea privindu-l pieziș pe Stephen, vreau să merg acasă și să-mi seduc soțul.

— Nu va trebui să muncești prea mult pentru asta, zise el cu un zâmbet tainic.

Rosalind aruncă o privire spre scenă și văzu că Maria, costumată ca Hermiona, trăgea cu ochiul din culise, arzând de nerăbdare. Văzând că Rosalind se uita în direcția ei, îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru.

Probabil că totul era un haos în culise, dar Rosalind avea perfectă încredere că, la ridicarea cortinei, trupa va fi pregătită să creeze o atmosferă magică. Mary Kent, sora lui Simon, preluase îndatoririle lui Rosalind și se descurca extrem de bine atât ca actriță, cât și ca regizor de scenă. Urma să se căsătorească cu Jeremiah Jones în mai, cu o săptămână după nunta lui Simon cu Jessica.

— Îți dorești să fi fost în culise, așteptând să ieși pe scenă și să creezi momente magice pentru toți acești oameni? întrebă Stephen.

— Deloc, spuse ea cu perfectă sinceritate. Cum aș putea fi mai fericită decât sunt acum?

Ultimii oaspeți sosiră în loja Ashburton: lordul Michael Kenyon, soția lui și frumoasa fiică a lui Catherine, Amy, în vârstă de paisprezece ani, care strălucea de emoție că asista la un eveniment pentru adulți.

Urmă o serie de saluturi. Deși era puțin probabil ca Michael și Claudia să devină vreodată apropiați, cel puțin se purtau politicos unul cu celălalt. Rosalind se atașase mult de Michael,

care semăna foarte bine cu Stephen în anumite privințe, în altele fiind complet diferit.

Își întoarse din nou privirea către Stephen. El era esența familiei Kenyon, capul familiei atât în ceea ce privește drepturile legale, cât și datorită autorității sale înnăscute. Grație spiritului lui generos, devenise chiar prieten cu fratele său vitreg, care își spunea acum George Blackmer-Kenyon. Doctorul îi urmăse sfatul lui Stephen și o luase de soție pe văduva cea bună. Rosalind îi observase cum se comportau când erau împreună și știa că această căsnicie va vindeca în timp rănile din sufletul lui Blackmer.

În hohote de râs și foșnet de mătase, Catherine o sărută pe Rosalind pe obraz și se instalează pe scaunul din stânga ei. Și ea era însărcinată și urma să nască la câteva săptămâni distanță de Rosalind. Era clar că ea și soțul ei se bucuraseră de o regăsire cât se poate de mulțumitoare după revenirea lui la Londra.

Muzicienii din fosa orchestrei tăcură preț de o clipă. Apoi atacă un marș triumfal foarte ritmat. Orice conversație încetă și toți ochii se îndreptară spre scenă.

În ritmul bătăilor de tobă, cortina începu să se ridice, dând la iveală un splendid palat regal. Rosalind se lăsă pe spate în scaun și îi strânse mâna lui Stephen. El își împleți degetele cu ale ei și îi ridică mâna, sărutându-i încheietura.

— Să începă magia, murmură el.

— A și început, dragul meu, a și început, îi zâmbi ea.

Mulțumiri

Aș vrea să-i adresez mulțumiri speciale lui Michael Miller pentru minunatele sale dezvăluiri intuitive despre cum este să privești abisul și el să privească în tine. [22](#) Și soției sale, Laurie Grant Miller, pentru cealaltă jumătate a povestirii.

[22](#) Aluzie la aforismul 146 de Friedrich Nietzsche, din *Beyond Good and Evil (Dincolo de Bine și de Rău – Prolog la o filosofie a viitorului)* (1886): „Cel care se luptă cu monștrii, să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului”, traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, 1998). (n.tr.)

Sfârșit